

ITOJAMA AKIKO

Balfék!

„– Taposs a gázra! – kiáltotta Fantázia.
Kóno elbambult:
– Hmm?
– Életed asszonya jött feléd!
Ha karambolozol vele, meglett volna
a találkozás!”

modern könyvtár

mk

Akiko Itoyama
BALFÉK!

—

A TENGERI REMETE
Két kisregény

Fordította: Nagy Anita

BALFÉK!

絲山 秋子: ばかもの
Copyright © 2008, Akiko Itoyama

– Jól van már, akkor csináljuk! – mondja Gakuko, ahogy durván lesöpri Hide karját, mely lágyan ölelte hátulról. Hidét olyan érzés fogja el, mintha lecsúszott volna a torkán egy jégdarab, melyet élvezettel forgatott a szájában. Még mindig háttal, Gakuko elkezdi levenni a ruháit. A terepmintás, nagy zsebes vászonnadrágot, ami nem áll jól neki, a szorosan testéhez simuló, ujjatlan fehér felsőt és a gardénia leveléhez hasonlóan sötétzöld, fényes bugyit. Melltartót otthonra nem hord.

A pucér Gakuko megfordul. Hosszúkás, keskeny szemében látszik, amint Hide leveszi déli verítéktől átítatott narancssárga pólóját, kicsatolja az övét, és letolja a nadrágját, melynek tartalma már igencsak útban volt.

Vajon hogy jutott eszembe pont a gardénia? – gondolja Hide, amint ráveti magát Gakuko dús mellére. Gakuko bőre meleg, végigsimítva olyan, mint a selyem. Apró mellbimbója sötét cseresznyeszínű. Aaahh, ez a ruganyosság.

A-aa.

Rémlik már.

Jajajj – gondolja Hide a bal mellbimbót szájában forgatva. Jajajj, eszébe jutott. A jobb mell felé induló ujjai megállnak.

Gakuko bőre a szenderlepke lárvájához hasonlít. A melle is meg a hasa is puha, föl lehetne hasítani egy fa evőpálcikával.

Ja-aj. Ja-aj.

Ez az érintés.

Halvány, szép zöld színű lárvák voltak. A szenderlepke lárváinak szarvacskája úgy meredezett testük végén, mint egy antenna, és lárvákra nagyok voltak, hosszra akkorák, mint Hide mutatóujja abban az időben. Rengeteg gyült föl belőlük a gardénián. Csak úgy zabálták a levelét. Mikor Hide egyesével leszedegette őket a levelekről, utálkozva csavargatták a testüket. Aztán, ahogy Hide rögvest összenyomta őket egy evőpálcikával, váladék buggyant ki belőlük, még egy kicsit tovább csavarodtak, és elpusztultak. Amikor átépítették a házat, kivágták az előszoba előtt növényes gardéniafát is, de a lárvamentesítés egészen a felvételi évéig Hide feladata maradt.

Mi lenne, ha Gakuko fehér testére ráengednék egy csomó szenderlepke lárvét? Egy porció mozgó női test.

Jajajj. Jajajj. Hogy mik jutnak nekem eszembe, rémséges.

Ha nem gondolok valami másra, elhagy minden erő. Ahogy kétségbeesetten szívom a mellét, Gakuko megcsavarja a testét. Jajajj.

Hide tudja. Hogy amikor a kép megsérül, nem lehet mást tenni, mint a szavakra támaszkodni. És azok nem hazugságok. Egyáltalán nem hazugságok. Hide megérinti Gakuko arcát, és így szól:

– Gakuko, én tényleg szeretlek téged.

– Igen?

– De ügyetlen vagyok, nem?

– Nem, nem. Olyan átlag jó vagy.

Szóval átlag. Átlag fölötti és átlag alatti, mindenféle férfi megjárta Gakuko testét, és én a normál szint vagyok? Vajon az enyém nagyobb, mint a normál? Vagy pedig kisebb? Vagy vékonyabb? Azt nem hinném, hogy puha lenne, de akkor olyan fickók is vannak, akiké az enyémnél is sokkal keményebb? Vajon én ügyetlenebb vagyok, mint az átlag? Valószínűleg igen. A francba. De még csak most kezdtünk el járni. Vajon azért megyek el olyan gyorsan, mert fiatal vagyok? Vagy pedig egész életemben ilyen gyors leszek? Csak azt ne.

Szeretem Gakukót. Akkor is szeretem, ha Gakuko nem vesz komolyan. Ha lehet, mindennap találkozónék vele. Borzasztóan elszomorít, hogy nem tudom kielégíteni. Vajon azért, mert annyira belefeledkezem?

De most itt van alattam a pucér Gakuko, és akármit csinálhatok vele. Csak vajon honnan kell kezdeni azt az akármit?

Az állomás keleti kijáratánál, a húsostáska-specialista Osónál vett előrecsomagolt ebédet. Mert ugye Gakuko nagyon keveset eszik, és azt mondja, hogy ma se evett semmit. Gondolta, együnk egy nagyot, és elment húsostáskaebédet venni.

Beállt a sorba egy öregedő manus mögé, akiről úgy sejtette, hosszú kiküldetésen van a családja nélkül, golfnadrághoz sárga pólóinget viselt. Elég sokat kellett várnia. Aztán biciklivel ment Gakuko lakásáig, vigyázva, hogy a bedobozolt ebéd tartalma ne csússzon el egyik oldalra se.

– Nem kell! – mondta Gakuko. – Ki a fene eszik ilyet szex előtt?

Hide úgy érezte, ez borzasztó. Miért nem kell Gakukónak soha az ő törődése?

Nem tudja, hogy Gakuko miért van vele. Talán mert ő fiatal? Gakuko talán a fiatal férfiakat szereti? De hát Hidének is nagyon-nagyon jó a huszónhét éves Gakuko teste. Sokkal-sokkal jobb, mint egy hozzá hasonló korú lányé lenne.

Úgy tűnik, egyetlenegy, friss zöld színű lárva még mindig ott körözköponyájának mélyén, mert az érzékeny Hide érzékeny férfiassága nem nagyon támad föl.

– Jaj, nem igaz már! – mondja ingerülten Gakuko. – Akkor majd a számba veszem!

Gakuko fölkel, Hide meg elfekszik ott, ahol épp van. Gakuko föléje kerül, és pusztán attól, hogy odaér a meleg, nedves lehelet, Hidének már kezd jó lenni. Megérinti az ajak, makkja alját körbenyalja a nedves nyelv. Eszméletlen. Valójában azért szégyelli is magát az ember, de ez eszméletlen.

– Aaahh...

– Ne nyögdecselej úgy, mint egy nő!

Gakuko fellációja ördögi. Könnyörtelen.

Hide egy pillanat alatt kőkeménnyé merevedik, és érzi, hogy mindjárt elmegy. Ó, mennyire erőtlén is! Nem tud mit tenni, csak hánykolódni, és szorosra zárt szemmel fohászzkodni, hogy ne süljön el, ne süljön el. Fú, de dühös lenne Gakuko, ha most elsülne. Hidét leigázzák. Milyen írásjeggyel is írják azt, hogy „leigáz”? Aah, Gakuko szájának belseje. Aah, Gakuko torka. Aah, hogy tud ennyire mozogni Gakuko nyelve? Eszméletlen. Szeretné Gakuko száját telerobbantani spermával.

Gakuko ördögi. Nem könnyörül, pedig már alig bírja az ember.

– Áá-áhhh, Gakuko, nem bírom tovább! Gakuko elveszi a száját, és lassan lenyeli a nyálát. Aztán nevet, hogy he-he. Gakuko nevetésére megremeg Hide pénisze.

– Na, csak fölállt!

– Persze, mert tizenéves vagyok!

Pedig Gakuko is mindig nedves a felláció után. Úgy látszik, felizgatja, ha egy fiatal férfi szerszáma van a szájában. A telhetetlen szuka. A telhetetlen szuka. Ahogy ezt elgondolja, Hide felizgul.

Hide becsúsztatja az ujját Gakuko forró hasadékába. Szeretné minél hamarabb belesüllyeszteni testét ebbe a lágy zselébe, de őszintén szólva, nem tudja, Gakukónak hogy lenne jó. Hogy hogyan lehetne belőle kicsalni azt a fals sikolyt, amit az olyanféle filmekben szereplő színésznők adnak ki. Hogy hogyan kellene hozzáérni. Nyalogatni. Hide azt se tudja, hogy Gakuko a csiklójával érez-e, vagy a hüvelyében. Hogy a csiklójához öregemberesen, lassan kényeztetve kell-e nyúlni, vagy fiatal férfi módjára, ritmusosan, ruganyosan. Hogy a hüvelyében hol jó, a bejáratnál, vagy belül, vagy azon a G-pont nevű tájékon?

Biztos, hogy Gakuko nem mondaná meg. Gakuko ugyan vonzó, de egyben nagyon undok nő is.

Ahogy Hide titokban rápillant, Gakukónak csukva van a szeme, de egyértelmű, hogy bosszús arcot vág. De hát nedves, nem igaz? Minden rendben, Gakukónak jó. Hide összevissza forgatja az ujját. Ide is meg oda is be akarja dugni. Ó, mennyire átnedvesedik. Telhetetlen szuka ez a nő.

De vajon tényleg jó így?

Jó, igen, Gakukónak jó így. Biztos is, hogy fel van izgulva. Attól, amit csinálok vele. Attól, amit most fogok csinálni vele.

De vajon nekem tényleg jó így? Így, ahogy most van.

A Képzeltbeli Személy arcát Hide nem ismeri. Mivel a Képzeltbeli Személyt Hide csak elképzeli, léte felől nem lehet megbizonyosodni. Kifinomult és légies hölgy, nem szabad rá támaszkodni, hanem védelmezni kell, minden áron.

Amikor Hide előtt elsuhan a Képzeltbeli Személy, aki nem védőszellem vagy ilyesmi, az mindig olyankor történik, amikor Hide éppen elbambult valamin, és csak a Képzeltbeli Személy hátát meg azt a fuvallatnak sem nevezhető halvány légmozgást érzékeli, amit a hölgy hátrahagy. Hide az illatát kutatja a levegőben. Meg szeretné ragadni hosszú fekete haját. A Képzeltbeli Személy mindig hirtelen suhan tovább, Hidének olyan benyomása is van, hogy hosszú, lengő ujjú kimonót viselt, meg olyan is, hogy ballonkabátot, de ezeknek még a színét se tudja kivenni. A nyomába eredni nem lehet. Hozzáérni sem lehet. Mert ha Hide ilyet tenne, a Képzeltbeli Személy kivonulna a képzeletéből.

A Képzeletbeli Személy egyáltalán nem hasonlít Gakukóra. Senkihez sem hasonlítható személyiség.

– Gakuko, betehetem?

– Ja, tegyed!

Hide elfordul, a pénztárcájából gyorsan előkotor egy óvszert, és feltépi a csomagolását.

Ebben a pillanatban valóban nyomorultnak nevezhetnénk vagy védtelennek, mert még szép, hogy gumi nélkül szeretné betenni, úgy, ahogy van, de hát azt nem lehet. Ha nem húzza fel gyorsan, Gakukónak elmegy a kedve. Ha nem húzza fel gyorsan, ő is megint lekonyul.

– Azért nem megy föl rendesen, mert idegeskedsz! – szólal meg Gakuko.

– Megvan, már megvan, ne haragudj, Gakuko!

Végre fönt van az óvszer. Hide egy kicsit lekonyult.

Gakuko valamennyire, éppen csak valamennyire szétnyitja a lábát. Hide becsúsztatja bal kezét a lábak közé, széttolja őket, és eszeveszettül haladna előre.

Ide is meg oda is lökődik, de nem találja a bejáratot. Ahogy még mindig önmagát markoló jobb keze eltéved, Gakuko mérges macska módjára odakap Hide altestéhez és megragadja őt. Aztán odavezeti testének közepéhez.

Aaahh. Bent van.

Ó, hogy milyen forró. Ó, hogy milyen nedves. Hide rögtön megkeményedik. De először lassan mozog, kéjesen, kéjesen ízlelgetve Gakukót.

– Mmm... – Gakuko élvezi. Kínlódó arcot vág, úgy élvezi. Hide kapkodó mozdulattal megmarkolja Gakuko mellét. Fáj? Vagy még erősebben akarod, Gakuko?

Gakuko, Gakuko, én bármit megteszek érted, Gakuko.

Mindent, ami jó neki, Gakukótól tanult. Azt állítani éppenséggel hazugság lenne, hogy most, egy évvel azután, hogy a lány kidobta, már semmit nem érez Kaho iránt, akivel középiskola óta járt, de azt nem tudja elgondolni, hogy ha szexelnének Kahóval, az ennyire jó lenne. Akkoriban azt hitte, hogy hátulról csinálni, az a szexvideók világába tartozik. Azt az

élvezetet sem ismerte, hogy milyen egy lovaglósülésben ülő nőt felnyársalni. Mindent Gakuko tanított neki.

Hide nem az a pasi, aki sokáig vissza bírja magát fogni. Mint egy szeleburdi autó, amely rögtön az emelkedő tetejét ostromolná, száguld előre, szikraesőt hagyva maga után.

– Aáh-óóhh... – ugatja Gakuko. Húsa ott lent, mely keményen szorított, elomlóan puhává válik, aztán megint beszippan.

– Uuh, uuh! – ugatja Gakuko. Ugass csak, én drága kutyám! Én Gakukóm. Enyém. Enyém.

– Gakuko, ez nagyon jó...

–

– Neked is jó, Gakuko?

– Fogd már be!

Ó, pedig ha Gakuko most valami édes hangot adott volna ki, én elmentem volna, gondolja Hide. Egy hajszál híja volt. De Gakuko még így is átkulcsolja lábával Hide combját.

A húsos táskák az olyanok, hogy ha kihűlt, akkor ehetetlen.

Vajon milyen szidalmak törnének elő Gakukóból, ha tudná, hogy Hidének mi jár a fejében, miközben apró mozdulatokkal dolgozik a csípőjével?

Más étellel nincs gond, de a húsos táskák, az menthetetlen. Természetesen a frissen sült a legfinomabb, de ha van még benne egy kis melegség, akkor is meg lehet enni – ámbár lehet, hogy csak az Ósó húsos táskája ilyen különleges eset. Nem tudni, hogy a sima kifőzdékben kapható húsos táskát meg lehet-e enni, ha kihűlt, de az tuti, hogy az Ósó-féle húsos táskának annyi, ha már nem meleg. Azt mikrózhatja már az ember akárhányszor.

– Hé te, talán rendesen csinálnád! – mondja Gakuko. Hide lök még két-három mélyet, aztán pozíciót vált.

– Gakuko, neked jó?

– Ja.

– Én elmegyek...

– Ühü.

– Gakuko, egyszerre, jó?

– Most hülyéskedsz?

Gakuko sose megy el vele együtt. De Hide már nem bírja tovább. Csípőjét hevesen a méh bejárata felé löki. Megfordul vele a világ. Megindul az áradat.

És egyre csak tart és egyre csak tart.

Hide szíve sebesen ver.

Amikor végül csillapodik a szívdobogása, Gakuko kicsusszan alóla, nagy puffanással elfordul, és a hátát mutatja.

Hide föltápászkodik. Elöl lecsüng a halványzöld gumi. A szenderlepke levetett gubója.

Gakuko nem ment el.

Úgy szeretné, ha Gakukónak jó lenne.

Amikor azonban meg akarná érinteni, Gakuko fölkel, talán zuhanyozni megy, gondolhatnánk, de helyette kivesz a hűtőből egy 500 ml-es dobozos Kirin sört. Gakuko hűtőszekrényében hegyekben áll a sör. Reggel is, délben is, akkor is, ha munkába kell még mennie, szex után mindig megiszik egy sört. Hide kapkodva előrángat egy zsebkendőt, belesomagolja a jó alaposan megtelt gumit, és kidobja a szemetesbe.

– Nem isszuk meg együtt? – kérdi Gakuko kedves hangon.

Hide meggyújtja Gakuko cigarettáját, és leül a lány mellé az ágyra. Átveszi Gakuko sörét, hangosakat nyelve iszik belőle, lágyan átfogatja ujjai közé Gakuko cigarettáját, szippant belőle egyetlenegyet, és visszaadja neki. Mindketten meztelenek, kimerültek, olyan nyomorúságosak, mint két árva gyerek.

A nap lemenőben, a függöny egyre sötétebb árnyékot vet.

– Te meg meddig akarsz összeragadva lenni?

– Örökké.

– Mi van? – Gakuko szíve mélyéből fakadó megvetéssel mondja. Hide ennek a Gakukónak jobb karja és dereka közé csúsztatja a kezét.

– Na, mit művelsz?

Hide oldalára dönti Gakukót, és végignyalja dereka homorú vonalát. Amint Hide nyelve elindul a derekától lefelé, Gakuko „hmm” hangot

hallat. Hide azonmód nekimenne a második menetnek, de Gakuko félrelöki, a sörrel meg a cigivel van elfoglalva.

Gakuko magától nem nagyon beszél, hogy min jár az esze, azt Hide nem tudja. Néha azon kapja magát, hogy szíve mélyén bizonytalankodik, ilyenkor szégyenkezni szokott.

De hát mi együtt járunk.

Igen, együtt járunk!

– Figyelj, Gakuko, mire gondolsz?

– Semmire.

Hide elgondolkodik. Azon, hogy holnap aztán már tényleg be kell mennie az egyetemre. Tavaly megszerzett kreditjeinek a száma igencsak alacsony, idén meg nem csinál mást, csak Gakukóval szexel, és már az is kezd elhomályosulni, hogy egyáltalán miféle órákat vett föl. Még egyetemi barátainak az arcát is el fogja felejteni.

És aztán Hide belegondol. Abba, hogy tegnap is azon tűnődött, hogy holnap már tényleg be kellene mennie az egyetemre. És aztán ma végre mail jön Gakukótói:

„Nem jössz át?”

Hide erre az egy szóra hopp, fölpattan és biciklire ül, akkor is, ha egyetemi előadáson van, akkor is, ha otthon eszik éppen a szüleivel. Este is, hajnalban is, fényes délben is.

Csak jönne már a hétvége. Akkor legalább az iskolára nem kell gondolni. Most hétvégére is betervezte, hogy dolgozni fog. De dolgozhat bármennyit, egy autóra nem jön össze a pénz.

Mi a fene lesz velem?

Nem jó így, nem jó így, nem jó így, tudom én, hogy nem lesz belőlem semmi.

De akkor nem marad majd más, mint a Képzeletbeli Személyre támaszkodni. Ezt az egyet mindenképpen el kellene kerülni. Mikor így be van piszkolódva a teste, a Képzeletbeli Személyre még gondolnia sem szabad.

A Gakuko nevű húsos táska már nem frissen sült, de arról egyáltalán szó sincs, hogy ki lenne hűlve. Ha két húsos táskát felfordítanánk és egymás

mellé tennék, az nem úgy nézne ki vajon, mint egy puncsi? Ajaj, ezt nem kéne: mert amire gondol, az konkrétan az az Ósó-féle húsos táska, ami most a tőle öt méterre levő konyhai pultra van dobva – és egyáltalán nem valami elvont fogalomként létező húsos táska.

Megfeledkezett valami fontosról.

Két adag húsos táska van!

Természetes is, a nagy adag Hidéeé, a normál adag Gakukóé. Ha Gakuko rákezd, hogy ő nem tudja megenni, akkor mi lesz? Kettőt Hide nem bír ám megenni, hé!

Gakuko ledobott ruháinak kupaca környékéről megszólal a lány mobiltelefonja. Hide lopva figyeli Gakuko hosszú szempilláinak mozgásán, hogy fölveszi-e a telefont vagy se. Míg Gakuko pislog, Hide jobb kézzel átöleli a derekát, bal kezét pedig az arcára teszi, úgy csókolja. Megszünteti a habozását. Hide nyelve, mely először Gakuko jobb arcán, aztán a szája sarkában időzött, majd egy pillanat alatt benyelték Gakuko ajkai, olyan sokáig van összegabalyodva Gakuko nyelvével, és esik a nyál fogságába, hogy szinte feloldódni látszik; ezalatt a telefon is elhallgat. Míg csókolóznak, Hide Gakukóhoz szorítja altestét, tudatva, hogy már kemény.

– Gakuko, vedd a szádba még egyszer... – adja elő hő vágyát Hide, mikor végre elengedik egymás száját, és ő két kézzel markolássza Gakuko mellét.

– Dehogyan veszem, amikor gumiszagú lett!

– Tényleg?

– Ha nem hiszed, vedd a szádba a gumit, amit az előbb használtál!

Hide megint megcsókolja, hogy ne mondjon több hasonlót. Nagyokat cuppantva végigcsókolja az egész testét. A kulcscsontját, a mellét, a köldöke környékét, a combja belsejét, még, még.

Húsos táska...

Nem-nem!

Még, még!

Szétnyitja Gakuko nehezen mozduló lábát, és befúrja a fejét. Befeszített nyelvével megérinti Gakuko hegyesen kitüremkedő pontját. Gakuko lába ellazul. Hide dörzsölő mozdulatokkal futtatja körbe a nyelvét. Halvány illatot és valami nagyon enyhe tengeríz érez.

– Nem bírom... – nyögi Gakuko. Hide győzedelmeskedik.

Gakuko kezd elolvadni. Sokkal könnyebben, mint az előbb, sokkal gyorsabban, mint az előbb, kezd átforrósodni. Az a bizonyos tájék, mely Gakukótól független énnel bír, életre kel, és Hidét követeli. Gakuko combjának tövén és a melle alatt izzadság gyöngyözik. Amint Hide Gakuko testébe fúrja és körüljártja az ujját, a lány egész testéből hőt és női szagot áraszt, úgy kíváncsozik.

Kíván, engem itt.

Muszáj megadni neki.

Hide lendületes mozdulattal kinyúl, közelebb húzza a táskáját, beletúr, és a belső zsebből elővesz egy tartalék óvszert.

– Figyelj, Gakuko, legközelebb vegyél már óvszert!

– Nem én, az olyan ciki!

– Akkor vegyünk együtt!

– Mondom, hogy nem! – Gakuko hangja édesen cseng. Hide győzedelmeskedik. Hide, aki hármát is, négyet is hozott tartalék óvszerekből, győzedelmeskedik.

– Hátulról kéred, mi?

– Jó, lehet úgy is.

Négykézlábra állítja, és beleharap a fenekébe, mire Gakuko fölsóhajt, hogy „a-uuh”.

Ez Hide érdeme. A Hide felfedezte fegyver, mely mindig leteríti Gakukót.

Mikor négyszer megvolt az „a-uuh”, pozícióba rendeződnek. Gakuko olyan hangot ad ki mint mikor a nejlonzacskóból távozik a levegő. Bár ez a várakozás hangja, és nem a megelégedésé.

Hide megint belöki legkiállóbb részét Gakuko testébe.

Ha hátulról csinálják, azt Gakuko élvezi. Folyik róla a víz, és élvezi. Utána is remeg, és még az is előfordul, hogy belecsimpaszkodik Hidébe. Mely esetben nem kérdéses, hogy tényleg jó volt-e neki.

Gakuko.

Gakuko Gakuko Gakuko Gakuko Gakuko.

Ez nem lesz jó, hogy lehet az, hogy én másodszorra is ilyen gyors vagyok? Gondoljunk csak valami másra! Differenciálszámítás és

integrálszámítás, ez jó lesz. Differenciálszámítás, lássuk csak. $f(\alpha)=\lim$, valami ilyesmi volt? De nem, mégse, valami tök más. Nem lesz meg a kredit!

Az integrálszámítás még ijesztőbb. Abban olyanok is vannak, hogy Σ meg dx, a fene se érti. Na, oké. Itt egy kicsit rendeződött a helyzet.

– Nnn...

Aa-ahh, Gakuko Gakuko Gakuko! Érezd még jobban!

– Gakuko, én mindjárt elmegyek...

– Akkor meg menjél, ne dumálj összevissza!

– És te, Gakuko?

Hide egyszerre csak egy hatalmas képernyő előtt áll. A képernyőn látható kifutópálya végén a tenger van. Gakuko vörös tengere hullámszik. Feltornyosul. Feltornyosul. Már megkezdődött a felszállás előtti nekifutás. Hide hevesen dobálja a csípőjét. Felcsapnak a hullámok. Még feljebb. Továbbra is hevesen dobálja a csípőjét. Tart a nekifutás. Gakuko az ő nevét kiáltja, úgy hallotta, talán.

Nem figyel oda, dobálja a csípőjét.

Nem sokkal azután, hogy elvetette az időérzékét, Hide elemelkedik a földtől. Fehér vektorrá lesz, parabola alakba feszül. Úgy érzi, nagyon-nagyon messzire repült.

Gakuko, mintha elvesztette volna a támasztékait, arccal lefelé összeomlik.

Igen, a húsos táskánál tartottunk. Hide a zuhany alatt gyorsan megmossa csak az altestét, és egy keze ügyébe eső törülközővel szárogatva magát elől, felbukkan a zuhanyból.

Még épp idejében. Ahogy kinyitja az előrecsomagolt ebéd fedelét, enyhe pára csapja meg. Az Ósó húsos táskáját bőséges víz és bőséges olaj tartja össze. Ha kihül, és különválik a víz meg az olaj, akkor lesz ehetetlen, talán.

Gakuko úgy lebeg, mint egy vízihulla. Hide az ebéddel a kezében odaül mellé, aztán, bár persze van benne valami rossz érzés is, bátran hasra fekszik Gakuko mellé, és kinyitja az ebédes dobozt.

A doboz bal alsó részén rizs japán zászló módra: főtt rizs, közepén egy félbevágott, piros színű, savanyított japán szilvával; bal felső részén hat darab húsos táska, jobbra felül két kis darab sült csirke meg minivirslit, jobbra alul pedig vakító sárgára savanyított retek és koreai kimcsi. Hide, vigyázva, hogy ki ne öntse, kiszakítja a húsos táskához való öntet zacskóját, és a lét rácsurgatja a húsos táskára meg a csirkére. Kicsit sok öntetet adtak.

A körítés kimcsiből rak egy keveset egy húsos táskára, és bezuppantja a szájába. Szünetet nem hagyva, rizst töm utána. Nem kifinomult módja az evésnek, de az előrecsomagolt ebédben éppen ez az élvezet. A csirke meg a virsli hanyagolható, ha helyettük pirított tésztát adnának, az lenne az igazi.

Viszont úgy néz ki, hogy ez az elrontott fekvőtámaszra hasonlító testhelyzet visszafogja az étvágyat. Hogy világosan fejezzük ki, nehéz így enni.

Gakuko egy kicsit arrébb csúszik, és megszólal:

– Fú, de büdös.

Ne mondj ilyet, Gakuko, a te részed is megvan! A húsos táska mindjárt eléri az időkorlátot. Nem ennéd meg, légy szíves? Ha sört kérsz, azt rögtön hozok neked.

– Gakuko, finom, eszel belőle?

– ...nem kell!

Hide, ahelyett hogy sóhajtana egyet, egyszerre két húsos táskát fog a pálcikájába, bal kezével pedig megsimogatja Gakuko hosszú haját. Húsos táskával dagadó, tele szájjal mondja:

– Gakuko, te szex után helyesebb vagy, mint máskor!

Gakuko, még mindig arccal lefelé, fojtott hangon válaszolja:

– Balfék!

Hide az esti árnyakkal teli park sarkában áll. Hajnalig még van idő. Nagyon örül, hogy nem fúj a szél. Bár lehet, hogy nemsokára lehül a levegő.

Gakuko valószínűleg nem jön vissza. Kacskaringókkal ugyan, két évig mégis együtt voltak, de ez egy ilyen nő. Vissza se nézett. Többször nem fog felbukkanni.

Hide tudta, hogy Gakuko a múlt héten fölmondta részidős állását. Tudta, de az érintettnek nem mondta.

Ezt a helyzetet itt akkor is rendezni kell valahogy. Akárhonnan nézzük, ez óriási gáz.

Túlzás nélkül, ez perverzió. Hide nem tudja egyszerre feldolgozni azt a sokkot, amit Gakuko továbbállása okoz, valamint saját jelenlegi állapotát. Gakuko szórakozásból hátrakötötte Hide karját egy gyertyánfa köré, összeszíjazta a csuklóját. Gakuko, a mocsok elhúzott innen, úgy, hogy nem oldotta ki a szíjat. Bár, mivel szórakozásból csinálta, lehet, hogy most is szórakozik, akkor viszont az is lehet, hogy visszajön. Nem, nem jön vissza.

Hidét itt hagyták. Bokszeralsója térdig le van húzva, szánalomra méltóan összetöpörödött alfele ki van téve az őszi este szelének – így álldogál. Természetesen egyfolytában forgatja a csuklóját, csavargatja a testét, de a nadrágszík, melyet Gakuko függőlegesen és vízszintesen is megkötözött, egy hangyányit se mozdul. Ha segítséget akarna hívni, előtte el kellene dugnia a legszebb részét. Azt is szégyellné, ha egy vadidegen segítené ki, de ha egy barátja, azt még jobban. Ha erre jár egy rendőr, vajon obszcén tárgy közszeméremsértő mutogatásával fogja vádolni? Az igaz, hogy az obszcén tárgy az ő tulajdon micsodája, de aki mutogatja, az Gakuko! Na de akkor ez meg olyan, hogy Gakuko játszott vele és eldobta, de hát ez nem így van, egyáltalán nem így van, de lehet, hogy csak ő képzelem, hogy nem így van, ááh, úgyse lehet ezt másoknak rendesen elmagyarázni.

Kezdjük ott, hogy maga sem érti.

Hide ott a sötétben nem tudja, hányadán áll.

Szerencse a szerencsétlenségben, ha lehet így mondani, hogy Gakuko egy gyertyánfához kötözte. Ha ez a ginkó lenne, ami ott arrébb áll, hát az tragikus lenne. Szél nincs ugyan, de valami légmozgás azért igen, mert néha érezni a búzt. Ha a fejére potyogna abból a bűdös termésből, úgy, hogy meg se tud mozdulni, hú, akkor... Ettől még persze egyáltalán szó sincs arról, hogy megbocsátott volna ezért a helyzetért. Hoppá, akkor mi lesz, ha olyan öreglányok találnak rá, akik a ginkó termését jöttek gyűjteni? Az a népség korán kel.

Két karja már jó ideje el van zsibbadva és ki is van hülve. A bal csuklója, mely fölülre került, különösen ki van készülve. Lehet, hogy be fog kékülni. Hide behunyja a szemét. Hogy elterelje figyelmét a fáradságról, régi emlékeket idéz fel. Bár, ha régít mondtunk is, olyasmi nem nagyon jut eszébe, ami azelőtt történt, hogy megismerte Gakukót. Az mind olyan, mint egy öreg, a sarkánál elvékonyodott zokni, mely feltűnésmentesen meglapul ugyan a fiók mélyén, de Hide soha nem veszi elő, és nem húzza magára.

Hide diákmunka közben ismerkedett meg Gakukóval. Habár nem ugyanazt a munkát végezték. Annak a kültelki, egy szántóföld közepén egymagában terpeszkedő, hatalmas területű szupermarketnek a hátsó udvara is fel volt osztva részlegek szerint; Hide a sorra beérkező zöldségeket válogatta, vágta, mérte és csomagolta megállás nélkül, Gakuko pedig egy onnan eléggé távol eső helyen készételeket állított elő. Hetente öt napon, délelőttönként négy órán keresztül Hide zöldségekkel randevúzott, Gakuko pedig sült halakkal, rántott ételekkel és krumplisalátával. Ez a kettő egymástól olyan távoli világ volt, hogy szinte külön városnak is nevezhetnék őket, és ha az első emeleti pihenőhelyen vagy az öltözőkhöz vezető folyosón Hide és Gakuko elmentek is egymás mellett, az nem volt több pusztá véletlennél. Ahogy a többi részmunkaidős nőnek, köszönni éppen neki is köszönt, ha találkoztak, de Hide arra se nagyon emlékszik, hogy mikor találkozott először Gakukóval, és azt sem tudja, hogy Gakuko kifigyelte-e őt magának. Hide nem töltötte fölöslegesen az időt a pihenőhelyen, és ezzel Gakuko is így volt. Ha végeztek a munkával, átöltöztek és hazamentek. Munkaruhában és utcai ruhában mindenki teljesen más embernek látszott.

Így aztán Hide a maga részéről valahogy úgy érezte, hogy Gakuko egyszer csak ott termett. Az is meglepő volt, hogy Gakuko tudta Hide családnevét. Hide nem tudta, hogy a nő neve Jositake Gakuko.

– Oszu kun!^u – szólt ki egy nő egy fékező, majd megálló ezüstsínű Suzuki Jimny ablakán, mikor Hide épp a biciklijére akart felszállni a dolgozók biciklitárolójánál, ahol a járgányt hagyta. Gakuko akkor nem volt olyan szép, mint most. Ezért nem figyelt föl rá.

– Ráérsz, ugye?

– Igen.

– Pattanj be!

Hidénél természetesen idősebb, de hát azt se lehet mondani, hogy nem fiatal. Hide próbált megbizonyosodni arról, hogy ismerik-e egymást, lecövekelte és egyre csak meresztette a szemét. Nem tudta eldönteni. A nő érdeklődve figyelte Hide arcát, végül röviden ennyit mondott:

– Esni fog!

Az Akagijama csúcsa fölött fekete tintával színezett felhők gyülekeztek, az biztos, hogy még tíz-húsz perc, azok a felhők lejönnek a hegyről, és sötét esővel borítják be Maebasi és Takaszaki városát. Hide belebámult a nő arcába. Nem rémlik, ő is itt dolgozna?

Végül Hide visszaállította biciklijét a tárolóba, aztán, miközben azon járt az esze, hogy akkor holnap gyalog kell jönnie, beült az anyósülésre.

Az autó szűk terében a nő, mintha a barátjának mondaná, akivel előre megbeszélték a találkozót, csak ennyit kérdezett: „Na, megnézünk egy filmet?“, és aztán semmi mást nem mondott. Mikor az autó Takaszaki állomás környékére ért, elkezdett szemerkélni az eső, Hide pedig bambulva követte az ablaktörlő mozgását.

A városban, egy kicsi moziban *A mi zenénk* volt műsoron. Hide azonban egyáltalán nem fedezett fel magában érdeklődést Godard iránt, és amikor arra gondolt, hogy ez a nő itt mellette, akiről csak annyit tud, hogy ugyanabban a supermarketben dolgozik, képes-e felfogni az ilyen filmeket, hát úgy sejtette, hogy egyáltalán, de abszolúte nincs képen. A film közepétől Hide letett arról, hogy a vetítövásznat figyelje, helyette a mellette ülő nő lélegzetvételére, mellének emelkedésére, lábát keresztbe vető öntudatlan mozdulataira koncentrált.

Mikor a filmnek vége lett, a nő elmosolyodott, most először.

– Nehéz az ilyesmivel mit kezdeni...

– Nekem... túl magas volt a színvonal – nevetett Hide.

– Ügyes vagy, hogy nem aludtál el!

– Ja, mert kilukad a gyomrom az éhségtől.

Na de a lényeg, hogy tényleg meg kellene kérdezni a nevét, idegeskedett Hide.

Aztán a most már szakadó esőben egy kifőzde felé igyekeztek, sült makréla menüt ettek, aztán Hidét lakásra vitték, aztán minden átmenet nélkül elkezdődött a szex, többször is szexeltek, és Hide másnap kora estig nem került haza. Ha jól emlékszik, így volt.

Vagyis az első napon elvileg annyit beszélgettek, amennyivel meg lehet tölteni egy könyvet. Hogy kicsodák, hány évesek, hol születtek és nőttek föl, milyen zenét hallgatnak, isznak-e alkoholt, melyik évszakot szeretik, milyen autóra vágnak úgy igazán, el akarnak-e menni Gunma megyéből.

Hide kutat mozaikdarabokra hulló emlékezetében.

– Gakuko szan, milyen írásjeggyel írják a nevedet?

– Ugyanazzal, mint amivel a *nuká*-t írják Nukata no Ókimi, a régi költőnév nevében.

Hide nem ismerte Nukata no Ókimit. Most sem ismeri.

És mi ketten azóta vagyunk... De nem is, Gakuko az imént kidobott engem. Ráadásul... Vajon mikor szedte föl azt a másik pasast? Csalódott vagyok én? Vagy dühöngeni szeretnék? Vagy utána szaladni, elkapni a haját, és adni neki egy pofont?

Nem megy.

Hiába, nem megy.

Túl sok volt ő nekem.

Már a legelején így éreztem, de két év elteltével is ez a helyzet, hiába.

Mindjárt elsírom magam. Bolond, ha ebben a szánalmas helyzetben elkezdesz bögni, teljesen úgy fog kinézni, mintha megerőszakoltak volna. Bár – lehet, hogy így is van. Beleegyezésemet adtam ugyan, de olyan volt ez az elhagyás, mint egy megerőszakolás.

Hidét körülveszi a hideg. De jó lenne enni az odenből^[2], amit Gakuko mamája csinál.

A lóversenypálya mögé kellett bemenni. Gakuko párszor elvitte oda. Eldugott kis kifőzde volt, Gakuko mamája egyedül vezette. Az odenen

kívül egyszerű harapnivalókból is volt egy kevés, mindennap más, nyáron pedig nyárson sült csirkét kínált a mama. Azokon a napokon, amikor nem volt lóverseny, csak a törzsvendég öregfiúk jöttek, csendes hely volt, se tévé, se zene nem szólt. Olyan hely volt, ahol hallani lehetett a lobogó víz hangját.

Gakuko nem jött ki autóverseny-bolond faterjával, ezért hamar elköltözött otthonról, de a mamája üzletébe gyakran benézett. Mondta, hogy van egy bátyja is, de hogy ő hol él, azt Hide nem tudja. Nem úgy tűnt, mintha a szülői házban lakna.

Gakuko mamája sokkal derűsebb és közvetlenebb volt, mint Gakuko, nem is csoda, mikor egy kifőzdét vezetett. Hangja és hosszúkás arcának körvonala hasonlított Gakukóéhoz. A mama úgy szolgálta fel a forró szakét Gakukónak, hogy közben figyelmeztette: „Aztán ne igyál túl sokat!” Hidével is kedves volt. Ő izgult, és ha eszébe jutott a piszkos dolog, amit csak az imént hagytak abba, akkor valahogy szégyellte magát Gakuko mamája előtt, és nem nagyon bírt megszólalni, de a mama úgy beszélt hozzá, mint egy gyerekkora óta ismerős néni. Soha nem vágott rosszalló képet azért, mert lassan harmincéves lánya egy diák udvarlót hozott a házhoz.

Fú, de jó volt ott a puhára főtt jégcsapretek! Meg a tojás, amit jól megszínezett az oden leve. Aztán, amit Hide még szeretett, az a jó meleg, házi töltött káposzta volt édes káposztából.

Az üzletbe ritkán jártak vendégek; amikor záráskor a mama behozta a bejárat fölött lógó függönyt, az Hidének mindig furcsán szomorú érzés volt.

Vajon már soha nem teszi be a lábát abba az üzletbe?

Jó hideg van, hagyjuk is az olyan luxust, mint az oden, elég lenne egy forró instant ramen tésztaleves is. Egy kávé is elég lenne.

Otthon biztos lesz valami maradék tegnapról.

Biztos megint úgy lesz, hogy birkagöndörre dauerolt hajú anyja mondja a magáét, míg ő megmelegíti és beszürcsöli a miszolevest. „Az én anyám pont olyan, mint az ördög, a faterom meg pont olyan, mint egy lerobbant kinézetű csórószent” – Gakuko kuncogott, ha jól rémlik, mikor Hide ezt mondta. Gyakran hallani, hogy a fiúk anyjukra, a lányok apjukra hasonlítanak; Hide inkább a csórószent fajtája volt, egy évvel idősebb

nővére pedig az ördög-vonalat vitte tovább. Akár a mozgását, akár az alakját, akármijét nézzük, tisztára mint egy vidéki néni.

És még ebbe a nem túl fényes családba is hazakíváncsozik.

Komolyan, az nem lesz valami vidám, ha ennél is jobban lehül a hasa tájéka. Az ő hasa érzékenyebb az átlagosnál.

Hogy tudna kiszabadulni? Ugyan mikor találta ki Gakuko ezt a hülyeséget? Mit kellene tenni, hogy kiszabaduljon? Jaj, Hosino is jó lenne, csak találna rá.

Hosino Gakuko kutyájának a neve, Gakuko úgy egy éve hozta el egy ismerősétől, hirtelen felindulásból. Ez a kutya senkinek nem kellett, közben olyan se kicsi, se nagy méretűre nőtt, és kicsit flúgos is volt, de amikor Hide megjelent Gakuko lakásán, mindig kijött az előszobába, és szünet nélkül csóválta a farkát. Mikor Hide megkérdezte, hogy miért Hosinónak hívják, Gakuko ezt válaszolta:

- A volt pasim neve.
- Milyen fazon?
- Hát mint a kutya.
- Miért szakítottatok?
- Csak úgy.

Mikor szexeltek, Hosinót kedvenc rágni való csontjával egyetemben kitétték az erkélyre. Hosino ivartalanított kan volt, tudta vajon, hogy ők mit csinálnak? Hidének néha az az érzése, hogy tudta, az állatok ösztönével.

Hide és Gakuko néha beerőszakolta Hosinót a Jimny hátsó ülésére, és kimentek a folyópartra. Hosino már pusztán attól való izgatottságában, hogy ők ketten készülnek valahova, összevissza ugatott, és körbe-körbe szaladgált a szűk szobában, mire Gakuko megszidta. Hosino, ahogy kiengedték a Karaszugava partjára, teljes sebességgel körbeszáguldott, majd lihegve visszatért. A labdát, amit Hide dobott neki, ugrándozva elkapta, néha pedig elvesztette valahol. Hide és Gakuko leült egy padra, megették a sonkás és tonhalas szendvicseket, amiket Gakuko készített, már korán reggel komoly arcot vágva, aztán termoszból kávékat ittak.

Hosino biztos játszott a többi pasassal is, akivel Gakuko szórakozott. Biztos játszik a vőlegényével is. Biztos mindenkinek csóválja a farkát.

Vajon Hosino miféle szerzet volt? Csak nem Hosinóval melegítette föl a viszonyt Gakuko annyira, hogy hozzá is megy? Ha meg ez a helyzet, akkor

mi lesz a kutya Hosinóval? Ugye csak nem, csak nem Ószu lesz mostantól a neve, az én vezetéknevem után? Nem, az nem lehet.

Ma is volt aztán minden. Nem is, már tegnap. – És hogy fogsz állást találni? – kérdezte a menzán, tojással leöntött, furcsán édeskés rántott disznóhús fölött Hide kevés barátjának egyike, Kató. Jobb lett volna tojás nélkül kérni a rántott húst, gondolta Hide.

– Tényleg, mit fogok csinálni? Nemhogy álláskeresésről nem volt szó, de iskolában is nagyon rég volt már. A kreditek nagyobb problémát jelentenek, mint az álláskeresés.

– Akkor csúszol egy évet?

– Vagy csúszok egy évet, vagy abbahagyom az egyetemem...

Hide számára ez mindegy volt. Ahogy elnézte az öltönyt húzó, állás után járó Katót, mindig unalmat érzett. Aztán mikor hallotta, hogy Kató munkát kapott a megyében viszonylag elegánsnak számító szállodában, hirtelen úgy érezte, hogy a barátja nagyon messzire került tőle.

Hide habozott, hogy Tokióba menjen-e dolgozni, vagy a megyén belül keressen munkát. Ennyi idős korában már ahhoz sincs sok kedve, hogy a szüleinél lakjon, de ha elmegy Tokióba, akkor nem fogja látni Gakukót. Amikor az egyetemi továbbtanulásról volt szó, habozás nélkül az olcsón megúszható, megyén belüli lehetőség mellett döntött, de az egyetemén fölötté végzett diákokból vagy közalkalmazott lett, vagy esetleg a megyei pénzügyeknél dolgozott: ez a diploma tokiói álláskereséshez egyáltalán nem hatásos fegyver. Ha most nem megy el innen, akkor valószínűleg egész életét a megyén belül fogja eltölteni. Bár Tokióban nem akar semmi különöset, ha a kérdés így merül föl, habozni kezd.

– Mi van Nejukival? – kérdezte Hide.

– Mostanában nem láttam.

– Talán álomkóros...

– Vagy egyfolytában otthon gubbaszt.^[3] Hide szeretett volna többet hallani Jamane Jukiról, de Kató a saját nőjéről dumált. Kató együtt járt egy icipicit önző főiskolás lánnyal, akit egy ismerkedés céljából összehozott bulin szedett föl, és azt mondta, pár év múlva, ha összegyűlik valamennyi megtakarítása, el akarja venni feleségül. Hide ezt gyerekesnek tartotta olyan valakitől, aki nemrégén még ártatlan szűz fiúcska volt. Hidének

egyáltalán eszébe se jutott, hogy összeházasodhatnának Gakukóval. Úgy gondolta, az lenne jó, ha a jelenlegi formában, különösebb cél nélkül járhatnának együtt. Úgy gondolta, ez a különösebb cél nélkülség számára az egyetlen igazi valóság.

Hogy miért akart találkozni Nejukival? Hát mert Hidénk magához vette a kulcsot. Az iskola tetejére vezető ajtó kulcsát. A kulcsot benne hagyták a zárban, Hide meg kivette. A tetőre normál esetben nem engednek diákokat. Ezért Hide a tetőre vezető lépcsőn szokott üldögélni, mert arra nem járt senki, és a nem nyitható ablaknál a nappal süttette magát, vagy zsebkönyvet olvasott.

Hide, mikor először fölment a tetőre, semmi különöset nem csinált, cigizett, és elmélázva bámulta az Akagijama-hegy alatt elterülő Maebasi városát. Látszott a megyeháza, a városháza, a szálloda, ahol Kató fog dolgozni, és a Rinegava folyó túloldalán Takaszaki is, ahol ő lakott. Az Aszama-hegyet felhők takarták, de a Haruna csúcsa jól látszott. Kellemes hely volt. Ha az ajtóhoz nincs pótkulcs, akkor a tető csakis az ő helye lesz. Hozhatna sört, és nézhetné az esti fényeket. Nem is lenne rossz. Nejukinak el akarta mondani, de hát a lány továbbra is otthon gubbasztott.

Jaaj, tegnap volt aztán minden.

Holnap már biztos nem lesz semmi. Ha Gakuko tényleg elhagyja őt, semmi se marad. Csak a szép nagy tanácstalanság.

Vajon eljön a hajnal? Hide úgy véli, addig még benne lehet a nem valóságos térben, de ha kivilágosodik, akkor mindent el kell fogadnia. Amikor kivilágosodik, akkor lesz csak igazán egyedül. Elkezdődik egy perverzként töltendő napja. Akkor már nem lesz érkezése szép nyugodtan rágódni a régi dolgokon.

Ki kell találni, hogyan kérjen majd segítséget. Mondja például azt, hogy „Izé, elnézést, egy pillanatra, kioldozná, kérem, a szíjat a hátam mögött?” Úgy, hogy elől meg lelóg a micsodája? Közben amennyire csak lehet, kifinomult kifejezéssel az arcán? Nem igazán.

„Az az igazság, hogy rossz társaságba keveredtem...”

Ez is furcsa. Még a rossz társaság se húzza le az ember gatyáját.

„Egy nő állított ebbe a pózba, de aztán itt hagyott!”

Csak akkor néznék igazán elmeháborodottnak.

Akkor már gyorsabban végeznének, ha arra járna egy perverz, de hát azt nem lehet tudni, hogy egy perverz mit művelne vele. És Hide aztán nem az ő fajtájuk.

Mit csináljon?

Természetesen az egész Gakuko miatt van. Csakhogy Gakuko már nincs itt.

Ha Gakuko nincs, akkor Hide nem több félresikerült diáknál, aki előtt kézzelfogható közelségben az évisméltés. Azt az önmagát sem látja, akivé válni szeretne, és olyan munka sincs, amivel foglalkozni akarna. Tizenkilenc éves korától kezdve két éven át pusztán csak bele volt csavarodva Gakukóba.

De mostantól mi legyen?

Hide érzi a szíve dobbanásait. Olyan, mintha a szíve abban a pillanatban indult volna el, amelyben ő azt gondolta, hogy értéktelen.

Ha már így állunk, legalább benne mentem volna el, amikor utoljára csináltuk.

Szánalmas. És akkor mi lett volna?

Ha már így állunk, megmondhattam volna neki, hogy szeretem.

Hazugság. Az a szó, hogy „szeretlek”, hazugság. Valószínűleg soha életemben nem mondom majd senkinek. Filmekbe való szó.

Ha már így állunk, legalább csinálhattuk volna. Tegnap.

Igen. Akkor ez itt nem történt volna meg. Velem csinálták, azért alakult ez így.

Huszadik születésnapjára egy tűzpiros Paul Smith szövetkabátot kapott ajándékba Gakukótól. Hide nem tudta leplezni megdöbbenését, mire Gakuko szégyenlősen ezt mondta:

– Igazából olyasmi lenne jó, ami eltűnik.

– Mi az, hogy eltűnik?

– Virág vagy enivaló, ami nem marad meg.

– Én ennek örülök. Mert mindig vigyázhatok rá.

Hide, míg ki nem tavaszodott, mindennap ebben a kabátban mászkált.

Még a családtagjai is, akik általában nem törődtek azzal, hogy Hide mit hord, egyfolytában belekötöttek ebbe.

– Te, ha ilyeneket hordasz, még tökkelütöttebbnek nézel ám ki! – mondta Ördögdauer.

– Biztos a kabát se örül – így Kisördög. Aztán volt képe azt mondani, hogy majd én hordom, add már kölcsön.

Csórószent semmit sem mondott, de olyan képet vágott, hogy „azt képzeled, örökké diák lehet, és szórakozik itt nekem”.

Egy tokiói diák biztos hordhat egy ilyen feltűnő kabátot anélkül, hogy kicsit is szégyenkeznie kellene, gondolta Hide. És mivel magától értetődik, hogy egyedül lakik bérelt lakásában, a családja semmit nem szól a ruhájára. Ha fölmenne Tokióba, vajon változna valami? Még talán ő is összekapná magát?

A francba, elővehette volna a kabátot, arra az esetre, ha lehül az idő. Arra az esetre, ha ilyesmi történik vele.

Pedig már csak két hét volt hátra a huszonegyedik születésnapjáig.

Azt mondta, hogy menstruál, de az tuti hazugság. Amikor menstruál, Gakuko nem érinti meg Hide testét. Fellációra pedig végképp nem hajlandó.

– Csinálhatnánk a kádban, engem nem zavar! – mondja Hide, mire Gakuko hidegen válaszol:

– Ha csak dugni akarsz, haza is mehatsz? – És mogorván beleiszik a szakéjába.

Ez kizárólag tegnap este máshogy történt. Gakuko hangtalanul nevetett, úgy mondta:

– Valami jobbat tudok!

Elhessegették a fickándozó, rájuk ugráló Hosinót, majd elindultak otthonról.

– Állj csak oda! – Gakuko az esti árnyakkal teli park sarkában levő gyertyánfának háttal állította Hidét, majd nyálas csókot adott neki, és közben kihúzta a nadrágszíját.

– Hunyd be szépen a szemed!

Gakuko a fa mögé került, és villámgyorsan megcsomózta az övet. Tisztára olyan volt, mintha már számtalanszor csinált volna ilyesmit. Mikor visszajött előre, letérdelt, és lehúzta Hide cipzárját. Úgy tűnt, élvezi.

Hidének olyan volt, mintha Gakuko erőszakot tenne rajta, de a lábai előtt térdelő lány annyira elmondhatatlanul drága. Ugyanaz a Gakuko, de mégis teljesen más, mint az a Gakuko, aki eddig volt. Meg szeretné simogatni azt a selymes haját, de Hide be van szorítva a gyertyánfa és Gakuko szája közé, és mozdulni sem tud. Iszonyatosan felizgul. Még hozzá se értek, de száján már hangok vannak kicsúszóban.

Gakuko csak a szemét emeli Hidére, és lassan köröz a nyelvével. Szájába veszi és hangosan szopja Hide férfiasságát. Hide alig bírja, és ahogy egész testét megfeszítve arcát az ég felé emeli, Gakuko lassan elveszi a száját, aztán megint csak a szemét fölemelve figyeli Hidét.

„Ki akarom engedni, gyorsan, ki akarom engedni! Ki akarom engedni, ahogy csak bírom!”

Gakuko, fejét és testét ringatva, elkezd szopni. Az eleje megint és megint Gakuko torkának mélyére ér. Gakuko egyre hevesebben mozog. Ajkai szorosan körülölelik a tövet. Hide már képtelen visszafogni magát:

– Gakuko, elmegyek!

Abban a pillanatban Gakuko lazán eltávolodik. Mintha kikapcsolták volna a tévé távirányítójával.

– Hát igen, egy szopás után mindjárt világos – mondja lihegve.

Hide, aki nem tudta kiereszteni, még mindig keményen várja, hogy Gakuko szája ismét közelítsen. Hagyjuk a beszédet! Szeretné, ha Gakuko megint azt csinálná, amit az előbb.

– Már nincsenek kétségeim – mondja halkán Gakuko.

– Mi?

– Férfjhez megyek!

Na egy pillanat, miről van szó? Egyáltalán nem értem, illetve, ne hagyd abba a közepén, jó?

– Gakuko...

– Már rendben, megkönnyebbültem.

És én? Én még nem, az a helyzet. Nemhogy nem könnyebbültem meg, hanem mindjárt szétrepedek.

– Férfjhez méysz?

– Ja, már eldöntöttem.

– De hát miről beszélsz?

– Ja.

A „ja” Gakukónál azt jelenti, hogy azután már semmilyen magyarázat nem következik. Na várjunk csak egy kicsit, mondaná Hide, de Gakuko már föl is állt, a földet söprögeti térdéről. Hide meg van kötözve, semmit se tehet.

– És ami velem volt?

Bár Hide maga is furcsállja, hogy közszemlére tett alsótesttel egyáltalán ilyesmit kérdez, nincs érkezése ezen rágódni. Gakuko arcon csókolja Hidét, úgy, mintha rá akarna ragadni. Aztán így suttog:

– Szórakozáson kívül mi másnak neveznéd?

– De hát...

Gakuko azt se mondja, hogy viszlát, sarkon fordul, és eltűnik.

– Várjál már, várj egy kicsit! – mondja Hide. Ordítani szeretne, de kétségbeesett igyekezettel visszafogja magát, úgy mondja. – Egy pillanat, Gakuko, így nem hagyhatsz itt!

Gakuko, és most mihez kezdjek? Én itt, ebben a pózban. Gakuko, nehogy már, hogy ezzel vége legyen? De hát mit követtem el? Én semmit nem csináltam, semmi olyat, amiért haragudhatnál rám!

– Gakuko!

Gakuko alakja eltűnt a fák között, és többé már nem látszott.

Miért?

Úgy tűnt, Hide kicsit elbóbiskolt ebben a lehetetlen testhelyzetben. Testsúlya a csuklójára nehezedett, annak fájdalmától riadt föl.

Egész teste át volt hűlve. Nehéznek érezte magát.

Gakuko testének illata mindig meleg volt. Vajon meddig fog emlékezni arra az illatra? Az illatok emléke, eltérően mindenféle más emléktől, könnyen megfakul.

Gakuko biztos hamar elfelejti őt. Ő biztos mindig emlékezni fog Gakukóra.

A következő pillanatban hangtalan zene öleli körül Hidét. Ő meglepetten fölnéz. Próbálja elkapni az elsuhanó illatot. Valami hidegnek nem hideg, de friss érzés van a levegőben.

A Képzeletbeli Személy az.

Hide mély levegőt vesz. Tágra nyitja a szemét, próbálja megragadni ezt az érzést. Akkor is, ha tudja, hogy az ilyesmi fölösleges erőlködés, ha

megpillanthatná a Képzeletbeli Személyt, szeretne minden általa ismert szóval hozzá szólni. A Képzeletbeli Személy azért jött, hogy megmentse Hidét, ezen kívül nincs oka arra, hogy itt legyen.

Hide nem tudja, hogy egy pillanat alatt történt-e, vagy sokáig tartott, de valami végtelen boldogságban úszott.

Senki hozzá sem ért, és a csuklóján sem érezte, hogy egy pillanatra jobban szorítaná a szíj, amint kioldják, de a kötelék megoldódott. Hide kiszabadult. A karja el volt zsibbadva, egy darabig semmire se volt képes. Belesett a fa mögé, de senki nem volt ott. Még csak Hide nadrágszíja sem volt ott, a földre esve. Kapkodva felhúzta a bokszeralsóját, begombolta a farmerjét, aztán tett két-három lépést, és leült egy padra. Hosszan sóhajtott.

Mindjárt hajnalodik. Világosan kirajzolódik az addig csupa fekete park fáinak körvonala. Színek még nincsenek. A hegyek nem látszanak. Vagy pedig páras ma az idő.

Gakuko biztosan mélyen alszik abban a szobában, ahol Hide több tucatszor aludt.

Biztosan nagyon vágyott arra, hogy egymagában alhasson. Szelíden lélegzik, puha melle szabályosan emelkedik és süllyed. Hosino meg biztosan összegömbölyödve alszik az alacsony étkezőasztal alatt. Gakuko mamája már biztos réges-régen bezárta az üzletet és hazament. Kató biztos a főiskolás lányról álmodik, Hide családjának minden tagja is alszik. Csendes idő. Olyan idő, amelyben mindenki egyedül van. Olyan idő, amelyben talán csak az álomkóros Nejuki üldögél a padlón, egyre pislogva.

Hide, még vigyázva a csuklójára, végignyúlik egy parkbéli padon. Ahogy arra gondol, hogy felhívhatná Nejukit, és egy pillanatra felnéz az égre, megpillantja. A Képzeletbeli Személy ott libeg az égbolt magasán, ahol még látszanak az utolsó csillagok. Valami vékony holmit, vagy hogy is mondják, köntösszerű kimonót visel, és kört leírva, magasan száll. Hide retteg, hogy talán megbolondult. Mi volt az álom? Meddig tartott a valóság? Még az sem egyértelmű, hogy a tegnap este történtek, az eltűnő Gakuko, valóságosak voltak-e. Hide egyre csak bámulja az égbolton lebegő Képzeletbeli Személyt. Már a hideget sem érzi. Tudja, hogy amikor

végül felragyognak a reggeli nap sugarai, ő itt fog aludni, így, ahogy most van, és amikor majd kinyitja a szemét, már nem az lesz, aki eddig volt, és a Képzeltbeli Személy sem lesz már itt.

Kezdjük ott, hogy az „álomkóros” szót maga Nejuki kezdte használni, és ha azt állította, hogy középiskolás kora óta az, hát senki nem volt, aki ebben kételkedett volna. Az állandó otthon gubbasztás meg a nappalt és az éjszakát felcserélő életmód nem számít különlegesnek, és ha valaki azt mondja, hogy ezért nem képes bejárni az egyetemre, hát Hide annyit gondol, hogy van ilyen. Hogy Nejuki nagyon sérülékeny, és ha valahogy nem védi magát, akkor valószínűleg képtelen megjelenni az egyetem nevű társadalomban, azt bizony Hide is el tudta képzelni.

Hidét soha nem foglalkoztatta mélyebben az „álomkóros Nejuki”. De ha Nejuki megjelent ugyanazon az előadáson, mint Hide, akkor mindig Hide mellé ült le, ő pedig szerette azt a lány hangulatot, ami a lányt körülölelte. Ez a lágyság csak egy pillanatra volt Hide számára átengedve, nem volt végtelen. Nejuki és Hide néha elhívták egymást iszogatni, ilyenkor Nejuki nem beszélt semmi különlegesről, csak mosolygott. Hide úgy gondolta, ez talán Nejuki jó neveltetésének tulajdonítható. Olyan is előfordult, hogy Hide – a második kör címén – fölment Nejuki lakására, mely az egyetem mellett volt. De Hide és Nejuki között természetesen semmi nem történt.

Nejuki családja Szaitama megyében, Hondzsó városban lakott. Mikor Hide rákérdezett, hogy Nejuki miért nem otthonról jár be az egyetemre, a lány azt válaszolta, mert egyedül akar lenni. De arról szó sincs, hogy rosszul lenne a szüleivel, csak éppen, mióta átépítették a házukat, valahogy nem érzi jól magát otthon.

Bérelt lakásában Nejuki mindig, de mindig a YES albumát teszi föl. Nejuki csak YES-t hallgat. Hide megkérdi:

- Mit is jelent az, hogy *Roundabout*?
- Kerülő út. Azt hiszem, olyasmi a szövege, hogy „Én majd kerülőt teszek, Téged nem felejtelek!”

Vagy Hide ilyet is kérdez:

- A „Törékeny” az úgy van, hogy *Fragile*?
- Igen, az az eredeti címe.

- Van az albumon egy *Fragile* című szám?
- Nem, nincs. Egyébként létezik vajon olyan dolog, ami nem törékeny?
- Az én anyám.
- Na, nem úgy...
- Hmm, az atomok szintjén lehet ilyen, nem? De fogalmam sincs.
- Még a sugárzásnak is van felezési ideje. Akkor viszont mi az, ami örökké tart?
- Olyan, hogy örökké, nincsen – illetve én utálok azt a szót, hogy örökké.

Miután Nejuki a fürdőszoba előterében átöltözött kockás pizsamájába, lerakta Hide matracát, úgy, hogy T alakot alkosson az ágygal. Ennek az volt a jelentése, hogy ha forgolódsz is, ne érh hozzám, ha éjjel kimész a WC-re, visszafelé akkor se ess tévedésbe. Hide számára ez így volt megfelelő: hogy az ilyesmit nem mondják ki, hanem gyerekes üzenet formájában hozzák tudomására. Nejuki nem hazudtolta meg az „álomkóros” nevet, ha ágyba került, nem telt bele két perc, és elaludt. Hide úgy tett, mintha nem tudna aludni, de mivel ez valóban csak megjátás volt, Nejuki könnyű szuszogását hallgatva ő is rögtön elálmosodott.

Ha Nejuki megkörnyékezné Hidét, hát nem tudni, hogyan változna meg kettejük viszonya, de Hide úgy gondolta, ha minden úgy marad, ahogy most van, akkor ő magától biztos soha nem fogja a nőt látni Nejukiban.

Nejuki jól élt. Baccarat poharai voltak, és egy új Accord egyterűt vett magának. A szobájában álló számítógépre Dual Processor volt installálva. Apró kis termetére jól illő lezser ruhái mindig ugyanúgy voltak összeválogatva, de lehetséges, hogy azok is drágák voltak. Hide nem ért az ilyesmihez. Nejuki azt mondta, az apja igazságügyi orvostant tanít egy tokiói egyetemen.

– De jó neked, Nejuki, hogy gazdagok a szüleid! – mondta egyszer Hide, mire Nejuki nagyon dühösen azt válaszolta, hogy a lakbérét és a tandíját is maga fizeti.

– Ugye nem valami messzire búzló diákmunkából? – kérdezte Hide, mire Nejuki sokatmondóan mosolygott:

– Nem messzire büzlő diákmunkából, hanem messzire büzlő főállásból!
Olyan diák vagyok, aki megéri a pénzét.

– De hát mégis mit csinálsz?

– Majd legközelebb elmesélem.

Hide elképzelte, amint Nejuki kihívó öltözékben középkorú férfivendégekkel foglalatoskodik, és ez a munkája, mire szép csendben felállt neki.

Gakukóval azóta nem találkozott. Azt sem tudta, hol lehet. Az ezüstsínű, a farán rászta színekkel felmatricázott Jimnyt se látta. Gakuko azt mondta, hogy férjhez megy, így már biztos nem lakik a régi lakásában. Akárhogy is van, Kamiszano kerület nem az a hely, ahova az ember csak úgy kimászkal, ha nincs ott dolga. Ha Gakuko Takaszaki állomás mellett, egy toronyházban bérelte volna a lakását, akkor Hide talán minden egyes alkalommal, amikor az állomás környékén járt, hasogatást érzett volna a szívében, de Gakuko persze nem volt ilyen gazdag.

Vajon miféle férfi vette el azt a mufurc Gakukót, és él most vele, meg szexel most vele helyettem? Az is előfordult, hogy Hidének ilyesmi jutott eszébe, de általában került, hogy Gakukón gondolkodjon – mintha nagy vigyázva mindig kerülő úton járt volna.

Sőt, akkor már sokkal többször eszébe jutott Hosino, a kutya, mint Gakuko. Mikor kutyasétáltatókat látott, még az is belevillant, hogy Hosino biztos nagyon megnőtt. Ha biciklijén tekert és valahonnan kutyaugatást hallott, még az is belevillant, hogy csak nem...?

Rögtön azután, hogy negyedévesek lettek, Nejuki abbahagyta az egyetemet. Hirtelen történt. Aztán azt mondta, hogy kivett egy lakást Tokióban. Mikor Hide megkérdezte, miért nem csinálja meg a diplomát, azt a választ kapta, hogy „úgyse járok be az egyetemre, akkor meg nem érdemes tovább húzni”. Ez tökéletesen igaz is volt, Nejukit alig lehetett látni az egyetemen.

– Tokión belül hol fogsz lakni?

– Meguróban.

– Aha, Meguróban... – Habár Hide nem is járt még ott, és semmi nem jutott eszébe Meguróról. A „Meguro” Hide számára tökéletesen

motiválatlan jel volt, bizonyos értelemben hasonlított Hosino, a kutya nevének eredetéhez.

A költözésben Hide segített Nejukinak. A lány így szólt a függőlámpát meg az állólámpát csomagoló Hidéhez:

– Eddig mindenki előtt titkoltam, de neked, Oszu, elmondom. Én day tradinggel foglalkozom.

– Mi az, hogy day trading?

– Tőzsdézek.

– Tőzsde... mint tőzsde?

– Igen.

Hide magában azt gondolta, hogy ez gáz. Előbb-utóbb Nejuki bugyiját is el fogják vinni a tartozások.

– És eddig ebből fizetted a tandíjad meg mindent?

– Ühü.

– Az már valami!

De azért csak jobban tenné, ha valamikor majd abbahagyná, vagy nem? Attól még, hogy ő profinak tartja magát, az a világ tiszta szerencsejáték. Bár Hide nem ért az ilyesmihez.

– Hát, egy kicsit tényleg valami – válaszolja Nejuki mosolyogva.

– Na, akkor ma este meghívhatnál szusira!

– Meg van beszélve!

Egy kicsike szusiétterembe mentek, a lakóövezet közepére. Nejuki biztos korábban is volt itt, mert a szusiséf kedvesen azt kérdezte tőle, hogy „Ma mi tetszik?” Nejuki teljesen természetesen válaszolta, hogy „Valami könnyű összeállítást kérnénk!”, és Hide eltöprengett, ugyan milyen lehet az a könnyű összeállítás. Hide addig csak házhoz szállított szusit evett.

Úgy gondolta, ha Nejuki diák létére egyedül járkal szusit enni, az nem semmi.

– És mit fogsz csinálni Tokióban? – kérdezte, ahogy hideg szakét töltött Nejuki poharába.

– Elég jól összegyűlt a tőkém, úgyhogy most majd meggondolom, hogyan fektessem be. De akárhogy is lesz, Tokió mindenféle szempontból kényelmesebb.

– De az ilyen munkában a kockázat is marha nagy, nem?
– A befektetési tőkém meg a megélhetésem költségeit rendesen szétválasztottam, úgyhogy nincs semmi gond.

– Ennyi az egész?

– Igen.

Az „összeállítás”, amitől Hide olyan sokat várt, sima friss nyers hal, szasimitál volt, ami egy kis csalódást okozott.

– Nejuki, én elkezdtelek felnőttnek látni!

Ez átlátszó hízelgés volt, Nejuki mégis nevetett, hogy „Ne már!”

– Bármikor eljöhetsz ám egy kicsit bulizni!

– Más okom nem is lenne elmenni, mint a bulizás.

– Azt nem tudhatod, lehet, hogy Tokióban fogsz dolgozni.

– Hát, nem tudom.

– Lehet, hogy majd üzleti útra jössz, és öltöny lesz rajtad. Azt megnézném: Oszu öltönyben!

Nejuki ilyenkor tényleg jóízűen nevet. A gurgulázó nevetés körbe-körbe futó tűzijáték módjára fényesen előgurul, és átjárja Nejuki testét: ilyen a nevetése. Ahogy elnézi, Hide úgy érzi, mintha őt csiklandoznák.

– Nna, arra várhatsz! – válaszolja, és közben valahogy az az érzése, hogy ezt a pillanatot nehéz elengedni, és máris újra vágyakozik utána.

Aznap hazament, nem aludt ott Nejukinál. Nem akart drámai búcsúzkodást, úgyhogy azt mondta, „Na, én elhúzó!” és elváltak, mikor Nejuki törleszkedő arcán látszott, hogy ő még eliszogatna. Kint valahogy hideg volt. Még a hazáig vezető út is idegennek rémlett.

Ezután, egy röpke pillanatra, Hidéért kapkodtak a nők. Fogalma se volt róla, hogy miért, de tényleg kapkodtak érte.

Olyan lány is volt köztük, akivel egy ismerkedős bulin találkozott, olyan is, aki diákmunkás felszolgáló volt egy kiskocsmában. Vagy Hide egyszerűen csak elment mobiltelefonra venni, és az eladó lány megadta neki a mailcímét. Elégé szép lány is volt köztük, meg olyan lány is, akinek jól állt a szemüveg. Csakhogy, mindösszesen egy szex után, teljesen úgy kezdték korlátozni Hidét, mintha egy feltáratlan földterületre vonatkozó tulajdonjogukat hangsúlyoznák, telefonon vallatták, hogy most, ebben a pillanatban hol van és mit csinál; Hide pedig megijedt a nő nevű lénytől,

aki annál erőszakosabb lesz, minél jobban menekülnek előle, és szép lassan passzivitásba vonult. A hölgyismerősök természetesen elhagyták ezt a Hidét a következő zsákmány reményében, és ő újra ott volt egyedül. Barátja, Kató, aki nagyjából mindenről tudott, röhögött.

Bizonyos, hogy az én életem ilyenek ismétlődéséből áll majd, hallotta Hide saját beletörődő önmagának suttogását. „De akkor bennem nincs abból, amit férfibüszkeségnek neveznek? Nincs valami több?” Hide ekkoriban kezdett a szobájában mindennap alkoholizálni. Sokkal többet meg tudott inni, mint hitte. Tévénézés közben eszméletlenre itta magát. Észre se vette, és elaludt, aztán ott volt a másnap reggel. Hide abban az illúzióban élt, hogy biztos többet bír, mint gondolta. Nem vette észre, hogy még annál is eszetlenebbé kezd válni, mint amilyen eddig volt.

Éjjelente, amint a csendes lakóövezetben az éjjel-nappali felé tartott, a Képzeltbeli Személyt kereste. Sehogy se találta. Ő sehol se volt. Hide látása, ahogy részegen nézte az eget, deformált képet mutatott.

Úgy érezte, hogy Nejuki megelőzte, és most már lehetetlen abbahagynia az egyetemet. Mit volt mit tenni, Hide összekaparta a vizsgákhoz szükséges anyagokat, és nagy utálkozva gyermekes dolgozatokat írt. Évet ugyan ismételt, de végül elvégezte az egyetemet. Nem volt tagja egyetlen egyetemi klubnak sem, így aztán az ötödik évben már ismerős arcok se voltak, és csupán azért járt be az egyetemre, hogy megszerezze a krediteket. Amint egy előadásnak vége volt, ő késlekedés nélkül hazament, késő délutánra meg diákmunkát vállalt.

Némi protekcióval és pillanatnyi felbuzdulással sikerült valahogy állást találnia. Bár halványan derengett benne a vágy, hogy Tokióban szeretne dolgozni, erre szinte egyáltalán nem volt esélye abban a műszakicikk-üzletben, mely elsősorban a megyén belül bővítette hálózatát.

Nejukival való kapcsolattartása abban merült ki, hogy néha jött egy-egy mail. Az év vége meg a nyári halottak ünnepe, az obon voltak a legforgalmasabb időszakok az üzletben, ilyenkor nem lehetett szabadságot

kivenni, úgyhogy Hide, bár megfordult a fejében, hogy Nejuki talán hazalátogat Hondzsóba, nem kereste vele a találkozást.

Hosszú idő után először akkor gondolt arra, hogy összefuthatnának Nejukival, amikor egy középiskolai softballszaakköri társa meghívta az esküvőjére Tokióba. Hide nem volt különösebben lelkes résztvevője a szaakkör életének, de ez a felsőbb éves, egyedül ez mégis kedvesen bánt vele.

Több közeli barátja nem volt Tokióban.

Hide felhívta Nejukit, hogy beugorhatna-e az esküvő után.

– Persze, persze, gyere csak! Nálam alhatsz, ha akarsz.

– Tényleg nem lenne gond?

– Még szép, hogy nem!

– Hát akkor köszü.

– Ha vége az esküvőnek, csörögj rám, kimegyek eléd az állomásra!

Az esküvő, ahogy Hide várta, unalmas volt. Miután elszabadult a helyszínről, a belvárosi szállodából, sikeresen megoldotta az átszállást a Nanboku metróvonalra, leszállt Meguro állomásnál, és fölmozgólépcsőzött a felszínre. Kényelmetlen ünneplő öltönyében, a násznépnek kiosztott köszönőajándékos zacskóval a kezében, kicsit idegesen várakozott. Ez a csaj tényleg egyedül él vajon? Ha bejön valami pasas a pótkulcsával, az tuti gyanakodni fog rám. Bár ha pasija van, akkor már pusztán ezért terhére leszek Nejukinak. Vajon tényleg nem gond? Bár azt mondta, hogy nem gond, akkor meg nem gond, na. Nem kell ezzel foglalkozni.

– Bocs, hogy elkéstem! – Nejuki hangja pont Hide fülénél szólalt meg.

– Óó. – Mielőtt Hide kimondta volna, hogy „rég láttalak”, Nejuki felvihogott:

– Ószü, én először látlak ilyen szerelésben!

– Hát, muszáj volt.

– Jobban áll, mint gondoltam!

– Dehogysis – jött zavarba Hide.

Az állomástól vég nélkül folytatódó lejtőn lefelé ereszkedve Hide így szólt:

– Nejuki, nem változtál semmit!

– Egy kicsit meghízta.

– Tényleg? Nem is vettem észre.

Azt mondta ugyan Nejukinak, hogy nem változott, de mégsem tudott szabadulni az érzéstől, hogy valami mintha mégis megváltozott volna. Vajon Nejuki szeme korábban is ilyen fátyolos volt? Vajon korábban is ilyen élesen beszélt?

Nem tudta eldönteni.

– Én megváltoztam?

– Egyáltalán nem. Még mindig úgy nézel ki, mint egy diák.

– Gyakran össze is kevernek a diákmelósokkal.

Nejuki nevetett. De Hide idegesség feszülését érezte magában.

– Ezt neked adom – nyújtotta az ajándékos zacskót.

– Meg se nézed, hogy mi van benne, és nekem adod?

– Úgyis valami tányér vagy ilyesmi.

– Köszí.

Nejuki lakása egy vadonatúj toronyház kilencedik emeletén volt.

– Jó drága lehet.

– Hát igen, mert ez Tokió. – Nejuki kicsit bizonytalanul válaszolt.

Hide, amint felértek a lakásba, rögtön átvedlett farmerba és pólóba, leült a szoba közepére, azt nyögte, hogy „Jaj, de elfáradtam!”, és felhajtotta a dobozos sört, amit Nejuki nyújtott oda neki. Nejuki lakásának beosztása más volt, mint a régi, Maebasi Sóvacsó kerületében bérelt lakásé, és igen-igen jó kérés volt; furán hatott, hogy ennek ellenére a régivel azonos hangulat áradt belőle. Hide először járt itt, és mégis, az a lakás volt ez, amelyikben ezerszer aludt már részegen. Ugyanolyan volt a konyhaszekrény, ugyanolyan ízlés alapján válogatott függönyök lógtak, az ágytakaró is ugyanaz volt.

És valamiben mégis különbözött.

Már nem szólt a YES. A hifit vékony porréteg lepte be. Hide érzékelte a zene elveszett hosszát. eltűntek az absztrakt festmények falra ragasztott poszterei is.

Hide figyelmesen kutatott az eltűnt tárgyak után. A könyvespolc teljesen más benyomást tett, mint régen. És ott Hide összetalálkozott a furcsasággal, ami után kutatott: Lélek, meg Élet, meg Világegyetem, meg más hasonló címek sorakoztak. Hidének valahogy baljós előérzete támadt.

Nejuki nem rakott le a matracot T alakban. Szétfolyó hangon ezt kérdezte:
– Dugunk, nem?
– Tessék?
– Miért, nem így gondoltad, mikor jöttél?
– Dehogyan! De hát én...
– Ószu, te is férfi vagy, eszedbe jutott, vagy nem?
– Nem, nem jutott eszembe, egyáltalán nem, nekem nem! – Hide ezt félig kiabálta, amint lefejtette magáról az oldalát simogató Nejukit. – De hát köztünk nincs ilyesmi!

Nejuki egy pillanatra olyan arcot vágott, mint aki fölébredt egy álomból.
– Ne haragudj.
– Nem, semmi baj. Te ne haragudj. Bocsánatot kérek, ha megbántottalak.
– Nem. Nem erről van szó. Csak a Nagy Orákulum azt mondta, hogy nekem most minél több férfival kell egyesülnöm.

Hide megborzongott. Nejukival valami baj van. Óriási, marha nagy baj van. Csak egyetlen pillanatra ébredt fel, és megint visszazuhant valami borzasztó álomba.

– Hogy micsoda? Nem értem, mit mondasz.
– Bocs. – Nejuki szétfolyó hangon válaszolt.
– Nem, nem úgy értem, hanem ez az Orákulum, ez micsoda? És mit mondott neked?
– Tudod, mikor valakibe beköltözik egy isten, azt hívják orákulumnak. Azt a személyt, aki közli velünk a Mindent Elrendező Nagy Istenség akaratát. A Nagy Orákulum.

Hide belseje remegni kezdett.

Mintha egy gát szakadt volna át, úgy kezdett ömleni a szó Nejukiból.
– Én mindig úgy gondoltam, hogy az életemért magam vállalom a felelősséget. Úgy gondoltam, hogy az is, ha jól megy a tőzsdézés, meg az is, ha nem, minden a saját megérzéseimnek köszönhető. Olyan érzés nem volt bennem, hogy ez az én pénzem, de úgy gondoltam, hogy saját magam vállaltam a felelősséget, mikor megkerestem. De nem így volt, mert mindent a Nagy Istenség engedett meg. Az egész életünk egy folyamat, amely csakis azért van, hogy a végén eléje járulhassunk. Most már tudom.

Ez meg mi a franc? Hé, szedd össze magad, Nejuki! Talán álmodsz?

– De mégis mi ez a Nagy Elrendező Istenség? Milyen írásjeggyel írják?

– Úgy írják, hogy minden, plusz elrendező vagy megjavító, plusz isten. Az egyetlen istenség, aki a világot is jobbá rendezi, és a testünket is, lelkünket is meggyógyítja. Én úgy érzem, mióta elkezdtem hinni a Nagy Istenségben, minden nagyon-nagyon jó lett. Azt is megértettem, hogy a tudomány sem, a társadalom sem, a művészetek sem, semmi sem áll önmagában, hanem minden egységet alkot, így áll össze a világ, és azzal is elkezdtem foglalkozni, hogy az ember honnan jön és hova tart.

Na, ez meg micsoda, hogyan történt vele, és tán csak nem meg akar engem téríteni? Na, ne.

– Nejuki, ez mióta tart?

– Mióta megtörtént a csoda.

– Milyen csoda?

– Ószu, szerintem nem fogod elhinni, és biztos azt fogod gondolni, hogy én találtam ki később.

– Hát, ezt nem tudhatom előre.

– Én egyszer meg akartam halni, akkor történt.

– Nem mondod.

Hide, mikor meghallotta, hogy „meghalni”, úgy kiejtve, mintha valami puccosabb fajta bevásárlásról lenne szó, arra gondolt, hogy na, ez aztán fárasztó. Csakhogy ha ez a „fárasztó” alakot is öltene az „idegesítő” jelentésű arckifejezésben, az nem lenne jó. Nem volt ő szívtelen és rideg férfi, csak mérhetetlenül utálta az „én öngyilkos akartam lenni” kezdetű hengegéseket.

– De. Egy nap úgy éreztem, hogy elegendem van az egészből, és le akartam ugrani a kinti folyosóról.

– Miért, nagyot buktál a tőzsdén, vagy ilyesmi?

– Nem, nem ilyesmi, csak egy egyszerű szerelmi csalódás volt.

– Mostanában? És milyen pasi volt?

– Az nem érdekes. Most már teljesen mindegy. Na, és akkor történt a csoda.

– Ja, mikor le akartál ugrani? – Hide hangján világosan érződött, hogy nem érdeklí a sztori. Nejuki szerelmi csalódásának története sokkal érdekesebbnek ígérkezett volna, mint valami csoda.

– És tuti, hogy le is ugrottam, de egyszerre csak megint fönt voltam.

- Ne mondjad már!
- De, tényleg, tényleg! Azért mondom, hogy csoda!
- Hát, ha ez tényleg igaz, akkor biztosan csoda.
- Nem hiszel nekem, ugye?
- Egy kicsit tényleg nem.

Nejuki arcán azonban nem látszott csalódás, épp ellenkezőleg, egyre lételetibb lett. és szenvedélyes kifejezés költözött a szemébe.

- Pont akkor jött el a Hírnök is!
- A Hírnök?

Hidének egy pillanatra eszébe jutott a Képzeletbeli Személy. De kiderült, hogy a Hírnök egy középkorú nő volt, aki hittérítés céljából jelent meg.

Hide kiábrándult.

- És tőzsdézel még? – Rekedt volt a hangja.
- Igen, tőzsdézek. Mert gazdasági tevékenységet folytatni, az filozófia.
- Milyen filozófia?
- Lehet, Ószu, hogy te az adományozás miatt aggódsz, de az olyasmi, amire nekem szükségem van.
- Szükséged van?

– Az, hogy pénzt adományozok, annak a bizonyítéka, hogy nem kényem-kedvem szerint élek. A vallás azért van, hogy minden gyerek, aki a jövőben a világra születik, békében élhessen.

Jaj, ezzel már nem lehet szót érteni. Filozófia. Béke. Szóval már itt tart. Szóval már habozás nélkül jön az olyan szavakkal, hogy „béke”. Nejuki, mitől lettél ilyen elvont?

Hide számára Nejuki már egy tökéletes idegen volt, aki Jamane Juki alakját viselte. Az a Nejuki, akit Hide ismert, annak ellenére, hogy ott volt az orra előtt, nagyon messze járt. Vagy valahol elengedték egymás kezét. Nejukit hatalmas hullámok nyelték el, és egy szempillantás alatt messzire sodródott.

Hide azonban biztosan nem fogja elfelejteni Nejuki nevét. Eszébe jutott a *Roundabout* szövege. „Kerülő út. Én majd kerülőt teszek, Téged nem felejtelek!”

Hide megértette, hogy megüresedett mellette egy hely. Nem akarta az „örökre” szót használni, de biztosan hosszú időről lesz szó.

– Ószu, rajtad nem lehet segíteni. Sajnállok. – A keresztbe tett lábbal ülő Nejuki a jobb térdét nézve mondta ezt, így nem lehetett kivenni az arckifejezését.

– Biztos nem fog előfordulni, de ha megint úgy bírsz majd a világról gondolkodni, mint régen, akkor keress meg eng...

– Tűnj innen! – Nejuki hirtelen fölpattant, és durva volt a hangja. A letaglózott Hide meg se bírta mukkanni, kiment a lakásból, és míg a cipőfűzőjét kötötte, becsukódott az ajtó és megfordult a kulcs, olyan hanggal, mintha odabent egy súlyos lánc zuhant volna le.

Egész biztosan voltak szép napjai is. Gyakran találkozott egyetemi barátjával, Katóval. Hide, aki a műszakicikk-üzletben dolgozott, három év múltán átkerült az értékesítési részlegről a termékfelügyeleti részlegre – vagyis a felhasználók számára elárusító oldalról a gyártótól beszerző oldalra. A munkája nem volt éppen érdekes, de úgy volt vele, hogy ha jó nincs is benne, de legalább rossz sincs. Valamennyi stresszt okozott ugyan, de akármit melózik az ember, stressz az mindig van. Hide keményen dolgozott, és ha eljött az este, ivott. Olyan is előfordult, hogy a beszállítóval mentek el inni, de aztán kezdett egyedül is kocsmázni, és ivócimborákra is szert tett. Úgy rémlik, sok vidám élménye is volt.

Sóko Kató menyasszonyának barátnője volt, az alsó középiskola második évéig Tokióban nevelkedett. Egy női főiskolán végzett, és egy magán-középiskolában tanított. Hidének első látásra megtetszett. Négyesben jártak síelni meg utazgatni. Sóko sokkal szebb volt, mint Kató menyasszonya. Jól tudott hallgatni, és sokat nevetett. Hidét levette a lábáról az a mozdulat, amint Sóko nevetés közben beletúrt a hajába. Nem telt bele sok idő, és kettesben kezdtek találkozgatni. Szabadnapjain Hide bevette magát Sóko lakására, a lány pedig boldogan sürgött-forgott körülötte.

- Csak ne igyál túl sokat! Nem tesz jót – mondta Sóko nevetve.
- Nekem nem árt. Én jól bírom.

Két év telt el. Hide betöltötte a huszonnyolcadik évét.

Úgy gondolta, biztos összeházasodnak Sókóval. Csak nem tudta, hogy kell nekikezdeni. Nem tudta, hogy kell végigcsinálni. Találkozott a friss házaspárral, hogy mindezt megbeszélje vele. És Hide megdöbbsz.

- Ide figyelj, te mindennap iszol, nem?
- Szó sincs róla!

Ez hazugság volt. Hide minden este roncra itta magát.

– Ha el akarod venni Sókót, el kéne gondolkodnod a piálásról. Mondjuk beiktathatnál alkoholmentes májkímélő napokat, vagy megpróbálhatnád egy hónapra abbahagyni az ivást.

- Most miért jössz ilyenekkel?

– Mivel jól ismerjük egymást, megmondom: mostanában nagyon csúnyán viselkedsz, ha berúgsz. Bár biztos nem is emlékszel rá.

– Ne csináld már!

Bár való igaz – most, hogy így mondták neki –, egyre szaporodtak az olyan esték, amelyek kihullottak az emlékezetéből. Mire észrevette, reggel volt, és a paplanban felverte az ébresztőóra. De még így sem fordult elő egyszer sem, hogy ne került volna haza, és általában nem aludt el ruhástul, úgyhogy azt gondolta, nincs baj.

– Csúnyán viselkedem, ha berúgok... Mégis hogy?

– Belekötsz Sókóba, meg belém is.

– De hát mivel?

– Aáá, csupa hülyeséggel. De ha ez így marad, és összeházasodtok, én nagyon fogom sajnálni Sókót.

Ez volt az első jó tanács Katótól.

Miután elbúcsúztak, Hide egy parkolóban hagyta az autóját Takaszaki állomás nyugati kijáratának közelében, aztán elment a törzshelyére, és ivott. Ha arra gondolt, hogy úgy kezelték, mint egy alkoholistát, féktelen düh támadt föl benne, nem tehetett róla. Hiszen ő csak azért iszik, mert jólesik. Különben is, mindenki becsíp egy kicsit, ha alkoholt iszik. Másnap Hide nem ment be dolgozni. Sokkolta, hogy azt mondták neki, csúnyán viselkedik, ha berúg. Újra és újra eszébe jutott Kató kimért modora, és ez feldühítette. Megvárta, míg minden családtagja elindul otthonról, majd átment a közeli alkoholdiszkontba, és vett két üveg 1,8 literes szakét. Elég régóta úgy volt, hogy már nem is köszönt, mikor belépett az üzletbe.

Hazament, majd a szobájában vedelve elgondolkodott.

Hogy ő kötekedik Sókóval, az hazugság. Az a pizsok Kató, tán csak nem az van, hogy megunta a saját nőjét, és szemet vetett Sókóra?

Hiszen Sókót egyszer sem hallotta panaszkodni vagy elégedetlenkedni.

Ahogy elkezdett inni, Hide úgy érezte, megnyugodott. Rég vett ki szabadnapot, mi rossz van abban, ha iszik egy kicsit?

Azt is megszokta, hogy piásan vezessen. Tudta, hogy ez nincs rendben, de akkor már sokkal veszélyesebb az, ha valaki mobilozás közben vezet. Ha valamennyire kijózanodik az ember, és odafigyel, hát akkor semmi különös. Miért, autó nélkül mégis hogy jutna el Sóko lakásáig?

Sóko.

Hm? – A hátraforduló Sóko arcán egyetlen felhő sincs.

Én beléd kötöttem, amikor piás voltam?

.....

Ha kötekedtem veled, ne haragudj, és tudni szeretném, hogy miket mondtam.

.....hát, hogy „Megcsalsz, mi?”

Hide meglepődik. És összezavarodik.

Mi? De hát én nem is gondolok ilyesmit. Ühü, tudom. És nálam sincs semmi, tényleg. Most mit csináljak? – Hide Sóko szemébe néz, mire a lány derűs arckifejezéssel felel:

Figyelj, majd megint menjünk el síelni! Vagy elutazni is jó lenne. Jonezavába vagy Murakamiba szeretnék egyszer elmenni. Finomakat ennénk, fürödnénk a termálban.

Nekem elég, ha otthon lehetek veled.

Hide kun, egy kicsit fogjunk vissza az alkoholból, jó? Iktassunk be májkímélő napokat!

Nekem nem árt, ha mondom! Én jól bírom – mondja Hide, és közben jól tele van aggodalommal. Mintha remegne a belseje.

Megharagudnál, ha tovább mondanám?

Haragudni nem haragudnék, csak azt gondolnám, hogy sok a szöveg.

Ezután Hide kezdi magát kényelmetlenül érezni, mikor iszik. Ha iszik, mások elítélik. Ha iszik, észre se veszi, hogy mikor, de megbánt másokat. De akkor miért nem bírja megállni ivás nélkül?

Pár napja kimerültnek érzi magát. Biztos a mája. Ha a csendes szerv, a máj felsikolt, az azt jelenti, hogy zsírmája van. Vagy pedig előrehaladott májgyulladás, vagy májzsugora. A májzsugor szó koromfeketeséget idéz. Olyan félelmet, mint mikor semmit se látni a vaksötétben. Jaj, de nehéz a teste. Semmihez nincs kedve. Fél ennél több alkoholt meginni. De vajon hogy lehet az éjszaka hosszát alkohol nélkül végigbírní? Ha erre gondol, az félelmetesebb, mint a piálás, mint a májzsugor. Nem tudja elütni az időt, végig azon gondolkodva, hogy jaj, de meginna valamit. Még aludni se tud. Ha létezik pokla az ivásnak, és létezik pokla a nem ivásnak, ő egészen

biztosan az ivás poklát választaná. És ha végül belehalna, fájdalmasan, fájdalmasan kínlódva, még az is sokkal tűrhetőbb lenne, mint a kínlódás, amit az olyan idő hoz, amikor nem ihat, és az óra mutatóját kell bámulnia.

De az biztos, hogy ezt nem mondhatja el másoknak.

Hagyd abba az ivást, saját érdekedben! Tízből tízen ezt mondanák, ő meg az ezzel ellentétes választ szeretné hallani.

Mivel a szüleinél lakik, és náluk csinálja, amit csinál, természetesen ők se vágnak jó képet. Anyjával, ahányszor csak összetalálkoznak, megvan a veszekedés. Ő azt mondja, hogy dolgozik, és a saját pénzéből fizeti az italt, akkor meg ugyan mi a baj.

Hát az, ide figyelj, hogy normális emberek maguk fizetik a lakbért, és megtakarításuk is van; ha ennyit vedelsz, csak kipurcantod magad, és semmi nem marad! – Így Ördögdauer. Minél inkább igaza van, Hide annál dühösebb.

Kussoljál már!

Bepipul, és a poharat, ami a kezében volt, odavágja az ablakhoz és eltöri. Aztán feldübörög az emeletre, a saját szobájába, megragadja a pénztárcáját, és visszamegy a földszintre. Ördögdauer kiabál valamit, de Hide nem hallgat oda, becsapja az előszoba ajtaját. Ma valószínűleg Sókónál fog aludni.

De huszonkilenc éves létére mi ez a lázadó tizenéves viselkedés?

Tegnap balhéja volt a kocsmában. Erre világosan emlékszik. Egy törzsvendég belekötött. Egy undorító, kopasz vénember.

– Ószu szan, szoktál te fürödni?

– Még szép.

– Hát, pedig valami búzlik. Olyan a szagod, mint egy hajléktalané.

– Ne hazudozz itt összevissza!

Nem törődött vele, tovább ivott.

– Ószu szan, hazajársz te rendesen? – Megint ugyanaz az alak kérdezte.

Mire a főnökasszony is beledumált:

– Ez az ürge nem jár haza!

– Má' hogyne járnék!

– Ennek az ürgének, mikor szólok neki, hogy induljon haza, mert zárunk, már fenn vannak akadva a szemei, olyankor aztán nehéz vele!

Na, itt kikattant, és fölállt.

– Hagyjuk ezt a pofátlan dumát, mikor abból keresed a pénzt, hogy embereket itatsz! Mikor volt olyan, hogy nem fizettem? Velem ne szórakozzál!

Odavágott a pultra három koszos ezerjeneset. Ha már, akkor a poharát is odavágta a padlóra.

Pont olyan hangon, mint várta, a pohár ripityára tört.

– Többször ne jöjjön ide! És maga tényleg bűdös, Ószu szan.

– Nem kell mondanod, úgyse jönnék többször! Aki meg nem képes rendesen bánni a vendégekkel, az inkább zárja be a boltját!

Mikor kint volt, még bele is rúgott az ajtóba, amit előtte jó hangosan becsapott. Bentről nevetés hallatszott.

Sokként érte, hogy bűdösnek nevezték. Mert Hidének ilyesmi eszébe se jutott.

Úgy érezte, hogy mikor bűdösnek nevezték, az embernél egy szinttel alacsonyabbra, az állatok osztályába került.

Szóval én bűdös vagyok? A munkahelyi bagázs is, a családom is, Sóko is azt gondolja, hogy bűdös vagyok?

Hidét a következő évben sem léptették elő. A vele egyszerre meg utána fölvelt kollégák mind beelőzték, menedzser meg szupervizor lett belőlük.

Egyre többet hiányzott a munkahelyéről. Eleinte ő telefonált be. Egy idő múlva a cégtől kezdték őt hívni.

– Mégis mi ez az egész? – kérte be magához Hiroki főosztályvezető.

– Lehet, hogy depressziós vagyok. Reggelente nem tudok fölkelni – keresett ürügyet Hide.

– És a depresszió azzal jár, hogy valaki már reggel bűzlik az alkoholtól?

– Tegnap nem tudtam aludni, ezért ittam egy kicsit... Elnézést.

– Ez így nem fog menni. Ügyelnie kell a viselkedésére. – Hiroki ezt ülve mondta, közben kihúzva magát. Ez a szokása, de Hide úgy érzi, mintha lazán odébb lökték volna.

Ebédszünetben, miután elindult enni, Hide dobozos sört vett, és megitta a munkahelye mögötti keskeny kis utcában. Ha úgyis bűzlik a piától, akkor mindegy, gondolta, ebből a felindulásból vette a dobozos sört, de ahogy megitta, lelkiismeret-furdalás kerítette hatalmába.

Ááh, már nem fontos visszamenni dolgozni.

Vett még két dobozos sört, a parkoló sarkában hugyozott egyet, majd beült az autójába. Egy sör is elég ugyan, de ha esetleg mégsem, akkor macerás kimenni. Alkonyatig itt lesz az autóban, aztán elmegy a legkorábban nyitó kocsmába. Olyan kocsmába, ahol szó nélkül adnak alkoholt.

Mikor felébredt, mindig borzasztó másnaposság gyötörte. Nem tudta, hogy előző este mennyit ivott. Olyan is volt, hogy megbánta, és olyan is, hogy azt gondolta, tök mindegy. Lehet, hogy Katónak a múltkor igaza volt. Hide arra gondol, hogy ma, egy napra hagyjuk a piát. De már majdnem dél van, és még mindig gyötri a másnaposság. Olyan is előfordul, hogy a másnaposságot alkohollal próbálja kúrálni. Mert ha iszik rá, akkor valamivel jobban érzi magát.

Egy kicsi nem árthat, gondolja Hide, és elkezd inni. A szíve megkönnyebbül, ahogy a pohár hideg szaké felszívódik a testében. Spiccesnek lenni, az a legjobb, véli Hide. Na, feküdjünk is le aludni. Ha elalszik, semmit nem érez. Lelkiismeret-furdalást sem, bizonytalanságot sem, a jövőre gondolás félelmetességét sem.

Csakhogy, amint beesteledik és átmegy Sókóhoz, Hide megint iszik. Útközben betér egy italdiszkontba.

Csinálj már valami rágcálnivalót!

Sóko kinyitja a hűtőt, és fejcsóválva azt mondja, ne igyál túl sokat. Hide kun, ha berúgsz, nagyon ijesztő vagy, ne igyál túl sokat!

Hogy én? Hogy én ijesztő? Ne mondd már! Igen, az lehet, hogy néha elégedetlenkedem egy kicsit. De legalább amikor veled vagyok, csak ihatok, nem?

Ha kedvesen viselkedsz.

Én mindig kedvesen viselkedem!

Igen... – mondja Sóko, és lesüti a tekintetét.

Végül az apja azt mondta neki, hogy tűnjön el otthonról. Ha ezt az apja mondja, aki általában szinte egyáltalán nem beszél, az már biztos jelent valamit. Bocsánatot kérni és otthon maradni nem akart.

– Jól van! – mondta Hide. – A holmimat majd apránként elviszem kocsival.

Hide bepakolta a kocsiba a legszükségesebbeket, és elment Sóko lakására.

Harmincadik évét Sókónál lakva töltötte be.

– Maradjunk mindig együtt! – mondta Sókónak.

Egyszerre csak észreveszi, hogy Sóko, akit fektében magához ölel, sír.

Mi a baj? – szólítja meg, és Sóko remegve válaszol:

Nem emlékszel?

Mire?

Borzasztó volt.

Micsoda? Mi a baj? – kérdi Hide, a remegő Sóko haját simogatva.

Kaptam egy pofont.

Kitől?

Szóval nem emlékszel.

Tőlem? Komolyan?

Igen.

De hát miért ütöttelek meg, Sóko?

Azt mondtam, hogy ne igyál többet, erre azt ordítottad, hogy ugyan mit tudsz te, és fölpofoztál.

Én ilyet csináltam?

Igen.

Ne haragudj! Ne haragudj, Sóko!

Ígérd meg, hogy többé nem teszel ilyet!

Igen, megígérem! Soha többé nem teszek ilyet. Jaj, én nem hiszek magamnak.

Én nagyon szeretem azt a Hide kunt, aki most vagy. De tényleg nagyon féltem. Azt hittem, megölsz.

Ne viccelj, hogy tennék olyat?

Hide nem érti saját magát. Egyáltalán nem emlékszik arra, hogy kezét emelt Sókóra. Az, hogy olyasmit tesz, amit elvileg soha nem tenne, annak

a jele, hogy bedilizett?

Átöleli Sóko meleg testét. Ne haragudj, ne haragudj, mondogatja, és újra álomba merül.

Lehet, hogy tényleg depressziós vagyok, gondolta Hide. Ennyire pocsékul érezte magát. Már az se volt, hogy – mint régen – jó hangulata lett volna, ha ivott. Ha meg nem ivott, még sötétebb volt a kedve.

Én egy ócska ember vagyok.

Én egy rakás szemét vagyok.

De ezt ne mondja nekem senki.

Mindenért az alkohol a hibás. És én – aki, ha nem iszom alkoholt, semmire se vagyok képes – még hibásabb vagyok. Ha nem iszom, jó ember vagyok. De nem bírom ivás nélkül. Ha nem iszom, az az érzésem, hogy öt centire a földtől lebegek, akár gyalogolok, akár alszom, akár ülök. Ha bent van az alkohol, akkor a földön vagyok, vagy törökülésben ülök a padlón, és végre egyenesbe jövök.

Megint inni fogok, én megint inni fogok. Reggel, ha erre gondolok, úgy sikít a szívem, mint egy tűzjelző csengő. De kínzó azon gondolkodnom, hogy mikor igyak, mikor kezdjek el inni.

Az a pillanat, mikor számban van az első korty, és ránézek az átlátszó szakéval teli pohárra, az felér mindennel az egész napból. Az örömtelen nap kattogó zajjal felevickél a hullámvasút tetejére. Én onnan egyetlen lendülettel zuhanok lefelé. Csak az eleje élvezetes, az idő nagyon hamar olyanná alakul, mint egy durva papírból készült, vékony füzet, akármit írok bele, az kitörlődik. Az este vége elsötétítés. Azt pedig, hogy a rá következő reggelen egészen biztosan meg fogom bánni, már azelőtt is tudom, hogy elkezdek inni. Ezeknek a mindennapoknak a felfogása is rémisztő.

Igen, de az alkoholon kívül más nem tudja megoldani a mindennapjaimat. Hiába iszom kávékat vagy energiatalt, a szurkáló szív fájdalom nem enyhül.

Már nem tudok visszafordulni? Az egyenesen lefelé tartó lejtőről, melyen elindultam. Megnéztem a neten, és minden alkoholista ugyanolyan: hozzám hasonlóan az eredetiséget nélkülöző fazonok gyülekezete. Természetesen előfordul, hogy az ivás abbahagyása megment valakit, de bennem aztán nincs meg az az erős elhatározás; én, aki kihullottam a társadalomból és a családomból, bizonyára úgy pusztulok majd el, hogy elütnek egy sínen vagy egy országúton, mint holmi macskát. Akkor is, ha volt bennem valamennyi félelem, meg akkor is, ha nem, úgyis meghalok, egyszer azok is meghalnak, akik azt mondogatják nekem, hogy hagyjam abba az ivást, hát nem teljesen mindegy? Azt mondják, hogy az ital elbutítja az embert, de én eredetileg is buta vagyok, és nem áll szándékomban a fejemet használni.

Kató így szólt a telefonban:

- Az előbb felhívott Sóko csan.
- És mit hívogat téged Sóko?
- Miattad hívott. Rólad akart beszélni. Figyelj egy kicsit ide, jó?
- Na és mire?
- Ne kapd föl a vizet, oké? Én azt hiszem, hogy te beteg vagy.
- Te miről beszélsz?
- Az alkoholfüggés, az betegség.
- Azt én is nagyon jól tudom. De én nem vagyok alkoholfüggő.
- Jó, akkor mondd már meg, emlékszel arra, mi történik azután, hogy iszol?
- Miért, az nem úgy szokott lenni, hogy aki berúg, utána mindent elfelejt?
- Már reggel elkezdesz inni, ugye?
- Sóko ilyeneket mondott neked?
- Nem, Sóko csan annyira aggódik érted, hogy azt se tudja, mihez kapjon. Azt kérdezte, nem vennék-e rá, hogy ha csak apránként is, de abbahagyd az ivást.
- Te meg mit avatkozol bele?
- De én megmondtam Sóko csannak. Hogy az alkoholizmus az betegség, és más nem működik, mint a teljes alkoholmegvonás. Hogy vagy abbahagyod az ivást és élsz, vagy alkoholista maradsz, és meghalsz a környezeted minden tagjának utálatától övezve, a kettő közül valamelyik.
- Ezt jó tanácsnak szántad?

– Nem annyira tanácsnak, mint inkább figyelmeztetésnek. Én se jókedvemben mondok ám ilyeneket. De mindenki aggódik miattad, csak ezért szólok.

– Én a saját dolgomat elintézem saját magam. Ha meg Sókónak valami baja van, azt majd elmondja nekem ő maga.

– Az, hogy nem hallgatod meg, amit mások mondanak, szintén az alkoholfüggőség tünete, úgyhogy én...

Kató még beszélt, de Hide letette a telefont. Nem lett volna kedvére, ha megint megszólal, ezért kihúzta a zsinórt is.

„Jön itt nekem a hülyeségeivel” – morogta magában, míg kinyitotta a papírdobozos szakét. Az 1,8 literes üveg nehéz is, drága is, és amikor az üres üvegeket ki kell vinni a szemétkébe, akkor a büntudat is nagy. Ha úgyis csak berúgni akar az ember, akkor megteszi a papírdobozos is. És ami a legfőbb: ha egyszerre jó sokat bevásárolunk belőle egy szupermarketben, akkor se néznek furcsán a pénztárnál.

Hiroki másodszor is berendelte Hidét, és azt mondta neki, hogy ha továbbra is folytatja az igazolatlan hiányzásokat, akkor inkább adja be a felmondását.

Ha adnak végkielégítést, hát így is jó. Utána meg ott lesz a munkanélküli-segély.

Bár nem tudta, hogy mekkora lesz a végkielégítés, Hide átküldette magának a felmondási formanyomtatványt.

Szinte látta maga előtt, ahogy az irodista nők titokban róla sustorognak. „Fú, Ószu kun irtó bűdös volt, nem? És a piaszag is dőlt belőle, csak az igazán! Az, az, olyan szagot árasztott, mint egy hajléktalan!”

Sóko szülei rendes emberek, és először igenis megpróbálták győzködni Hidét, aki piaszagú lehelettel jelent meg Takaszaki állomásnál – de hamar feladták. „Magának nem adhatjuk a lányunkat, és azt se szeretnénk, ha együtt járnának” – így ők. Ő meg úgy gondolta, egy szülő részéről ez a lehető legteljesebb mértékben magától értetődő hozzáállás.

Valószínűleg soha többé nem látják egymást. Csak Sóko rágódik egyre a kudarcon.

Hallatszik, ahogy Sóko fuldokolva sír a konyhában. Megjátssza magát, gondolja Hide, és megdühödik. „Azt akarod mondani, hogy mindenről, de mindenről én tehetek? Idegesít az a szenvedő képed. Neked egyetlenegy hibád sincs, mindig őszinte és kedves vagy, az én kárvallottam, mindenben neked van igazad, és mindenben én vagyok a rossz, ezt akarod mondani, mi? Jaj, de nagyra vagy magaddal! Fú, de idegesítesz.”

Még Sóko szépsége is fitogtató, és előfordul, hogy ingerlő. Nagyon hosszan sminkel. Nem lehet kivárni, hogy elrakja a pipereholmiját. Valami olyat magyarázott, hogy ma ülésezett a szülői munkaközösség, és későn ért haza, de valójában nem valami szállodában röhögött rajtam egy ismeretlen pasassal? Vagy nem így volt?

– Ugyan hogy lett volna így? Hide kun, ne csináld már ezt!

– Te...! Ne böggj itt nekem egyfolytában!

Sóko bevágta a duzzogást, ő meg odamorogja neki, hogy mentem, és felveszi a cipőjét. Akárhogy is, ő nem bír mit kezdeni magával, ennél több macera neki nem kell. Vagy talán azt mondjátok, sírjon keservesen Sóko térdére borulva? Azt mondjátok, hogy ilyen műsorozással minden olyan lesz, mint régen volt?

Ahogy gyalogol egy kicsit a folyóparti úton, és átfújja a szél, egy pillanat alatt elborítja a megbánás.

Ő a hibás. Minden, de minden az ő hibája. De hiszen Sóko azért van vele, mert ő Sóko. És ő ennek ellenére mindig megbántja.

Sóko el van keseredve. Miatta van elkeseredve. Biztos az lenne a legjobb, ha ő eltűnne, de erre azért még nincs felkészülve.

A csekély kis végkielégítés mind elment alkoholra.

Hide minden egyes napon már csak egy rövid, örömtelen darabig élt. Míg Sóko dolgozni volt, ő otthon aludt. Mikor fölkel, ivott, és megint elaludt. Egy napfényes vasárnap Sóko azt mondta, kitenné szellőzni a paplant, mire Hidének rosszkedve lett.

Csendes este volt.

Mikor Hide fölébredt, Sóko ott ült Hide párnájánál.

– Főzök egy teát – mondta.

– Mi a baj? – kelt föl Hide. – Már megint valami rosszat csináltam?

– Hide kun. Eljössz velem holnap a kórházba?

- Kórházba?
- Én már nem bírom tovább. Elfáradtam, lelkileg.
- Miattam?
- Nem a te hibád, Hide kun, hanem az alkoholé. Menjünk el a kórházba, hadd vizsgáljon meg egy orvos! Jó?
- Te be akarsz dugni engem valami kórházba?
- Nem erről van szó. De hiszen, Hide kun, ez így neked is szörnyű. Tegnap azt mondtad, hogy meghalsz, és őrjöngtél.

Az őrjöngésre nem emlékezett, de az mindennap eszébe jutott, hogy jobb lenne meghalni. Csakhogy Hide sehogy se bírta elviselni, hogy úgy kerüljön kórházba, mintha Sóko eldobná. Ha kórházba megy, alkoholelvonóra fogják, májbetegséget diagnosztizálnak nála, és ha még egyszer alkoholt inna, olyan gyógyszert nyomnának bele, ami iszonytatóan megkínozná – ez egészen biztos.

- Ne haragudj, Sóko, hogy csak a baj van velem. Mikor te tartasz el.
- Hagyd már abba! – kiáltotta Sóko. – Nemcsak rólad van szó, Hide kun! Én ebbe beleroppanok. Te mindent elfelejtesz, neked jó, de nekem az is fáj, ahogy hagyom, hogy te elhagyd magad, és az is fáj, hogy mindent cipelek, amit mondtál nekem. Kibírhatatlanul fáj. Könyörgök, gyere el velem a kórházba!

– Nem – mondta lassan Hide. – Csak próbálj megint ilyenekkel jönni! Kinyírlak. Téged kinyírlak, és én is megdöglök. Megértetted?

Sóko elment. Azt mondta, hogy ez itt szomorú otthon, és ő elköltözik. Hide ködös tekintettel nézte, ahogy Sóko összecsomagolta a holmiját. Arról természetesen szó sem lehetett, hogy Sóko megadja neki az új címét.

Az egész nem járt olyan nagy sérüléssel, mint gondolta. Hide már a sérülésen belül élte életét. Érzékelése megkopott. Már nem tudta, hogy valóban szerette-e Sókót. Lehet, hogy csak szüksége volt rá, és ki akarta magának sajátítani. De abban biztos volt, hogy Sóko szerette őt.

Ha vissza lehetne menni azokba a szép időkbe. Amikor, ha ivott is, kevéssel beérte, jól érezte magát, kívánta Sóko testét, incselkedtek, és sokat nevettek.

Hogy ő mennyire megbántotta Sókót.

Semmiféle bocsánatkérés nem ért célba, Sóko annyira ki volt merülve. Hide rosszat csinált.

De Sóko biztosan talál magának egy jó pasast, és biztos férjhez is tud menni majd. Hide kívánta, hogy így legyen. Hide már jó néhány éve csakis magára gondolt. Mások érzései szinte egyáltalán nem érdekelték, vagy pedig a józan ész határain túlmenően optimista volt azokkal kapcsolatban.

Hide, más lehetősége nem lévén, hazaköltözött a szüleihez, mélyre hajtotta fejét, és megígérte, hogy abbahagyja az ivást. Legalábbis hogy este már csak mértékkel iszik.

Magától értetődik, hogy ezt az ígéretet két napig sem tudta betartani. Minden lehetséges eszközt felhasznált, hogy alkoholhoz jusson, üvöltözött, őrvongott. Ha nincs pénze alkoholra, akkor elmegy otthonról, eszik-iszik valahol, és fizetés nélkül távozik, így aztán a családja jobb híján adott neki egy kevés pénzt alkoholra.

Az így elvaduló napokba véletlenül beköszöntő, kurta józanság idején Hide az ebédlőasztalnál könyökölt, és kibámult az ablakon. Most már el kellene indulnia valahova. Lehet, hogy az nem olyan hely, amihez konkrét helynév tartozik. Erős volt benne az érzés, hogy ezt így nem lehet tovább. Valamit tenni kell. Tenni kell.

Mit kell tenni?

Hide úgy forgott körbe, mint egy lemez, amin ugrál a tű.

Az ivást hagyja abba, vagy az életet hagyja abba?

Már ennyire odavolt. Teljes mértékben beismerte, hogy alkoholfüggő. Azzal is tisztában volt, hogy bizony már nem tud élvezetből inni, mint régen. De hiába volt vele tisztában, semmit nem volt képes tenni ellene.

Hide elgondolkodott.

Nem tudja, hogy ha abbahagyja az ivást, hogyan folytassa életét a rá következő hosszú időben. De ha eldobja az életét, akkor utána nincs semmi, és lehet, hogy megkönnyebbülne.

Egyik módszer sem látszott kivitelezhetőnek, de Hidének csak ezen a kettőn járt az esze. Egyre ugyanott köröző gondolatait egy-egy pohár alkohol görgette tovább, és nap mint nap csupa rémálom kínozza, ha elaludt. Akármelyik mód mellett dönt is – hogyan kell hozzáfogni az abbahagyáshoz?

Nem a végrehajtás a kérdés. Hanem hogy mi juttat célba. Hogy milyen kínlódást választunk a jelen kínlódás meghaladására.

Nem megy, suttogja Hide.

De majd holnap. Ha eljön a holnap, lehet, hogy el tudja majd dönteni, melyik utat válassza.

Áááh, úgyse fog menni.

Mára már hagyjuk.

De majd holnap.

De majd holnap.

De holnap aztán tényleg rendesen végiggondolja. És amit el lehet dönteni, azt eldönti.

Hide számára csak a ma és a holnap ideje létezik. És a holnap mindig becsapja őt, pontosan ugyanolyan nap lévén, mint a ma. Hidének nem szükséges arra emlékeznie, hogy milyen volt a tegnap. Mert a tegnap pontosan most, a jelen pillanatban újraismétlődik.

Meg kellene beszélnem Nejukival, gondolta Hide. Nejuki istene vagy akármi, ha hiszek benne, megmenthet, most talán nem is lehet ennél többet tenni. Csakhogy félt, hogy Nejuki kigúnyolja. Pusztán attól is félt, hogy

Nejuki meglássa az arcát. Szeretne józan lenni, legalább akkor, amikor tanácsot kér Nejukitól, de józanon képtelen bármit is véghez vinni.

Sok töprengés után hajnalban írt egy mailt. Ezt csak a részegség lendületében bírta megtenni. Ami meg további vívódásokat hozott neki.

A válasz a második nap estéjén érkezett.

„Ószu kun!

Elolvastam a mailed. Nehéz lehetett neked. De az nagyon jó, hogy nem jutottál el az öngyilkosságig. És a továbbiakban se gondold ilyesmire!

Hogy a végén kezdjem: szerintem téged nehezen lehetne befogadni hitünk világába. Ha egy idegenről lenne szó, természetesen felkeresném és meghallgatnám, hogy mit mond, de – és ez csak az én önző szempontom persze – nem szeretnék találkozni azzal az Ószu kunnal, aki most vagy.

Te a vallást csak pusztán eszközként tekinted arra, hogy minden erőfeszítés nélkül megszabadulj az alkoholfüggéstől. Azt képzeled, hogy csak szólsz nekem, és meg vagy mentve.

Ez számomra, aki még nem mélyültem el eléggé a vallási gyakorlatban, nehezen elviselhető. Én tudatlan és erőtlenség vagyok ugyan, de szüntelenül erőfeszítéseket teszek azért, hogy átélhessem a Nagy Istenség tanítását. Szeretném, ha ezt az egyet észben tartanád.

Kezdetnek először is menj el orvoshoz! Aztán lépj be az Anonim Alkoholistákhoz! Azt hiszem, neked ez az irány lenne megfelelő.

Minden erőmmel imádkozom, hogy a Nagy Istenség védelmezzen téged, Ószu kun. Indulj el a helyes úton!

Jamane Juki.”

Úgy érezte, Nejuki mailje olyan, mint egy patyolattiszta zsebkendő, melyet felé nyújtottak. Elveszi, összehajtogatja, a zsebébe süllyeszti: van-e neki most erre zsebe? Eljön-e a nap, amelyiken valamikor majd újra találkoznak Nejukival, és visszaadhatja neki a kimosott, kivasalt zsebkendőt?

De most már van egy oka arra, amiért nem szabad meghalnia. És ez számára nagyon értékes.

Gyűjtögetni az okokat, amiért nem szabad meghalnia, és számolgatni őket: ezt csakis úgy nevezhetjük, hogy másokhoz törleszkedés; talán ez jött ki erőszak formájában Sókóval. Hide úgy gondolja, Sókónak az lenne jó, ha többször nem futna bele olyan férfiba, mint ő.

Ő talán olyan férfi, aki folyton szeretne odatörleszkedni másokhoz. De annak nem ez a módja. Hanem valami olyan törleszkedés, ami senkit nem tesz boldogtalanná – lehetséges vajon ilyesmi?

Aztán próbálkozni kezdett az alkohorról való leszokással.

Csak kínlódást hozott, sehogy se sikerült.

Szomjas volt, de a szomját nem csillapította a víz. Hegyekben vásárolta és halmozta föl az üdítőitalokat. Egyiket se kívánta, és akármelyiket itta, tévedés volt az íze. A teste semmi mást nem fogadott el, csak alkoholt. És ami a legfőbb: mikor nem volt teljesen részeg, kibírhatatlanul unatkozott.

Maga az, hogy él, az volt kibírhatatlan.

Gyúlt benne a feszültség, levegőt is alig kapott.

És végül alkohol után nyúlt.

Csak most. Ma iszik, de holnap abba hagyja. Mindennap bukott a játékon. Óriásit bukott. A padlóra került és a padlóra került, de tovább fűgött.

Egy nap eszébe jutott valami.

Hogy gyerünk el valahova.

Bárhova. Gondolta, jár egyet. Az se baj, ha már nem jut haza.

Mint mindig, több nap is eltelt azután, hogy ez eszébe jutott. Holnap gyerünk el valahova! Holnap jár egyet, gondolta, közben ugyanúgy ivott, és beleereszkedett az önmagával szembeni csalódottság szakadékába.

Nem tudtam, hogy egy hét telt el vagy kettő. Arra viszont, hogy milyen nap volt, valamiért emlékeztem: kedd volt. Mikor felkeltem, már jóval elmúlt dél. Azután ittam és elaludtam, majd megint fölkeltem, és cudar kedvemben voltam. Ránéztem az órára: délután öt. Kint még világos volt.

Senkinek nem szóltam, elindultam otthonról. Elgyalogoltam az állomásig, és mert zavart a saját piaszagom, ittam egy kávé, majd lementem az állomás keleti kijáratához.

A nem sokkal korábban bezárt Takaszaki Lóversenypálya felé vettem az irányt. Az út mellett a város képe olyan volt, mint mindig. Végül beleütköztem a versenypálya szürke kerítésébe. Az végtelenül folytatódott,

bele is untam, ahogy gyalogoltam, és valamennyi kétségbeesést is éreztem. Nagyon rég nem gyalogoltam, úgyhogy elfáradtam, de ha belegondoltam, hogy ugyanezen az úton kell hazamennem, hát egyáltalán nem volt kedvem visszafordulni.

A kerítés magas volt, nem lehetett látni, hogy belül mi van.

A kerítés talán elutasít valamit? Mint egy börtön.

Például az idő folyását, melyben megszűnt a vidéki lóversenysport, például Takaszaki város átváltozását, például a magamfajta menthetetlen alakokat – a kerítés talán valamit tagadva folytatja létezését?

Ahogy tovább gyalogoltam, félni kezdtem.

A kerítés folytatódott, mindent elhatárolva. Ép embereket és nem ép embereket. Igaz embereket és nem igaz embereket. Újat és ütött-kopottat.

Mintha ez a kerítés kívül rekesztene engem Takaszaki városán.

Nem lehet vajon, hogy a kerítésen belül ott van a lefagyasztott múlt? Nem lehet, hogy ott a zöld gyepek, a zöld gyepek, a zöld gyepek, melyeket régen láttam? Nem lehet, hogy ott gyülekeznek a szépséges sárga meg szürke lovak, feketék és pejek, és sárgák meg sötétpejek meg szürkék, és hosszú nyakukat nyújtogatják, hogy leleljeék a zöld gyepek közt növekvő fűszálakat?

Tovább gyalogolok a kerítés mentén. És megtudom.

Hogy mi történt ott, ahova nem látni az útról. A város méhét maradéktalanul eltávolították. De hiszen úgy volt, hogy a méh közepén húzódott a versenypálya, melyen többé nem fut ló, hogy magában az épületben lehetett versenypályán kívüli fogadást kötni, és a salakpálya volt a parkoló. És úgy volt, hogy annak környékén álltak az istállók, az emeleten a zsokék és családjuk lakásával: ahol ezek egyre ritkábban következtek egymás után, ott szántóföld terült el. Elhagyatott és elhagyatottnak tűnő épületek álltak magányosan, összekeveredve, más semmi nem volt.

Ezt az ürességet most frissen épült új típusú lakópark borította. Összezsúfolva, mintha mintalakások lennének, sorakoztak a vadonatúj házak. Erre a látványra nem számítottam.

Ebben az időpontban nem voltak az utcán biciklivel bevásárolni induló nénik se, levélkézbesítők se, propángázt szállító teherautók se. A város tökéletesen hangtalan volt.

A lovak szaga már rég eltűnt, de ételszag se, az emberek ottlétének szaga se érződött. A város tökéletesen szagtalan volt.

Nem volt éppenséggel az az igazán nyomasztó, valódi luxuslakónegyed, de olcsó házak összezsúfolt halmaza se. A város félig meghajtott testtel, illedelmesen mosolygott. A csempe meg a falak borítása világos homokszínű volt. A virágládákban nyíltak a beléjük gyömöszölt talán árvácskák, talán büdöskék.

Mind ugyanolyanok voltak.

A házak is mind ugyanolyanok voltak.

Egyetlen kertben sem nőtt egyetlen szál fa sem. Ami volt, az téglaburkolat és terasz és gyep.

Nem tudtam máshogy gondolni, csak úgy, hogy ez a vakító jelen-nemlét a mindennapi életben, ez kihívás azzal az öreg várossal szemben, amelyben én születtem.

És a másik oldalon továbbra is ott volt a lóversenypálya szürke kerítése.

Éreztem, ahogy deformálódik az összezsugorított tér. Az út, mely egyenesen nyújtózkodott, most félkör alakú volt, és bezárulni készülődött. A kör bekeríteni készült engem.

A tudatom görbült, mint egy íj.

A város egyszerre kivonta testét a kör alakból, és cunamivá lett.

Ki akartam menekülni az öreg Takaszaki városába, de sehol nem volt kijárat.

– Jöttmentek! Ilyen helyen csak jöttmentek lehetnek! – üvöltöttem. Először csak magamban, belül, de aztán hangosan.

– Tokióiak! Aki ilyen helyen él, az mind tokiói!

Úgy is van. Elképzelhetetlen, hogy Gunma megyeiek ilyen pompás házakhoz egyetlen parkolóhelyet tartsanak. Mert ők három autót, négy autót akarnak. Meg tárolót is akarnak. Ezt is, azt is, amazt is akarnak, rögtön lehet azt látni. A különbséget a jöttmentekkel, akik szerint az egyszerű a jó.

Ez itt már a jöttmentek városa.

A lakók, az egészséges és derűs férfiak Sinkanszen szuperexpresszsel járnak dolgozni, a szép nők meg otthon, kényelmesen-kellemesen nézik a tévét. A lakásban törpedakszli nyáladzik, a nők arról maileznek barátnőjükkel, hogy mikor menjenek a fitnessbe. Ha van is gyerek, csak egy van, de több a gyermektelen család. Nagymama nincs. Nagypapa sincs. Olyan ember, akinek gondja van, itt nincs. Boldogtalanság itt nincs. Halál itt nincs.

Éles gyűlölet született bennem.

Hogy ez az érzés honnan jött, azt nem tudom.

Csak azt tudom, hogy a várost, ahol születtem és felnőttem, egy ilyen fekély támadta meg.

Én tudom, tudom, hogy ez nem az alkoholtól van. Lehet, hogy a végére becsavarodtam. Akkor már jobb, ha részeg vagyok.

– Takarodjatok!

– Na, na, mit keménykedsz itt?

– Takarodjatok, na!

– Takarodjatok innen!

– Ne szórakozzatok itt!

– Ne nézzetek hülyének!

– Takarodjatok belőlem!

A város visszasüllyed a hangtalanságba. A hangom nem is visszhangzik. Tisztára mintha vákuumban tévelyegnék.

Túl sokat ordibáltam. Teljesen kimerültem. Szeretnék valami meleg helyre jutni. De az a hely nem Sóko, és nem is Gakuko. Szeretnék összegömbölyödni, és mint egy magzat, a nagylábujjamat szopogatni.

Úgy lett volna jó, ha minden elhagyatott lett volna.

Éppen hogy az elhagyatottság lett volna nosztalgikusabb.

Kóboroltam az utakon, melyek mentén nem volt se park, se cukrászda, se éjjel-nappali.

Hova menekülhetnék én?

Ezt tudni tudom, csak nem érzékelem rendesen az irányokat.

Nem vagyok már egyéb, mint egy csúnyán elgörbült kerekű bicikli.

Hova menekülhetnék be?

Ki engedné meg, hogy bemeneküljek hozzá?
Csakis a néni maradt. Csakis az a néni maradt.
De merre van a kifelé ebből a városból?
Hova tűnt az a régi város?
Hol vagyok én?
Valóság ez?

Hirtelen, mintha odébb pöccentettek volna, végre visszajutottam a régi Takaszakiba. A piacon káposzta és eper sorakozik, fölöttük, a polcon két-két üveg szójaszószt, rántottakhoz való barnaszósz meg édes főzőszake várakozik megvételre. A ruhatisztítóban idős bácsika vasal egy szál gatyában, mennyezetről lelógatott zsinórú vasalóval.

Belépek egy áporodott szagú alkoholdiszkontba, dobozos szénsavas koktélt és sört veszek, meg egy maradék sportújságot. Egy háromszög alakú park padján mindent megiszok, majd elfekszem és mély álomba merülök.

Estére feltámadt a szél.

Hide vacogó testtel emelkedett föl a parkbéli padról. Aztán összehajtogatta és egy kukába hajította az újságot, majd bizonytalan léptekkel beimbolygott egy mellékutcába. Magától is tudta, hogy Egimacsi környékén jár.

Szinte egyszerre történt, hogy észrevette a bozontos kutyafarkat, és hogy a fark gazdája felismerte őt, szembefordult vele, és morgott, hogy „hrr”. Gakuko kutyája volt az, Hosino. Hide meglepetésére Hosino még élt. Fehér bundájának nem volt fénye, sőt szinte sárgásnak tűnt, de orra és szeme nedvesen feketéllett. Hosino farkát csóválva Hide combjához nyomta az orrát.

– Hé te, hagyd abba! – mondta Hide, közben egyre simogatta Hosino nyakát, és nevetett, amit már régen nem tett.

– Bűdös vagyok, mi?

Hosino a sarkakba keményedett csipájú szemmel bámult Hidére. Farkát egyre csak csóválta jobbra-balra. Szája széle kicsit elnyílt, olyan volt, mintha nevetne.

Hidének úgy rémlett, számtalanszor, de számtalanszor álmódott Hosinóról a rémálmok szűk terében. Ezekben az álmokban Gakuko nem szerepelt, csak Hosino, a kutya jelent meg.

De vajon hogy kerül ide Hosino?

Csak nem azért, mert Gakuko is itt van valahol?

Abban a pillanatban, ahogy erre gondolt, Hide megdermedt.

Félt Gakukóval találkozni. Félt Gakuko kíméletlenségétől. Úgy érezte, ez a jelenlegi önmaga kemény lehordást kapna Gakukótól. Meg ugye, Gakuko azért jól elbánt akkor vele. Bár Gakuko biztos nem is emlékszik rá. Ha emlékszik is, az emlék mindösszesen annyi, hogy valamikor régen elszórakozott egy kicsit.

Mikor indult volna, egy hangot hallott:

– Hosi csan, gyere csak be! – A Jositake kifőzde tolóajtaja zörögve elhúzódott, és egy aprócska alak jelent meg. Az üzlet előtt lógó függőnyt készült bevenni. Gakuko mamája volt az. Hidét megrohanták az emlékek a kicsit hajlott hátú alak láttán.

– Néni...

– Tessék?

– Én vagyok az, Ószu. Gakuko szannal voltam itt régen.

A néni kicsit csodálkozó arcot vágott, de aztán, ahogy Hosinónak, Hidének is azt mondta, hogy „gyere csak be”.

Minden, de minden olyan volt, mint régen. A polcra kitett, feltartott mancsával vendégeket csalogató macskaszobor is, a szerencsehozó piros Daruma-figura^[4] is, az ósdi pénztárgép is ugyanott volt. Hide szinte nem tudta, hogy hol van az időben.

– Ez itt a valóság?

A néni egy darabig gondolkodott, majd megszólalt:

– Emlékszem már. Ószu kun.

A piszkosnak nem piszkos, de nagyon öreg pultra könyökölt, és a szíve mélyéig elöntötte a megkönnyebbülés. És kért egy sört.

– Pedig nekem úgy tűnik, jobb lenne, ha nem nagyon innál – mondta a néni.

– Hogyan?

Az aztán meg se fordult a fejében, hogy idáig eljön, és ezt mondják neki. Hogy egy kocsmában nem adnak alkoholt. Ráadásul az első pohár, aranyszínű sört.

– Az arcodra van írva. Hogy ma már eleget ittál.

– Nem is ittam!

A néni nagyot sóhajtott. Aztán fejcsóválva odahozott egy termoszt, egy nagy pohárba forró oolong teát öntött, és Hide elé tolta.

– De hát már abba akarod hagyni az ivást, nem?

– Hogyhogy?

– Tudom én. Nagyon régen vagyok ebben az iparban.

– De nem tudom abbahagyni. Kínlódok.

– Most is a szüléidnél vagy?

– Ja.

– Értem.

– Tényleg abba kellene hagynom a piálást, erre megint itt vagyok.

– Az ivást akkor is abba tudod hagyni, ha itt vagy. Ha nem iszol, minden rendben van veled, ugye?

– Van, hogy dühöngök.

– A dühöngés is kínlódás, igaz?

A szervezete természetesen iszonyúan kívánta az alkoholt, de félt, hogy a néni még annál is jobban elítélné, mint amennyire most. Bizony. Mindenki megvetésétől félt. A szüleiétől. Nejukiétől és Katóétól. Sókóétól, aki már nincs. Gakukóétól. És úgy rémlett, hogy megint szem elől fogja téveszteni az indokokat, amiért nem szabad meghalnia, ha ez a néni itt, Gakuko édesanyja megveti őt. Mindennél inkább félt attól, hogy mások megvetik, de még annál is inkább megvetette saját magát, és ennek ellenére hosszú ideig olyasmit művelt, amiért az emberek megvetik.

– Én ma nem iszom! – Úgy rémlett, ez nem az ő hangja. Olyan volt, mintha valaki mondatná vele. Nem tudhatta, mi volt az, akkor se, ha netán a „Nagy Istenség” volt, akiről Nejuki beszél, vagy ha netán a Képzeletbeli Személy, aki egyszer régen megmentette őt.

Ilyen formában jött el a „holnap”.

– Bizony, az jó lesz! – mondta a néni. És újra a tűzhely felé fordult.

– Ószu kun, éhes vagy?

– Igen, mondhatjuk.

– Maradék ugyan, de eszel belőle?

A lábasból, amit a néni feltett a tűzre, curry illata érződött.

Falusias, zöldségektől hemzseggő, disznóhússal főzött curry volt. Egy csöppet se volt erős, de ahogy ette, potyogni kezdtek a könnyei.

E mellé nem kell alkohol. Jóllakásig eszik, és azzal megelégszik, ma, ha hazaér, már csak le kell feküdnie aludni.

– Nagyon finom! – Ennyit is alig bírt kinyögni.

– Ha lenne disznóhúsom, adtam volna rántott húst is a curry mellé! – mondta a néni, ahogy odavitte a lábast a mosogatóhoz.

Csakhogy a „holnap”, melyet Hide kézbe kapott, hamar zavarossá lett.

Ha elment a Jositake kifőzdébe, nagy nehezen meg tudta állni ivás nélkül. De a többi napon, ha egyszer elkezdett inni, megint csak vég nélkül ivott, és aztán nem emlékezett semmire. Szégyellte magát, de újra és újra ugyanezt ismételte. Mert akkor már a jó és a rossz közötti választás sem létezett. Ha elfogyott az alkohol, autóval ment az éjjelnappaliba, akkor is, ha be volt rúgva.

Sötét este volt. Úgy rémlett, hogy sötétebb, mint általában. Hide a jól megszokott úton az éjjel-nappaliba tartott.

Az út mentén nem volt védőkorlát, és mikor észrevette a fekete színű, parkoló autót, már késő volt, aztán mégis úgy érezte, hogy az ütközésig eltelt néhány másodperc. Nem volt képes rátaposni a fékre.

Óriási robaj hallatszott, és Hide mintha rálépett volna végül a fékre. Csúnyán megütötte a fejét, és ahogy odanyúlt, kiderült, hogy föl is sértette, mert érezte a vér síkos tapintását.

Ahogy hátramenetbe tette a váltót, és próbált eltávolodni, hallani lehetett, ahogy durván meghúzza a másik autót.

Jaj, ne már!

Miért kell ilyesminek történnie?

Mindenből elegendem van. Mindent abba akarok hagyni. Ha az időt nem lehet visszafordítani, akkor meg akarok halni.

Amíg itt kalandoztak a gondolatai, valaki bizonyára értesítette a rendőrséget, mert megjelent egy mentő és egy rendőrautó. Miután ellátták a sebét és a zúzódását, letartóztatták.

Hide látta, hogy apja, aki eljött érte, remeg a rendőrök előtt. És Hide is remegett, a szíve legeslegmélyéből.

Szerencse, hogy az autóban nem ült senki.

Szerencse, hogy nem ölt meg senkit.

Már tényleg nem szabad piálnom.

Már soha életemben.

Most tényleg abba kell hagynom az ivást.

Néhány nappal később találkozott a nénivel egy cukrászdában, Takaszaki állomás közelében.

Hidének teljesen úgy tűnt, mintha a néni a Képzeletbeli Személy lenne.

– És Hosino? Otthon tetszett hagyni?

– Meghalt.

Egy pillanatra nem értette, miről van szó.

– Hogyhogy?

– Öreg volt már.

De hát a szeme meg az orra is úgy fénylett még, nem? És lassan ugyan, de sétálni is tudott.

– Mikor?

– Tizenhetedikén.

– Amikor az én balesetem volt.

Kirázta a hideg. Hosino tisztára úgy tűnt el, mintha ő halálra gázolta volna.

– Este történt.

Ennél többet már nem akart hallani.

– Átvállalta az áldozatot – mondta a néni.

– De hát az enyémet?

– Átvállalta egy ember áldozatát, bizony.

Ő kávézott, a néni hangosan szürcsölte a teát. Hidét egy csöppet se bántotta, hogy a néni nénisen viselkedik.

– Miért volt egyáltalán a néninél Hosino?

– Nem tudta megszokni Gakuko volt férjét. A néni múlt időben beszélt a férfiről. Vajon meghalt, vagy különváltak, vagy pedig Gakuko bepasizott és lelépett? Mindenesetre úgy tűnt, Gakuko most már nincs férjnél. De akkor miért nem vette magához Hosinót? Talán ráunt?

Gakuko vajon most is jár a néni üzletébe?

Akármikor simán összefuthatnak?

Nem tudta, mit mondjon. De a néni valószínűleg értette, mit jelent a hallgatása.

– Néni, én kórházba megyek. Vannak ilyen kórházak... – mondta. Úgy mondta, mint mikor apjának meg anyjának magyarázta.

– Igen?

– Meg vagyok ijedve, és nem akarok inni, de akkor is függő vagyok, és gondoltam, mégiscsak az lesz a legjobb, ha kórházba megyek, és ott rendszeren leszoktatnak az alkoholoról.

– Értem. – Nem mondta, hogy mindent bele. Azt se mondta, hogy aztán rendszeren végig kell ám csinálni.

– Én tényleg abba hagyom az ivást!

– Jó, jó! Világos! – A néni szégyenlősen nevetett. Ugyanolyan volt a nevetése, mint Gakukóé. – Majd várlak!

A néni meg Hide kiléptek a cukrászdából. Hideg szél fújt, úgy tűnt, mindjárt le is hullanak a nagy nehezen kinyílt cseresznyevirágok.

Júliusban fognak kiengedni, gondolta magában. A kórházhoz képest, ami a hegyekben van, itt biztos forróság lesz.

A néni hirtelen megállt, és megszólalt:

– Ha majd kijössz, nem akarsz elmenni Katasinába?

Ez csak egyet jelenthetett.

Azt, hogy Gakuko Katasinában van.

– Nem tudom – felelte. – Nem vagyok biztos magamban.

Ez volt az őszinte érzése. Nem tudta, hogy milyen arcot vághatna Gakuko előtt.

– Megértem – válaszolta a néni.

Hide elnehezült testét vonszolva leszállt a vonatról. Először járt ezen az állomáson. Nagyon kevesen szálltak le rajta kívül, mégis úgy rémlett neki, hogy ez a végállomás. A város emléke ittenre megfakult.

Kiment az állomásépület elé, ott éppen egy turistaforma pár jött ki a körforgalom szélén magányosan álldogáló hajdinatészta-étteremből, talán kirándulni indultak, és nevetgélve továbbhaladtak. Hide egy ideig habozott, hogy ne igyon-e egy utolsó pohárral abban a tésztaétteremben, de végül fölhívta a számot, ami az állomás várójában volt kiírva, és rendelt egy taxit.

A rögvest odaérkező taxi sofőrje derűs hangon üdvözölte, „Megvárattam, elnézést!”, de attól fogva, hogy Hide megadta neki az alkoholizmus kezelésére specializálódott kórház nevét, a sofőr egy szót se szólt.

Kórházba vonulása után körülbelül két hétig Hide elvonási tünetektől szenvedett. Éjjelente heveny álmatlanság kínoztta, és amikor ébren volt, minden erejét összeszedve próbált megküzdeni a mániás depresszióval és a májgyulladás okozta levertséggel. Félelmetes volt arra gondolnia, hogy az alkohol nap nap után ezekről a tünetekről terelte el a figyelmét. Minden nap hosszú volt, és elviselhetetlenül kínzó volt a tudat, hogy ezek a hosszú napok ezután is folytatódni fognak. A depresszió ellen fölírt gyógyszerek nem nagyon hatottak.

Ahogy a májfunkciói apránként kezdtek helyrejönni, fokozatosan a lelke is megnyugodott. Hide úgy gondolta, hogy kezd megszabadulni a balszerencsétől. Hogy végre kilépett abból a borzasztó időszakból.

Betegtársaival újra meg újra ugyanarról beszéltek. Mindegyikük azt mondta, hogy többször nem akarja így megjárni, és nem akar másokat megbántani. Az az elhatározásuk is azonos volt, hogy többé nem isznak. De aztán a bizonytalanságban is közösek voltak. Sokan voltak olyanok, akik, miután kiengedték őket, megint alkoholhoz nyúltak, és újra bekerültek a kórházba. Meg olyanok is voltak, akikről kiderült, hogy kimenő alatt ittak, ezért kötelezték őket a kórház elhagyására.

Ahogy Hide állapota javulásnak indult, az is a kezelés része lett, hogy a kórházban tartott alkoholelvonó szemináriumokon a függőségről tanultak, és az is, hogy házon belül alkoholelvonó célú beszélgetéseket kezdeményeztek. Ezeket egymagában biztos képtelen lett volna elviselni. A közös beszélgetések azon eljárásától, hogy elmondja saját tapasztalatait, majd meghallgatja másokét, idegenkedett, de az az érzése is erős volt, hogy nem tud tovább élni, ha nem kapaszkodik bele egy ilyen csoportba. Hidében megszületett a felismerés, hogy változtatnia kell a környezetet, amelyben él.

Első kimenőjét az esős évszak alatt kapta. Hide úgy vélte, jó, hogy nem süt a nap. Napos időben egész biztosan úgy érezte volna, hogy a nap kényszerrel rángatta ki őt.

Nem tehetett róla, de ahogy leszállt Takaszaki állomáson, és a szülői ház felé gyalogolt, bizony észrevette a kocsmákat és az alkoholt árusító éjjel-nappalikat. Úgy gondolta, ez biztos mindig így lesz. Nem mehet be ezekre a helyekre, ezért zavarják. Pusztán attól, hogy tudomást vett arról az önmagáról, aki a kocsmákat lesi, szégyellte magát. A legborzasztóbb napokat élte végig, most pedig világos benne az elhatározás, hogy abbahagyja az ivást, és még így is odatéved a tekintete. Alávalónak érezte ezt az önmagát.

Számára most ki van ürülve a fél világ. Bár Nejuki is azt mondta magáról, hogy „erőtlen”. Hide is erőtlén. Az alkohollal szemben erőtlenné vált, kimenekült abból, ami nem működik.

Meglehet, úgy is jó, ha mindig erőtlén marad.

Persze az alkoholon kívüli ügyekben is teljesen gyenge, és persze nem lehet mindent egyszerre, de arra az egyre felkészült, hogy a szél ellenében megáll a maga erejéből.

Egyre erősebben esett. Hide belül, a szíve legmélyén megtorpan. Visszanéz.

Eddig minden helyzetben ott volt az alkohol. Örömben is, borzasztó időkben is. Akkor is, ha együtt volt valakivel, akkor is, ha egyedül volt.

Hide úgy látta, hogy ezt eldobni olyan, mint kétdimenziós világban élni tovább. Van-e legalább olyan hely, ahol saját maga, egyedül megállhat?

Valami nem kellemetlent, de megszokhatatlant érzett, olyat, mintha hangok nélküli térben létezne.

A házuk előtt egy darabig habozott, műanyag esernyőjén záporoztak a szétrobbanó esőcseppek. Ha kinyitja az ajtót, megjelenik Ördögdauer, kezét a kötényébe törölgetve, aztán megebédelnek, közben a tévét bámulva. Ebédre legnagyobb részt vastag udon tészta van, vagy pedig pirított tészta. Hide, miután ezt a látványt többször is végigpörgette a fejében, kinyitotta a bejárati ajtót.

A kórházból július közepén engedték ki.

A kórház környékén vékony felhőréteg úszott az égen, de a városban ragyogó napsütés volt.

Attól még, hogy kétszer is volt otthon a kezelés alatt, az, hogy most kiengedték, bizony félszeg érzés volt. Cipőjét letette az előszoba kőpadlójára, ahol, nem úgy, mint egyébként, szépen el voltak rendezve a cipők, és míg szó nélkül belebújt az odakészített kendervászon papucsba, arra gondolt, hogy ha valami más betegsége lett volna, most biztos nem lennének ilyen vegyesek az érzései. Az előszobában hagyta a táskát, melybe gyógyszerei, ruhái és mindenféle holmijai voltak gyömöszölve, és a nappaliba lépve látta, hogy apja is hasonlóképpen érezhet: már elmúlt dél, de még mindig a reggeli újság volt előtte kiterítve.

– Megjöttem!

– Na, gyere csak!

Apja vetett egy pillantást Hidére, majd megint fölemelte az újságot, eltakarva szemüvegét.

– Anyám?

– Vásárolni ment. – Ezúttal az újság túloldaláról jött a válasz.

– Aha. – Kinézett a csöppnyi kis kertbe: virágzottak anyja kedvenc sárga királyliliomai.

– Hidenari! – szólította apja Hidét, aki épp a tévé távirányítóját kereste.

– Hmm?

– Jobban vagy?

– Ja, jobban.

– És aztán...

– Igen?

–

– A pénz miatt ne aggódj!

– Itthon se áll halmokban a pénz, de majd lesz valahogy.

Hide, mint bambuszpálca egy agyagból formázott szoborba, könnyedén belemerült a maga szakította puha sebbe. A mindenek fölötti, legnagyobb probléma a pénz. Az, hogy az idő eltöltése és a szüleitől kapott kölcsönök visszafizetése végett dolgozni kezdjen. Ó, milyen távol van attól mostani önmaga, hogy a társadalom megbecsült tagja legyen! Vajon úgy működik a társadalom, mint egy vonatjegy, mely érvényét veszti, ha megszakítjuk az utazást? És akkor ő leszállt útközben? Többször tán nem is szállhat expresszvonatra? De egy személyvonat vajon elvinné? Ő még nem forgalomból kikapcsolt állomás, biztosan előtte is megáll majd vonat.

Hide nem tudta, hogy mennyire viselkedjen érzékenyen azokkal a bűnökkel kapcsolatban, amelyeket függősége miatt követett el. Hogy meddig érezzen büntudatot a családjával szemben. Hogy hozzá szabad-e szokni az ilyesmihez? Hogy mennyire okolható a betegség?

És hirtelen ráébred. Hogy az ilyen pillanatokban, amikor valamilyen gondja volt, gyötrődése volt, pontosabban szólva túl sok volt belőlük, és elege lett, korábban kivett egy sört a hűtőből. Olyan fesztelenséget tettetve, mintha leejtette volna az evőpálcikáját, és elmenne hozni egy másikat.

Hide, miközben az Anonim Alkoholistákhoz járt, egyik alkalmi munkából a másikba sodródott. Jogosítványát felfüggesztették az ittas vezetés miatt, a kétéves eltiltás alatt esős napokon is biciklivel közlekedett. A drogériában korlátozták, hogy egy héten hány napot lehet dolgozni, a benzinkút meg tönkrement, üzleti nehézségek miatt. Ezután a város egy rendezvényének lebonyolításában segédkezett. Színtelen napok voltak, de nagy nehezen sikerült megőriznie kedélyének semlegességét. Ha dolgozott, jobban megúsza, hogy mindenfélén agyaljon, mint mikor egyedül volt otthon, és a családjával meg idegenekkel szemben sem érezte magát a szükségesnél feszélyezettebbnek. Mivel nem volt céges alkalmazott, a közös ivászatok kísértése sem fenyegette. Miután lezajlott a város rendezvénye, Hide egy ramentésztaleves-kifőzdében kezdett dolgozni, ahova egyszer különösebb ok nélkül tért be. Nagyon úgy látszott, hogy ez a hely a legmegfelelőbb a számára. Az üzletvezető

Szaitama megyéből származott, a mesterségére büszke férfi volt. Feldühödött, ha Hide elrontotta vagy elfelejtette a munkamenetet, de a mérge rögtön el is párolgott. Hide asztalokat törölgetett, rendeléseket vett fel, pénztárgépet kezelt, mosogatott, este kitakarította az üzletet, lesikálta a falat és az elszívó környékét, meg kivitte a szemetet. Az üzlet a főút mellett volt, elég sokan betértek. Hide belegondolt, hogy ha eljön a nyár, milyen iszonyú hőség lesz a pult mögött, de mikor a forró levestől verejtékező vendégek azt mondták, hogy „Köszí, ez jó volt!”, annak őszintén örülni tudott. Biztos itt fog dolgozni nyáron is. Akkor már esetleg besegíthet egy kicsit a beszerzésbe is? Már csak az is poén lenne, ha a főnök elvinné magával vásárolni.

Esténként későn végzett, úgyhogy már nem látogatta az Anonim Alkoholistákat. Fix szabadnapján, szerdán kora este eljárt a Jositake kifőzdébe, és menüt rendelt. A korai időpontban ritkán voltak vendégek, de Hidét az se bántotta, ha mellette ivott valaki.

Akkoriban, amikor Hide alkoholizmusának legrosszabb idejét élte, férjhez ment Kisördögre hajazó nővére. Hide természetesen tökrészegre itta magát, és állítólag tönkretette az esküvőt, de erre nem emlékezett. Aztán a nővére teherbe esett, és elkezdett hazajárogatni a szülői házba. Ördögdauer és Kisördög örömmel beszélgettek a születendő gyerekről.

Hide a szüleivel szemben több-kevesebb feszengést érzett, meg a párbeszéd hiányát is, de amikor a nővére hazalátogatott, felderült a kedve.

Aztán nem iszol, ugye, Hide öcsi? – Így a nővére.

Te ne miattam aggódj, hanem azért, hogy mi lesz itt, ha lököttnek lökött gyereke születik!

Ha nem rám fog hasonlítani, akkor semmi probléma!

Na, ha az apjára fog hasonlítani, nem lesz egy vidám gyerek!

Még te mondd? Mikor te voltál itt a legkomorabb.

Az is igaz. És mikor szülsz?

November hetedikére vagyok kiírva.

Az az én születésnapom!

A gyerekem észbeli képességeit az mutatja majd meg, hogy ugyanazt a napot választja-e, mint te, Hide öcsi!

Hát, a te gyerekedtől ne várjunk sokat!

Hide beszélgetés közben elmorfondírozott.

Azon, hogy ezt a gyereket, akiről még nem tudni, hogy unokaöcsi lesz-e vagy unokahugi, én bolondulásig fogom kényeztetni.

Mikor végre egyenesbe jött, Hide küldött egy mailt egyetemi barátainak, Katónak és Nejukinak.

„Ószu vagyok.

Rég nem jelentkeztem. Elnézést kérek minden kellemetlenségért, amit okoztam.

Három hónapig kórházban voltam, alkoholelvonó kúrán, de nemrég hazaengedtek.

Alkoholt nem fogok inni, de örülnék, ha valamikor majd összefuthatnánk. Ezután is számítok rátok. Minden jót!”

Nejukitól nem jött válasz.

Katótól rövid válasz érkezett: „Örülök, hogy hazaengedtek. Többet soha ne igyál!” Aznap este Hide felhívta Katót.

– Bocs a késői zavarásért!

– Semmi gond, én is csak most értem haza – felelte Kató. Hidében régi emlékeket idézett Kató mély hangja.

– Három hónapig kórházban voltam.

– Ja, olvastam a mailedben.

– Én már nem iszom többet. Minden reggel szedek alkoholfüggés elleni gyógyszert is.

– Aha – válaszolta Kató kurtán.

– Hát igen, úgy volt, ahogy te mondtad. Az alkoholizmus az tényleg betegség. Gyógyíthatatlan, de ha nem iszol, akkor elvagy.

– Aha.

„De miért nem örül Kató annak, hogy megint itthon vagyok? Hisz úgy volt, ahogy megmondta. Én magam is úgy gondolom, hogy sokkal hamarabb lépni kellett volna.”

Témát váltott.

– Nejukival szoktatok találkozni?

– Nem. Az a csaj valami szektába keveredett, tudod. Nagyon rég nem láttam.

– Én küldtem neki egy mailt, de nem válaszolt.

- Tényleg?
- Na és te hogy vagy?
- Én megvagyok.
- A feleséged jól van?

Kató erre nem válaszolt, hanem kicsit hadarva ezt kérdezte:

- És te dolgozol?
- Már egy ideje egy ramenkifőzdében dolgozom, az elkerülőútnál, azt hiszem, ez eléggé bejön nekem. Az üzletvezető mindenféle megtanít, talán nem lenne rossz, ha egyszer nekem is lenne egy saját üzletem.

– Nem képzelsz te egy kicsit túl sokat? – Kató úgy mondta, mintha kiobbanna belőle az elfojtott feszültség. Hide rágyújtott egy cigire, majd elment egy hamutálért, és közben az jutott eszébe, hogy Kató már biztos ezer éve abbahagyta a dohányzást. – Őszintén szólva, a te önbizalomtól dagadó hozzáállásod az, amiben a legkevésbé se tudok megbízni. Hogy elég abbahagyni a piálást, és akkor minden, de minden, ami eddig volt, meg se történt, és egyéb probléma sincs egy szál se.

– De hát én nem mondtam ilyet! Hisz én magam is úgy gondolom, hogy mindenkinek teher voltam.

Kató biztos Sókóra gondol. Sóko Kató feleségének volt a barátnője.

Olyat nem mondhat, hogy fogalma sincs, mit csinálhatna. Kató mindig végiggondolja, hogy mit kell csinálni, úgyhogy biztos sose érzett úgy, mint Hide.

Kató megszólalt:

– Én azt hiszem, hogy az alkoholizmus az nem gyógyul olyan könnyen, vagy igen? Piálásra ezer alkalom adódik, és akkor aztán, ha hopp, visszaestél, azt a környezetet szenvedni meg. Valójában nem az érintett, hanem a családja meg a nője számára borzasztó az egész. Szóval én szeretnék benned hinni, haver, de nem tudok.

– Akkor végül is erre akartál kilukadni?

– Én is úgy vagyok ám azzal, hogy a telefon nem az igazi, hanem tényleg össze kellene futni és mindenfélét megbeszélni, de őszintén szólva a feleségem nem váгна jó képet, ha veled találkozónék.

Hide nagyon feldühödött, átment az éjjelnappaliba, és vett egy nagy dobozos sört. Késő éjjel megitta a szobájában, majd szó szerint a padlóra

került. Azt ugyan hallotta, hogy meggyötri az embert, de nem gondolta, hogy ennyire. A szíve őrjöngött a mellkasában, nem kapott levegőt. Úgy ömlött róla a veríték, mintha a testében található összes víz kicsapódott volna. Segítség hívásra nem volt képes, és ha valamicske hangot kiadott volna is, azt biztos nem hallották volna meg lent alvó szülei. Alábecsülte annak az alkoholfüggés elleni gyógyszernek a hatását, melyről megígérte, hogy minden reggel beveszi az anyja szeme láttára. Hide megtudta, hogy a teste képtelenné teszi őt a hazugságra.

Másnap reggel, amint a szokásához képest késve a ramenés kifőzde felé tartott, Hide sötét kedvében volt.

Egyre csak veszít. Mindent, de mindent elveszít. Semmi sincs, amit nyert volna.

Irigységet mások iránt azonban nem érzett. Olyasfajta életre nem vágyott, hogy akkor ő híres lesz, vagy szép feleséget szerez, vagy zseni lesz a gyereke.

Neki megfelelne, ha csendesen eléldéghelhetne.

Az azonban kibírhatatlanul fájdalmas, hogy fogyatkoznak a barátai.

– Néni... – A Jositake kifőzde pultjánál, hideg oolong teát szürsölve kérdezte. Egyszer föl kellett tennie a kérdést, amire tudta a választ.

– Régen ugye azt tetszett mondani, hogy menjek el Katasinába?

– Ott van Gakuko?

– Ott bizony.

– De miért tetszik nekem mondani?

A néni könnyedén a csípőjére tette a kezét, mindig így csinált, ha gondolkodott valamin. Aztán válaszolt:

– Az a lány se iszik alkoholt azóta, hogy fogyatékkal él. Azt mondja, hogy ha elesne vagy ilyesmi, az nagy baj lenne.

– Mi történt vele?

– Balesete volt, és beszorult a karja.

– Micsoda? – Mesterkéltnek érezte a saját hangját. De az is igaz, hogy kicsit megkönnyebbült, mikor meghallotta, hogy a „karja”.

A néni elmondta, hogy annak a kertészeti áruháznak a raktárában történt a baleset, amelyikben Gakuko dolgozott. Gakuko bement a raktárba egy csomagért, elütötte egy szemből érkező targonca, és odapréselte a falhoz. Állítólag olyan volt, mintha beleszaladtak volna egymásba. A targoncát Gakuko férje vezette. Gakukót azonnal kórházba szállították, de bal karjában, melyet falhoz préselt a targonca, az idegek és az izmok is tönkrementek, és a kart muszáj volt amputálni.

Hidének akkor akadt el először a lélegzete, mikor meghallotta, hogy „amputálni”.

– Az orvosok azt mondták, hogy gyakran előfordul az ilyesmi, de hát ahhoz én nem értek. Gakukónak elég nagy sokk volt.

Gakuko férje melegszívű ember volt, és törődött Gakukóval, mondta el a mama. Vagyis szerette Gakukót. Mialatt Hide meg Gakuko együtt jártak, a férje azalatt is végig szerette őt, és végül megkérte a kezét. Első találkozásuk körülményei nagyon furcsák voltak: amikor Gakuko faterja igen csúnya vitába keveredett Janagavacsóban, a szórakozónegyedben, Gakuko későbbi férje volt az a fiatalember, aki vállalta a felek közötti közvetítést. Gakuko nagy utálkozva ment oda az apjáért. A későbbi férje akkor felejtette rajta a szemét.

A néni egyáltalán nem mesél arról, hogy ez a fater most mit csinál. Gakukónak, ha minden igaz, van egy bátyja is, de azt se tudni, hogy ő hova lett. A néni csak azt ismételve, hogy Gakuko férje jó ember volt.

A baleset után éppen ezért nem tudtak már Gakukóval olyan házaspár lenni, mint azelőtt.

Gakuko férjének keserves lehetett, gondolta Hide. Hogy balesetbe sodorta a saját feleségét, az aztán olyan keserves lehetett számára, mint az alkoholba butulás. Együtt érzett Gakuko férjével. Olyan fennhéjázásra, mint az együttérzés, persze éppen azért volt képes, mert olyan valakiről volt szó, akinek se az arcát, se a nevét nem ismerte. Gakuko férje nemcsak a feleségét vesztette el, hanem saját magából is valamit. Vajon hogy él tovább valaki, akivel ilyesmi történt?

Gakuko otthagya a munkáját, majd, mivel nem tudta tovább nézni férje szenvedőszomorú állapotát, elköltözött otthonról.

– És gyerekük van?

– Nincs. Hogy ez jó volt-e, vagy rossz...

– És mi van most Gakuko férjével?

– Egyedül él egy kis lakásban Iszeszakiban.

– És Gakuko nem megy vissza?

– Mivel Gakukóról van szó...

Egy kis habozás után kérdezte:

– Néni, Gakuko férjét Hosinónak hívják?

A néni gurgulázva nevetett, kivillantva ezüstoffogait.

– Azt kérded, hogy Hosinót, a kutyát miért hívták Hosinónak?

– Igen, azt.

– Gakuko általános iskolai osztályfőnökének volt ez a neve. Gakuko odavolt Hosino tanár úrért. Csak sírt és sírt, mikor a tanár úr megnősült, még az iskolából is hiányzott. És aztán felnőttkorában is Hosinónak nevezte el a kutyáját.

– Még ilyen... Nekem teljesen mást mondott.

Mire a néni megint nevetett.

Az, hogy Gakuko elvesztette a karját, túlságosan drámai volt. Hide olyan izgatottságot érzett, mintha egy filmet nézne. Hiszen az a Gakuko, akit ő ismert, az a nagyon régi, telhetetlen és durva, undok nő volt, nem pedig odafigyeléssel teli ember, akit kétségbe ejt férje gyötrődése. Úgy gondolta, hogy a mostani Gakuko talán egészen más ember, mint az a nő, akit ő ismert.

És egyáltalán, ő nem is tud semmit Gakukóról. Nem ismeri Gakuko fájdalmát és gyötrődését. És régen sem tudta egyszer sem, hogy Gakukónak mi jár a fejében. Ő Gakuko számára pusztán csak egy kis taknyos volt. Akivel Gakuko elszórakozott egy kicsit. Gakuko is ezt mondta, ha jól rémlik. Hogy szórakozás volt.

A mostani Gakuko nem az a Gakuko, akit ő ismer. Nem más, mint a néni lánya, és kész. A néni pedig most mindösszesen egy barát, vagy valami ilyesmi, úgyhogy amit mond, azt odafigyeléssel lehet hallgatni, de ennél többről aztán...

Hogy direkt elmenni Katasinába, és találkozni, na az aztán...

Na, az lenne még egy szép baleset.

Ezt hajtogatta magában.

Nem akart az eddiginél is több illúzióba esni és a mostaninál is többet elveszteni.

De a mellkasa szurkálva, égetve fáj.
Úgy, mint kölyökkori reménytelen szerelmeknél.
Úgy, mint mikor se látva-se hallva együtt járt Gakukóval.
Gakuko amputált karja most is fáj még vajon?

Gakuko állítólag a Jositake kifőzdében is dolgozott egy darabig azután, hogy elhagyta a férjét. Ámbátor nem volt rászorulva, hogy dolgozzon. Mivel a munkahelyi baleset után járó kártérítésből és a biztosításból akkora összeget kapott, hogy ha soha életében nem dolgozik többet, akkor sincs gondja, a munka csupán időtöltés volt számára.

Habár, ha van pénzünk, ha nincs, nem úgy van az, hogy a munka mindannyiunk számára csupán időtöltés? Hide így volt vele. Ha azt mondanák, hogy ne dolgozzon, kétségkívül egy pillanat alatt visszazüllene alkoholistává. Hát nem arról álmodozott a kórházban három hónapon át, hogy dolgozni fog?

Lehet, hogy Gakuko a nénivel akart éldegélni csöndesen.

Csakhogyan otthagyta a kifőzdét, mert nyomasztó lett számára, hogy a részek nem hagyják békén, vagy hogy az emberek mindenfélét kérdezgetnek tőle és megjegyzéseket tesznek rá hiányzó karja miatt. Hide úgy gondolta, hogy mivel szép, még inkább ki lehetett téve ennek.

– Biztos elege lett a városi életből. Sokan is vannak, meg aztán mindenki bámulta, elég volt csak végigmennie az állomás előtt.

– De miért pont Katasina?

– Ott lakik Hagino csan, az unokatestvére. Csak két év van köztük, meg régen, nyári szünetekben is sokat voltak együtt.

Ahogy Hide Hosino tanár úr történetét se ismerte, úgy Gakuko gyerekkoráról se hallott sztorikat, egyetlenegyszer se. Ha arra gondolt, hogy Gakukónak volt gyerekkora, melyben más kislányokkal játszott, csodálkozott. Vajon mit játszottak? Vajon milyen fényképek maradtak róluk? Ha a jövőben esetleg találkozik Gakukóval, ha tudnak találkozni, meg szeretné kérdezni, gondolta.

– Haginóék férj-feleségstül egy fürdőben dolgoznak, telente pedig sípályákon is vállalnak munkát. Gakuko egy másik termálszállóban dolgozik kisegítő személyzetként. Így nincs annyira szem előtt se.

– Pedig nem kellene magát munkával erőltetnie.

– Azt hiszem, munka közben mindenfélén jár az agya.

– Aha.

Vajon min gondolkodik Gakuko ott egymagában?

Nekem elárulná vajon?

– És attól még miért kellene nekem odamennem?

Tényleg össze voltam zavarodva. Annyira, hogy kedvem lett volna meginni egy pohárral. Szóval akkor én már teljesen az odamenésre hajlok? Az se egészen normális. Ha Gakuko meglátja a mostani önmagammat, biztosan csalódní fog. Mert más vagyok, mint az egyetemi időkben, amikor egyebet se csináltam, csak szórakoztam.

Semmire se jó öregember lett belőlem. Gakukót megörvendeztetni se tudom, pozitív hatással lenni se tudok rá. A jelen önmagam semmire se képes.

– De hát már évek óta nem találkoztunk Gakukóval. Hiába tetszik mondani, Gakuko szerintem nem emlékszik rám. Ha az arcomra vagy a nevemre emlékszik is, az nem több, mint emlék a múltból. És aztán ott van még az én természetem, meg hogy mi történt azután, meg az alkoholizmus.

Hiszen én egy régi történet vagyok...

– Gakuko aggódik, na! – mondta a néni.

Úgy tűnt, hogy óriási szemüveglencséje mögött könnyes a szeme.

– De hát miért?

– Azt már én se tudom.

– Jaj, de bonyolult! – mondtam.

A téli Katasinába elmenni akkor se nagyon volt kedve. Mert nyilván síelőből is sok van, meg az utak is jegesek, és biztos dugók vannak. Azon ugyan eltöprengett, hogy Gakuko vajon milyen érzésekkel tölti a sötét telet, de a mostani Gakukót sehogy se bírta elképzelni, és Hide tipródással töltötte a telet.

Az alkoholra ugyan továbbra is gondolt, de az ezzel járó kínokat már nem nagyon érezte. Legalábbis nem fordult elő, hogy az ivásba menekült volna, túllépve a maga létrehozta korlátokat. Bár természetesen nem képzelte, hogy ezzel már minden rendben lenne. Minden reggel bevette az alkoholfüggés elleni gyógyszert, és tudatosan, aktívan folytatta az alkoholelvonást, de ha voltak is idők, amikor kevésbé aggódott, az aggódás sosem csökkent nullára.

Megkezdődtek a tavaszi esőzések. Kinyílt a cseresznyevirág, esett az eső, a fák zöldje kirobbanóan, napról napra dúsabb lett.

A ramenkifőzde konyhájában kezdett elviselhetetlenné válni a hőség.

Hide, miközben mint mindig, menüt evett a Jositakében, úgy mellékesen megkérdezte a nénit, hogy Gakuko jól van-e.

– Jól van, csak mostanában nem nagyon jár haza – válaszolta a néni.

– Mindig Katasinában van?

– Ott bizony. Egyszer elugrasz hozzá?

– A hosszú nyári szabadság előtt, talán akkor, mert a főnök azt mondja, hogy hazamegy a szüleihez.

– Majd megkérdem. Mert lehet, hogy akkor sok dolga van.

– Jó.

Másnap a néni küldött egy mailt Hide mobiljára. A néni mailezett, és az üzenet így nézett ki: „köszönöm, hogy mindig átjössz a kifőzdébe Gakuko részéről rendben van a hosszú szabadság előtt és 27-e mellett döntöttünk az állomásról kérem őt közvetlenül felhívni Jositake”.

A néni írta szövegekhez, a stílushoz, mely olyan volt, mint Kijo levelei a Kölyökhöz^[5], Hide már teljesen hozzászokott, de mikor ezt a mailt

elolvasta, fogalma se volt róla, hogy most mi legyen. Az, hogy „kérem felhívni”, azt jelenti, hogy a néni azt mondja, Hide egymaga menjen Katasinába? Tisztára azt hitte, hogy a néni is elmegy vele. Hát hiszen a néni Gakuko édesanyja, és neki is olyan, mint egy rokon. Természetesen azt is tudja, hogy Gakukóval ők régen olyan kapcsolatban voltak, meg természetesen azt is, ha a konkrét részletekkel nincs is tisztában, hogy miután olyan csúnyán szakítottak, sokáig nem találkoztak. Hogy ő ennek ellenére egyedül menjen Katasinába, na az aztán...

Mailek küldözgetésével sose értek volna a végére, úgyhogy átbiciklizett a kifőzdébe.

– Megkaptad a mailt? – kérdezte a civilizációban kételkedő néni.

– Ja, el is olvastam.

Egy kicsit hitetlenkedve kérdezte: – Akkor egyedül megyek? – és míg mondta, magában azt gondolta, „Ajaj, nagyon a nénire támaszkodom!” A néni nevetett és nem válaszolt.

Ha Gakuko még mindig a régi Gakuko, akkor biztos nem nagyon tud beszélni a néni jelenlétében, de hát azért Gakuko fölött is elmúlt pár év, ő se lehet már olyan, mint régen. Meg hát Hide se olyan, mint régen. És olyan hírei sincsenek, melyeken Gakukóval kettesben el tudnának nevetgélgni.

Odamegy, és akkor mi van? Vajon miről beszélhetnének?

Katasina a Tocsigi és Gunma megye határán fekvő Konszeitóge hágó előtt van, Takaszakihoz egyáltalán nincs közel, de autóval nem nagy ügy. Ha egyszer fönt vagyunk a Kanecu autópályán, a numatai elágazásig egy pillanat az egész, onnan meg csak egyenesen északkeleti irányba kell tartani a 120-as főúton. Csakhogy Hide jogsiját elvették. Ezért nem volt más választása, mint vonattal elmenni Numatáig, onnan pedig buszra szállni, mintha lekéssett volna a tanulmányi kirándulásról, és most szaladna az osztály után.

Szerencsére a Dzsóecu vonalon Mizuage felé közlekedő vonat negyed óra múltán indult is. Az átlósan szemben ülő pasas ajka furcsán vöröslött, az illető már a vonat indulása előtt egy zsebkönyvet olvasott. Hide elfordította róla a tekintetét.

Valahányszor a vonat megállt, Sin-Maebasi-ban meg Sibukavában, arra gondolt, hogy innen még busszal is hazajut, még közel van, még elfuthat. Vagy az is egy lehetőség, hogy akkor már elmegy Mizuage végállomásig, megmártózik egy termálban az állomás környékén, aztán hazaindul. Mert akárhogyan is van, a víz kiverte pusztán Gakuko nevének hallatán. Azért szeretett volna meglógni, mert félt, hogy Gakuko lóg meg előle.

Numatáig vonattal úgy negyven perc az út, és furcsa érzés volt, hogy nem kormányon a keze, hanem hol jobbra báméskodik, hol balra, és bambán nézi az Akagi és Haruna hegy egyre változó látképét. A vonat átbújt néhány rövid alagúton, többször is átkelt a Rinegava folyón, majd továbbhaladt, mintha csak nagy körültekintéssel sík vidéket keresne. A Rinegava mentén, falusi gazdálkodó családok otthonainál erre is, arra is póznára tűzött, ponty alakú lobogókat lehetett látni. Fennhéjázva hirdették, hogy a mi családukban bizony megszületett a fiúörökös.^[6] A pontylobogók láttán eszébe jutott Kató. Neki az egyetemi idők óta a rizspalántázás volt a fix elfoglaltsága a májusi hosszú szabadság alatt^[7]. Egész biztos, hogy hosszú hétvégéken most is besegít a családjának a mezőgazdasági munkákban. És Kató tavaly év végén született kisfiának kedvéért bizonyára extra nagy pontylobogót készítettek, és az ott úszik az égen. A japánciprus pózna törzséről csak most hántották le a kérget, még teljesen friss, a tetején szemet gyönyörködtető cipruságak díszelnek.

Numata állomás peronján elszívott egy cigit. Átment a jegykezelő kapun, két hosszú orrú tengu szörny maszkja között, a Kamata fürdő felé menő busz sofőrjétől megkérdezte, hogy mikor indul, és csak azután hívta föl Gakukót. Vajon hogy köszönjön neki? Átfutott a fején, hogy tényleg jó-e még ez a régi szám, de nem volt ideje mindenféleképpen töprengeni, mert Gakuko fölvette a telefont.

– Hol vagy most? – Ahogy régen is, Gakuko olyan hangon mondta, hogy abból se jó-, se rossz kedvére, se arckifejezésére nem lehetett következtetni.

- Numata állomáson.
- Ott van a busz?
- Igen, mindjárt indul.
- Van kedved megnézni egy vízesést?

Az biztos a fukivarei vízesés lesz.

– Oké.

– Akkor a buszmegállóban várlak.

Ennyi lenne az egész? Ilyen magától értetődő?

Hisz ez olyan, mintha a barátnője lenne, akivel most találkoztak, a múlt héten – vagy talán nem?

Hide össze volt zavarodva, és emellett úgy érezte, heves ellenkezés is támadt benne valamivel szemben.

A busz, olyan hanggal, mintha erőt gyűjtene a hasába, felkapaszkodott a Siiszakatóge hágón. Majd egy órája utazhattak, Hidén kívül már csak két utas volt a buszon. Mindketten fiatal lányok, fejük hol jobbra, hol balra billent, mélyen aludtak.

Amint a busz odaért a Fukivarei vízesés megállóhelyhez, lefékezett. A megállóban csak egy vállig érő hajú, idősebb nő álldogált. A haja hófehér volt, ennek ellenére nem áttallott cicanadrágra miniszoknyát húzni: csicsás egy öreglány.

Talán azért, mert a májusi hosszú szabadság előtti hétköznapi volt, alig volt ember, pedig ez kirándulóhely. A parkoló is kongott az ürességtől. Vajon hol vár rá Gakuko? Talán egy közeli teázóban üti el az időt?

De nem, ez nem egy idősebb nő. Gakuko az.

A dereka se hajlott, a járása se bizonytalan: ez a faramuci, csicsás öreglány a mostani Gakuko.

Hide tudta, hogy Gakukónak hiányzik az egyik karja, de azt nem tudta, hogy teljesen megöszült. Meglepődött. Elégé mellbevágó volt.

De hát hogy öszülhetett meg ennyire? Akárhogy is, ahhoz még nagyon fiatal.

Szóval akkor igencsak megviseli, ami a testével történt. Szóval megszenvedte.

Gakuko odanézett. Hide, érzelmeit elrejtve, lazán fölemelte a kezét. Gakuko szó nélkül bólintott, mire könnyedén meglebbent a haja.

Egyik se tudott a másiktól annyit se kérdezni, hogy „Hogy vagy?”

Leereszkedtek a sétányra, és a folyóparton gyalogoltak.

Gakuko nem tűnt különösebben rosszkedvűnek, de Hide nehezen tudott megszólalni. Mikor Gakukóra pillantott, hogy hozzá igazítsa léptei ritmusát, látta, hogy a vékony kabát ujja biztosítótűvel a kabát mellrésze alá van tűzve.

- A boglárkacserje – szólalt meg hirtelen Gakuko.
- Hmm?
- Régen ilyenkor már nagyon sok virágzott belőle, de eltűnt.
- Hogyhogy?
- Úgy hallottam, a turisták közt van, aki hazavisz belőle, de nem tudom.
- Aha.

A folyó vízszintje sokkal magasabb volt annál, mint amilyenek régen látta. A víz a sétány szélét nyaldosta, sodrása is igen gyors volt. Hide úgy gondolta, ha valakinek arra támadna kedve, hogy beledugja a lábát a folyóba, biztos egy szempillantás alatt elsodorná a víz. Ahogy séta közben elnézte a folyót, már nem tudta megítélni, hogy ő milyen gyorsan jár, és a folyó milyen gyorsan folyik. Olybá is tűnt, mintha egy nagy sebességű mozgó járdán lépegetne, meg olybá is, mintha lassított felvételen nézné a vízfolyást. És olybá is, mintha a sétány a folyóval együtt, óriási robajjal sodródna tovább.

Kicsit lentebb a folyó közepén kettéágazott, majd a két ág újra egybeolvadt, és patkó alakú vízesést hozott létre. A túlsó oldalról egyenesen beömlő, hevesebb sodrú ág és a közlőről becsatlakozó, sodrásának erejét fokozatosan növelő, lágyabban eső ág vize ugyanabba a gyűjtőbe zuhogott le. Nem valami hegymélyi, ismeretlen forrásból vékony sugárban lecsordogáló vízesés volt ez, hanem az éppen most, a figyelő szem előtt hömpölygő folyó feneké hasadt meg, és hozott létre hirtelen mély szakadékot: a talajától elváló víz oda zuhogott le óriási robajjal. A vízesés gyűjtőjében a cseppekre porló víz átlátszó volt és hideg, de olyan hévvel csapódott a sziklához, mintha föl akarna forni, tovább növelve a folyó sebességét a lentebbi szakaszok felé.

Ahol véget ért a sétány, ott a tágas, sík, sziklás folyópart terült el, kerítés vagy hasonló egyáltalán nem volt. Hide és Gakuko egészen a víz széléhez kerültek, és egyre csak bámulták a lábuk alá omló vízesést.

Hidét borzasztó bizonytalanság fogta el. Úgy érezte, szeretne belekapaszkodni Gakuko jobb karjába, és a világon minden, beleértve a

Gakukóval szemben érzett idegenkedését is, a valóságtól elrugaskodottnak tetszett számára.

– Jó sok a víz – mondta Hide, túlharsogva a vízesés robaját.

– Mert idén korán kezdődött az olvadás – felelte Gakuko.

Továbbra se volt az arcán egy mosoly se.

– De télen nagyon sok hó esett, nem?

– Igen, idén sok. Meg hideg is volt.

– A fűtőtesteket már elraktátok?

– A fűtőtesteket nem rakjuk el. Itt egész évben kint vannak.

– Tényleg?

– Igen. Hidegek az esték.

Pontosan olyan társalgást folytatva, mint a taxisofőrrel, akihez most ülnek be először, olyan se veled-se nélküled módon újra nekiindultak. Az csúnya lesz, ha így akadozva beszélgetünk tovább, gondolta Hide.

Mikor visszaértek a parkolóba, Gakuko kocsikulcsot vett elő a zsebéből, és állával egy autó felé bökött.

Egy ezüstmetál Mazda MPV volt.

– Ez a tied, Gakuko?

– Igen, egy kézzel is lehet vezetni.

Mikor kinyílt a vezetőoldali ajtó, látszott, hogy a kormányra bőrrel bevont fogó van felszerelve. És kiderült, hogy az indexet és a világítást is lehet kezelni a fogón található gombokkal. Amint Hide bámészkodott ott, mint egy gyerek, Gakuko megszólalt:

– Egyél nálam valamit, mielőtt elindulsz!

Gakuko egy régi, hagyományos családi ház előtt állította le az autót.

– Egyedül laksz itt?

– Igen.

– Szóval nem vagy együtt az unokatestvéredékkal.

– Errefelé elég sok ilyen ház van. Ha lakik benne valaki, nem megy tönkre, ezért olcsón bérbe adják.

– Szóval nem vetted meg.

– Nem.

Valószínűleg megvenni is meg tudná, de még biztos nem döntötte el, hogy haláláig itt fog élni.

Csendes, eldugott ház volt. Hide a Gakuko főzte teát szürcsölve megkérdezte:

- A néni elmondta, hogy mi volt velem?
- Ühü.
- Segített rajtam, amikor a legpocsékabb volt.
- Igen. Hallottam.
- És te jól vagy, Gakuko?
- Fáj.
- A seb? – Nem tudta, hogy nevezze az amputált kar helyét.
- Az ujjhegyeim.
- Melyik oldalon?
- Amelyiken nincsenek.
- A bal ujjaid fájnak?
- Igen. A gyűrűsujjam meg a középső ujjam hegye.
- A baleset óta egyfolytában?
- Igen, egyfolytában.

Bár az idegek csak az amputálás pontjáig tartanak, nem látható, nem tapintható, nem létező ujjhegyei fájnak, mondta Gakuko.

Nem tudta megkérdezni, hogy ezután mi lesz. Olyan kérdés volt ez, melyet Hide sem fogadott volna szívesen. Bekapcsolta a tévét, de abban most se ment más, mint sörreklámok, úgyhogy rögtön ki is kapcsolta.

Gakuko azt mondta, csak abból, ami épp itthon van, összeüt valamit, és kiment a konyhába. Segítek, mondta Hide, és követte.

Semmiben sem kellett segítenie. Gakuko, konyhakésébe illesztett szög, nehezék és csúszásgátló alátét segítségével nagyon gyorsan szezámmaggal ízesített főtt struccpáfrány-salátát, rántotthús-falatkákat és japános gombalevest készített.

– Ezt hogy tanultad meg? – kérdezte Hide, a disznóhúst sütő Gakuko mellé állva.

– A foglalkoztató központban. Meg, bár akkor nagyon utáltam, úgy tűnik, az is használt, hogy besegíttem Takaszakiban, a kifőzdében. Mindent meg tudok csinálni.

- Én is konyhán dolgozom, de veled egyáltalán nem érek föl!
- Még rizsgombócot is tudok csinálni! – Gakuko arcán most látszott először büszkeségre hasonlító kifejezés.
- Hogyan?
- Míg a rizs a tálkában van, megfogom fóliával, aztán a vágódeszkán megformázom, és csak rácsavarom az algalevelet. Egy fél oldalára lebénult nénitől tanultam.
- Régen nem nagyon főztél, ugye?
- Másoknak tényleg nem főztem.
- Hide rizst szedett a tálkákba, és az elkészült ételeket egymás után áthordta az ebédlőasztalra.

Az étel mintha hasonlított volna a Jositake kifőzde megszokott ízeire, de egy picit más volt a fűszerezése.

– Fú, de jó! – mondta Hide, és Gakuko úgy mosolygott, mintha végre eltűnt volna belőle a feszültség.

– A télen végig azon gondolkodtam... – mondta Gakuko szégyenlősen – ...arra gondoltam, hogy tanulnék valamit.

– Tanulás? Egyetemre akarsz menni vagy ilyesmi?

– Gondoltam, beiratkoznék levelező tagozatra.

– Óóó.

– Mert az ilyesmi került tőlem legtávolabb. Még ilyet.

A tanulás a gazdagok szórakozása, gondolta Hide, de aztán visszaszívta. Gakuko legyőzi testi fogyatékát, és... hé-hé, hogy jutott eszébe ez a közhely?

Hisz csupán arról beszélgetnek, hogy mi foglalkoztatja őt, nem?

– Mit fogsz tanulni?

– Hát, klasszikus irodalmat támadt kedvem olvasni.

– Klasszikus irodalmat?

– Az Ökörnyál-naplót, meg a Szarasina naplóját, meg hasonlókat.

– Meg a Gendzsit?^[8]

– Igen. Régen az ilyesmi egyáltalán nem érdekelt, de mostanában valahogy úgy érzem, jó lenne elolvasni őket. Ezer éven át fönmaradt irodalom, abban nyilván van valami. Szóval ezért.

Hide nem nagyon értette, hogy Gakuko érdeklődése honnan jön, de saját magához képest, aki semmi hasonlóval nem bírt, irigylésre méltónak találta.

– Jó neked, hogy van valami, amit kipróbálnál.

– Ühü.

Desszertnek epret ettek, majd Hide kijelentette, hogy elmosogat, de Gakuko azt felelte, hogy azt megcsinálja a mosogatógép. Korábban Gakuko kézzel mosogatott, de egyszer figyelmetlenségéből eltört egy tányért, és megsérült, azóta a gépre bízta.

De az is biztos, hogy az alkohol hiánya miatt lassan vánszorgott az idő. Ami nem azt jelenti, hogy Hide inni akart volna, hanem azt, hogy nem tudott mit kezdeni magával. Egyik cigarettát szívta a másik után.

Megfürdesz? – törte meg Gakuko a csendet.

Nem, válaszolta Hide. Hazafelé be tudok ugrani abba a fürdőbe, tudod.

Ja, tényleg, bár én oda nem járok.

Hide úgy érzi, valami rosszat mondott.

Figyelj... – és Gakuko azt mondja, lenne egy kérése.

Mi az?

A mindennapi életben szinte semmivel nincs gondom, de van egyvalami, amit nem tudok megcsinálni.

Mi az a valami?

Azt szeretném, ha lemosnád a jobb karomat. Ha jó alaposan ledörzsölnéd.

Ja, szívesen. És még valami.

Micsoda?

A jobb hónaljamat is le kéne borotválni.

Hide meginog.

De hát mégis hogy gondolod?

Én nem tudom magamnak megcsinálni.

Rendben.

Gakuko bement a fürdőszobához tartozó kis előtérbe, és viszonylag sokáig vetkőzött. Hide levette a zokniját, farmerjét bokáig fölgyűrte, és a hosszú ujjú inget, amit viselt, egy szék támlájára terítette.

– Minden rendben? – szólt be.

A zuhany hangja válaszolt.

Ahogy Hide kinyitotta a fürdőszoba ajtaját, Gakuko a kád felé fordulva ült, altestét törülközővel takarta be, és elárvult arccal nézett föl Hidére. Haja hátra volt gumizva, így arca hirtelen megfiatalodott. A melle is ugyanolyan dús volt, mint régen.

Hide tusfürdőt tett egy mosdókendőre, és alaposan lemosta Gakuko hátát, egész a nyakszirttől. Olyan volt, mintha egy nagyobb testű kutyát vagy egy lovat csutakolna le.

– Nem túl erős?

– Nem, nagyon jó.

Ezután nagy odaadással ledörzsölte Gakuko jobb karját, a válltól a kar belső oldaláig és az ujjhegyekig, majd miután egy kis vödörben bevizezte a mosdókendőt, ujjbegyeivel gyöngéden lemosta a szépen eldolgozott, sima bőrt a bal karnál, melyből csak nagyon kicsi maradt meg a váll alatt.

Gakuko megint fölnézett Hidére.

– A többit mosd meg magad – mondta ő, elfordítva a tekintetét.

Hide a zuhannyal leöblítette Gakuko egész testét, aztán megfogta a jobb karját, és fölemelte, egészen a lány feje fölé. A hónalj mélyedésében pompás gyephez hasonló, fekete szőr párállott. Kontrasztot képezett Gakuko hajának fehérségével.

– Olló?

– Az is jó lesz, amivel a szemöldökömet szoktam igazítani?

– Szerintem biztos.

Azt mondta, a mosdópult legfelső fiókjában van.

A kicsike ollóval, kezén érezve az apró nyisszantásokat, apránként lenyírta a gyepet Gakukóról. Hide tekintetét odavonzotta Gakuko oldala és melle és cseresznyeszín mellbimbója, ahogy hullott rájuk a fekete, megrövidült szőr.

Gakuko, mint aki aláveti magát valaminek, félrehajtotta a fejét és bal felé fordult.

– Akkor borotválom.

– Jó.

Kicsit bekente tusfürdővel a még nedves hónaljat, majd egy női borotvával apránként leborotválta, mintha egy gyümölcs kemény héját

hámozná le. Előtűnt a hónalj mélyedése, még sápadtabban, mint a kar belső oldala.

Hide nek felállt. Annak nem örült, hogy Gakuko érdeklődve nézegeti a farmerja elején képződött duzzanatot, de akkor is szinte fájt, olyan erekciója volt.

Miután a zuhannyal lemosta Gakukót, kézen fogta, a kis előtérbe vezette, majd egy jó vastag törülközővel végigtörölte az egész testét.

– Köszönöm – mondta halkán Gakuko.

Hide ugyanazzal a törülközővel megszárogatta karját és lábfejét. A farmerja is nedves volt, de biztos hamar megszárad.

– Mikor megy az utolsó busz? – kérdezte Hide Gakukót, aki elkészült és előbukkant.

– Tessék? – Gakuko szemöldöke között halvány ránc jelent meg.

– Az utolsó busz korán elmegy, nem?

– Ráérsz még, meg a kocsi is itt van.

– Nem, nem. Már indulnom kell.

– Ne haragudj. Hogy nem voltam jó házigazda.

– Arról szó sincs!

– Csak egy kicsit várj még!

Várjak, és aztán mit akar, hogy mi legyen? Az ilyesmi nem fekszik nekem, gondolja Hide. Már indulnék, de Gakuko nem enged. Minél kellemetlenebbül érzem magam, Gakuko annál kevésbé akar elbúcsúzni. Hiába süllyedünk bele az ingoványba, ott kapálódzik, és keresi a megoldást. Fordítva pedig, ha csakis ő érzi jól magát, akkor gyorsan lelép. Kűszködjön bár Hide akármilyen gonddal, nem vesz róla tudomást. Mindig is ilyen nő volt.

Most meg Hide indulását akarja elhúzni minden áron.

Az is sejthető, hogy azt gondolja, ha már eljöttél, miért mész haza? Ez női érzelem, Hide nem képes osztozni benne.

Hiszen hosszú idő után találkoztunk, ez most rendben volt így, nem? A szumóban van az a kifejezés: küzdőpozíciók újrafelvétele.

– Inkább mégis hazamegyek.

Ahogy Hide felállni készült, Gakuko halkán felkiáltott:

– És mikor lesz itt szex?

– Na, ezt ne! – felelte Hide. És bár röhejesnek érezte, nem bírta ki, hogy ne tegye hozzá: – Csak erre tudsz gondolni?

– Szó sincs róla! Én egyáltalán nem emiatt akartam találkozni veled, csak most, hogy találkoztunk, hát bizony...

Gakuko nem mondott olyat, hogy ha nem akartad csinálni, akkor miért jöttél. De mikor Hidének összeállt a kép, kiverte a hideg veríték. Miért jött? Mert a néni azt mondta neki, hogy Gakuko aggódik? Vagy a régi emlékek miatt? Vagy netán azért, mert megdöbbsent, amikor meghallotta, hogy Gakuko balesetben maradandó károsodást szenvedett? Mert érdekelte, hogy Gakuko hogy néz ki most?

Egyik sem volt valótlanság. Azt sem tagadhatta, hogy még mindig kívánja Gakuko testét.

De ettől még nem lehetett kijelenteni, hogy semmi többről nincs szó. Hide ezért nem bírt megnyugodni. Összezavarodott, és elöntötte az agyát a vér.

– Ne szórakozz, jó? De hát te is emlékszel, Gakuko, vagy nem? Hogy hogyan dobtál engem. Hogy mit műveltél velem. Én félek az olyan nőktől, mint te! Ha arra gondolok, hogy ezután esetleg megint elárulsz, megijedek, és járni veled, azt végképp nem tudok. Ha meg olyanokat mondasz, mint az előbb, az se áll föl, aminek föl kéne. Nekem halvány gőzöm sincs, hogy mi jár a fejedben!

– Na, várj egy kicsit! – mondta nyugodt hangon Gakuko. – Akkor én tényleg elárultalak. Mert már el volt döntve, hogy férjhez megyek. Ezért akartam valami csúnyát tenni veled, azt akartam, hogy az végig megmaradjon bennem, és borzasztóan bánni akartam. Úgyhogy nem felejtettem el, és most is nagyon sajnálom.

Hide, a maga problémáját félretéve, feldühödött azon, hogy Gakuko szövege mennyire nem mutat fejlődést. Már szinte teljesen arra hajlott, hogy jobb lett volna el se jönni.

– Mi az, hogy bánni akartad? Nem értem ám! Én tényleg nem értelek téged!

– Az én hibám volt – mondta Gakuko rekedten, és egyetlen karját Hide háta köré fonta. Hide úgy érezte, hogy beborította egy hatalmas virág. Hogy fulladozni kezd a meleg illatban.

Hogy nem bír ellenállni. Hogy még sokkal, még sokkal jobban el fog gyengülni.

– Jóváteszem! – mondta Gakuko.

Nem jó, ezt nem lehet, gondolta Hide, fölemelte a fejét, és akkor Gakuko válla fölött meglátta, hogy feljükk lépeget a bronzszínű Képzeletbeli Személy.

A Képzeletbeli Személy, aki odakerült Gakuko háta mögé, egy szép kis késsel tőből lemetszette saját bal karját. A Képzeletbeli Személy természetesen nem is vérzett, fájdalmat se mutatott, hang nélkül fölemelte saját, földre lehullott karját, és feljükk fordulva odanyújtotta.

Gakuko halántékához, Hide torkához gyenge fuvallat ért. Hide behunyta a szemét.

A következő pillanatban Gakuko két karja ölelte őt.

Némi bizonytalanság ugyan volt benne, de azért mindennap küldött mailt Gakukónak, és minden szabadnapján eljárt Katasinába. Azt is hamar megszokta, hogy úgy közlekedik, mint diákkorában, és a szülei házából, vonatra és buszra szállva, két óra alatt jut el Gakukóhoz. Ha vitt magával két manguújságot, ami már nem kellett az üzletben, akkor az utazással töltött idő is elrepült.

Gakuko aprólékos munkával készített ételekkel várta. Hide a konyhában Gakukóra ragadt, és mindenféle ételt megtanult. A nagyon hideg napokon jólesett a disznóhúsból főzött, sűrű, zöldséges leves meg a pörkölt. A Jositake kifőzdéből szerzett odenből is került az asztalra, de különleges, nyugati fűszerezésű, hosszan főzött húsételekből is. Az is jó volt, ha az asztalnál, agyagedényben főzték az ételt, de ha Hide arra gondolt, hogy Gakuko még napokig fogja enni azt, amit az ő kedvéért készített, kicsit büntudata volt.

Amikor a kajával végeztek, elment fürödni Gakukóval, és megmosta a testét meg a haját is. Utána ő is belemerült a kádba, és miután szép lassan átmelegedett és kijött a vízből, egy székre telepítette Gakukót a fürdőszoba régimódi előterében, és megszáritotta a haját. A hófehér hajba apránként kezdtek fekete szálak vegyülni.

Gakuko mindig azonnal ágyba akart bújni Hidével, de közben bizonytalannak is tűnt. Mikor Hide végzett, Gakuko persze nem mondta ki, de valahogy azt képzelte be magának, hogy ez volt az utolsó, és többet már nem találkoznak. Az is igaz, hogy a szex után Hidének általában indulnia kellett haza, és nem tudta elosztatni Gakuko bizonytalanságát.

A ramenkifőzde közben nagyon ment. Hidén kívül belépett még két alkalmi melós, de ebédidőben és esténként így is sok dolguk volt. Hide kezdett besegíteni a beszerzésbe meg a pirított rizs és a húsos táskák elkészítésébe. Arra is rájött, mennyi nehézséget rejt a ramen alaplevének elkészítése, ami mindennapos feladat. Úgy látta, hogy teljesen meghaladná az erejét egy saját üzlet nyitása.

Egyik nap, rendrakás közben az üzletben, mélységesen megdöbönt egy véletlenül kezébe akadt újságcikken.

A „Mindent Elrendező Követői” bántalmazták egyik hívőjüket?

Meghalt egy vállalati alkalmazott Február 19-én a „Mindent Elrendező Követői” egyház központjában (Tokió, Nerima kerület) elhunyt a Kanagava megye Kavaszaki városában élő Imai Tosihiro (25). Az ügyben nyomozó Tokiói Rendőr-főkapitányság 8-án halált okozó testi sértés gyanúja miatt őrizetbe vette a „Mindent Elrendező Követői” elnökét, Ihara Takenorit (52), igazgatóját, Jamane Jukit (32), valamint egy dolgozóját, Takahasi Jószukét (28).

A kihallgatás során a gyanúsított Ihara és társai azt állították a bántalmazásról, hogy az „a vallási gyakorlat része volt”.

Hide szapora szívdobogása sehogy se akart csillapodni.
Embert ölt? Miért?
Hogy történhet ilyesmi?
Hogy ölhet embert az ember megmentésére törekedő vallás?
Létezik ilyen vallási gyakorlat? Amibe bele lehet halni?
Nejuki embert ölt?
Az a Nejuki? Az a csaj képes bántalmazni valakit? Az a békés nő?
Vagy csak belekeveredett? De az újságban az áll, hogy Nejuki tette.
Vajon tényleg ez az igazság? Ez a szörnyűség?
De egy ember kétségkívül meghalt. Megölték.
Nem érti. Fáj a feje.
Hiába próbálja elgondolni a sötét túloldalt, ahova Nejuki átlépett, semmi se jön elő. Nem bír kijutni a zavarodottságból.

A tévére ragadt, és nézte a hírműsorokat. Az internetes híreket is egytől egyig végigböngészte, és több képes újságot is megvett.

Mindenhol arról tudósítottak, hogy a „Mindent Elrendező Követői” miféle csaló egyház volt. Hogy iszonyú pénzeket kaszáltak egyszerűen csak átszűrt csapvíz meg egy kicsit megszínezett alkoholos italok eladásából, azt állítva, hogy ezek jók az egészségre, meg hogy óriási adományokat szedtek be a hívőktől. Meg hogy azt mondták, a testből távozniuk kell az ártalmas anyagoknak, és kegyetlen gyakorlatokat kényszerítettek a tagjaikra. Az üzletben nem volt tévé, úgyhogy Hide azt nem tudta, a délutáni pletykaműsorokban hogyan verték el rajtuk a port.

Néhány nap múltán megjelent a hír, miszerint az elhunyt hívőt meglincselték, „összegabalyodott emberi kapcsolatok okán”, majd bedobták az egyházközpont edzőtermében található jakuzziba, amibe belefűlladt.

Ha egy barátjának nem lenne hozzá köze, azt gondolná, hogy ilyen ügyből számtalan akad.

De az biztos, hogy amit Hide tudni akart, az sehol nem volt megírva.

Hogy mi a fene történt Nejukival...

Hogy most vajon mire gondol...

Hiába találkozik Gakukóval, Hide nem derül jobb kedvre. Úgy véli, Nejuki dolgán hiába töpreng ennél többet. Erre azonban agyának legmélyén csábító képet öltve dagadni kezd az alkohol szó. Hide tisztában van vele, hogy ez az alkohol utáni kielégítetlen vágy. Hide gondolkodik.

Napnál is világosabb, hogy nem szabad innia. Reggelente rendszeren beveszi az alkoholfüggés elleni gyógyszert, úgylahogy azt is tudja, mi vár rá, ha alkoholt vesz a szájába. De Nejuki ügyéről szeretne nyugodtan gondolkodni, úgy, hogy ivott előtte. Vagy pedig szeretné elfelejteni, úgy, hogy ivott előtte. Akármelyiket vesszük, alkoholt kíván.

Alkoholt akar inni. Lehet, hogy már csak a szagától megváltozna a kedve, vagy ha csak egy kortyot inna – úgylah is csak egy kortyot bírna meginni. Ha iszik egy kortyot és kinyúlik, hát úgy is jó.

– Gakuko?

– Hmm?

– Innom kéne.

– Azt nem lehet.

– Tudom, de komolyan, ha nem ihatok, én becsavarodok. Csak ma...

A következő pillanatban Hide arcát ütés éri. Majdnem a japánszoba tatamis padlójára zuhan, épp csak megússza.

– Ne haragudj! – mondja Gakuko, akitől a pofont kapta. – Kicsit erős lett.

– Benned tényleg van erő! – Hide döbbsenten dörzsöli az arcát. – Rémisztő egy nő vagy!

– Ne haragudj, de tényleg nem szabad innod.

– Nem, nem, az én hibám.

A pofonnal Hide alkohol utáni vágya valóban elszállt. Az alkohol ismét képpel nem bíró szóvá alakul benne.

Arca át van forrósodva, és belülről, bizseregve fáj.

Szóval ezt nevezik megkönnyebbült örömnak, gondolja Hide.

A fél karjával bármire képes Gakuko ereje megfutamítja az én függőségemet.

– Figyelj, Gakuko! – mondja Hide. – Nejuki vajon tényleg meg akarta ölni, úgy csinálta?

– Hmm...

– Talán elfajult az, amiről azt hitte, hogy a vallási gyakorlat érdekében van, vagy talán valami baj volt a tagok között, elragadták őket az érzelmek, és ezért gyilkoltak?

– Azt mondta, hogy vallási gyakorlat volt, hidd el neki!

– Én is szeretném így gondolni.

– Hiszen erre csak a barátok képesek. Hogy akkor is higgyenek neked, ha nem tudnak ott lenni veled.

– Neked van ilyen barátod, Gakuko?

– Túl közel áll hozzám, úgyhogy ciki, de Hagino csan.

– Aha, ő jó ember.

– A többi barátommal nem találkoztam, mióta elváltam.

– Olyat kérdeztem, amit nem kellett volna?

– Semmi gond.

„Én majd kerülőt teszek, Téged nem felejtelek!” Hidének eszébe jut a refrén a *Roundabout*-ból, amit Nejuki sokat hallgatott. Abból az erővel teli, valami felé törekvő számból.

Most is szól vajon az a dal Nejukiban?

Gakuko és Hagino szan olyanok, mint igazi barátok, nem pedig mint unokatestvérek. Sokat nevetnek, mikor Hide meglátogatja Gakukót. Ha Hagino szan férje néha elmegy meginni valamit a barátaival, Hagino szan a nagymamánál hagyja a gyereket, átjön, és hármásban kajálnak. A két nő, pedig már kinőttek a kislánykorból, Hidén viccelődik, és örült jól érzi magát.

Mikor a kajával végeznek, Hagino szan a férje Muranójával elviszi Hidét Numatáig. Valódi bőrülések, elsőrangú belső kialakítás, az a kocsi, amire vágyik. Mivel én ilyen autót nem tudok venni, biztos mindig csak vágyakozni fogok utána, gondolja.

Hagino szan jól vezet. Gakuko se vezet rosszul, de Hagino szan havas utakon alkalmazott technikáját Hide akkor se fogja megközelíteni, ha újra megszerzi a jogsit.

Tudja, hogy Gakuko ilyenkor iszonyatosan féltékeny. Akármennyire is jóban vannak, nem tetszik neki, ha Hagino szan meg Hide kettesben maradnak.

– Gakuko, gyere te is! – Ha Hide hívja, akkor olyasmit dörög, hogy neki ott van még a rendrakás.

Ha még egyszer hívják, akkor túlságosan hangosan azt mondja, hogy: „Nem, menjetek csak kocsikázni kettesben!” Makacs néember.

Pedig Hagino szan és Hide csakis Gakukóról beszélnek.

Amikor Gakuko, Hagino szanra bízva magát, eljött Katasinába, lelkileg teljesen el volt nyűve, néha nem is lehetett vele mit kezdeni. Nagyon ritkán fordult elő, hogy felszabadultan nevéssen, úgy, mint most.

De aztán szép lassan megnyugodott, tetszett neki a katasinai tavasz és nyár, megszokta a helybelieket is, és amikor elkezdett egyedül élni, jobban lett.

– Most már mindig itt akar élni vajon?

– Ühü, azt mondja, városban többet nem akar lakni.

– Vagy úgy.

Hidében Katasináról az a benyomás él, hogy télen sok a hó, és szomorkás környék, de Gakuko szerette a tavaszt, amikor egyszerre nyílik ki minden virág, meg a rövid és világos nyarat.

– Egy darabig tartott a jó állapot, de amikor a nénitől hallott a függőségéről, Hide kun, na, akkor megint kifordult magából. Akkor őszült meg.

– Miattam?

– Aggódott, na.

– Komolyan?

Hagino szan gurgulázva nevet. Gakuko most már javulóban van, azért tud nevetni.

– Biztos mindig érdekelte, hogy mi van veled, nem?

- Na de, én... – Nem tudott ennél értelmesebbet mondani.
- Hide, te hogy képzeled el a továbbiakat?
- A továbbiakat?
- Házasságra meg hasonlókra gondoltál?
- Neem... de hát én...
- Hmm?

Hagino szan „hmm”-je egyedi, olyan, mintha egy kis állatkából jönne, borzasztó aranyos.

– A házasság, az lehetetlen. Nekem pénzem sincs, alkalmi munkából élek.

- Pedig ha minden úgy marad, ahogy most van, az Gakukónak is rossz.
- Szerintem Gakukónak nem gond.
- Dehogyanem. Gakuko veled szeretne élni, Hide kun.
- Katasinában?
- Igen.
- Ezt könnyű mondani...
- Gakuko teljesen más. Mióta te elkezdted ide járni.
- Szerintem erről szó sincs.
- De, ha mondom.

– Hagino szan, csak neked megmondom: én nem vagyok elég jó Gakukónak. Ő annyira bámulatos.

- Nagyszerű!
- Tessék?

– Ez azt jelenti, hogy szereted és tiszteled. Az nagyon ritka, hogy olyan valakivel lehess együtt, akit tisztelni tudsz.

Azt mondja, hogy „szeretem”.

Vajon nekem meg van-e engedve ez a szó? Való igaz, hogy másra se gondolok, csak a találkozásra Gakukóval, de az sose jutott eszembe, hogy szeretem.

És nem hinném, hogy Gakukót, aki elhagyta a férjét, ilyesmi kimondására akarnám bírni.

Megértette, hogy korábban olyan gondolatok hajtották az alkoholhoz, melyeknek nem volt más kifutásuk. És bizonyára nemcsak az alkoholhoz; szinte minden, amit eddig csinált, olyan gondolatokból eredt, melyeknek

nem volt kifutásuk. Még most is így van. Akkor is, amikor hazamegy, akkor is, amikor tévét néz a szobájában, ott rajzanak körülötte ezek a gondolatok. Akkor is így van, amikor a családjával tölti az időt, és ha az érintett tudná, talán kegyetlennek éreznék, de még akkor is így van, amikor benne van Gakukóban.

Gakuko is így volt, a valóságban minden helyet elvesztett, ahova futhatott volna, és megérkezett Katasina faluba; úgy fog vajon élni, hogy végig klasszikus irodalmat tanul, a tanulást valamikor esetleg kutatásra váltva? Tényleg mindig ott akar vajon élni? Gakuko megélhetése bizonyos értelemben biztosított, de hát az olyan, mintha ketrecbe lenne zárva, nem?

És Hidét meddig kínozzák vajon ezek a gondolatok, és meddig fog olyan szívvel vándorolni, mint egy kísértet?

Vajon olyan ember ő, aki jó dolgában semmivel nem tud megelégedni?

Vagy attól fél, hogy valahol meg kell állapodnia? Talán azzal szemben juttatja kifejezésre elutasítását, hogy a munkában meg a családban szimpla kis „elértem valamit” érzéseket gyűjtsön be? Olyan arcot vágni, hogy akkor itt valami most már el van döntve, és aztán elélegélni, aggódással figyelve egészségünkre – ez még tán nem tesz felnőtté.

Úgy gondolta, most már igazán el kell költöznie otthonról. Az megint más lesz, ha a szülei megöregednek, de hát ugyan meddig lehetne még terhükre? Természetesen nem arra gondol, hogy egyszerűen csak átköltözne Gakukóhoz.

Ha esetleg dolgozhatna Katasínában, megelégedne az idénymunkákkal, besegíteni egy gyümölcsösben, meg sípályán, apróságok összekapcsolásából is lehetne élni. Kavaba faluba, ahova turisták jönnek, vagy Numatába is eljárhatna melózni. De meg lehet élni ilyesmiből? Ha Gakukón kívüli okot keresnénk, természetellenes lenne, hogy ő elhagyja Takaszakit. De vajon eltűnik-e ezzel a kifutásnélküliség, mely mindig a társa volt? Nem fog megint szédelegve fölrepülni, és lehullani Gakuko tenyeréről?

Senki nincs a házban, ők mégis suttognak. Szorosan egymáshoz simulnak, összevegyülnek. Egymásba omlanak. Szerelmeskednek. Gakuko mostanában ezt a fura klasszikus szókinccset használja tréfából.

– Föl kell tennem! – Ahogy önkéntelenül beszippantódna Gakukóba, Hide visszahúzza csípőjét.

– Nem kell! – Gakuko feléje tolja puha testét.

– Mit csinálunk, ha becsúszik?

– Nem baj!

Hosszú, mély levegőt vesznek. Ahogy Hide közeledik a csúcshoz és erősebbeket lök, Gakuko szakadozott hangot ad ki.

Miután hajszál híján, de sikerült kint elmennie, és újra levegőhöz jut, Hide ezt kérdi Gakukótól:

– Te, ugye véletlenül se az van, hogy csak a magot akarod?

Hogy akkor Gakuko mit művelt... dühöngött és dühöngött, és majd egy hónapig nem is igen szólt Hidéhez. Hide akkor is eljárt hozzá. Mailt is mindennap küldött neki. Újra és újra bocsánatot kért, míg végül Gakuko megbocsátott.

De vajon Gakuko gyereket szeretne?

És föl szeretné nevelni?

Ezt nem tudta tőle megkérdezni.

A Képzeletbeli Személy még csak a jelenlétét sem érzékelteti. Hogy ő ugyan micsoda volt, arról Hidének fogalma sincs. De az bizonyos, hogy amikor Gakukóval ölelkeznek, néha úgy érzi, hogy két kar fonja körbe.

Lehetséges, hogy most nincs szüksége a Képzeletbeli Személyre. Nem valóságosan létező személy, úgyhogy büntudatot se, sajnálkozást se érez emiatt. Lehet, hogy valaminek a kapcsán megint találkoznak majd, és lehet, hogy soha életében nem látja már.

Ez pusztán az ő lelki problémája, és mivel nem tudná jól elmagyarázni, Gakukónak nem mondta el.

Márciusban a ramenkifőzde átköltözött Takaszaki állomás nyugati kijáratához. Mert ugye az állomásnál nagyon sokan megfordulnak, így az üzlet megcélozta a fiatal vendégeket. Ez azonban melléfogásnak bizonyult, egyáltalán nem mentek be az emberek. Az órabér csökkent, a többi alkalmi munkás föl is mondott. Mivel az üzlet az állomásnál volt, parkolót se tudott biztosítani, és ez még tovább rontotta a helyzetet, mert az előző helyre a törzsvendégek mind autóval jártak. Pedig az íz romlásáról szó se volt: talán az üzlet maga készült föl rosszul. Abszolúte nem volt dolguk.

Hide nap nap után csak álldogált a pályán. Már önmagában ez is kínlódás volt, de egy ramenés hely számára az a legfájdalmasabb, amikor ki kell dobni a direkt lefőzött alaplé, a büszkeségüket. Hide maga is készített és osztogatott szórólapokat, a városi újságban reklámozta az üzletet, megjelentetett egy cikket, szóval mindent elkövetett, de három hónap múltán az üzletvezető azt mondta:

– Ha ez így megy tovább, a bérleti díjat se tudjuk kifizetni. Azt hiszem, nincs más, be kell zárunk. De a hátralévő kis időben én szeretnék visszatérni az alapokhoz, és egyedül megpróbálni. Nagyon sajnálom, Ószukám, mert olyan régen dolgozol nálam, de hiába maradnál, én semmilyen elfoglaltságot nem tudok neked adni.

Megint ott állt, úgy, hogy azt csinál, amit akar.

– Gakuko, kirúgtak!

– Na, volt valami?

– Holnap átmehetek?

– Persze.

Ha mindenféleképpen töpreng, nehéz a kedve, de ha eldönti, hogy nem gondolkodik semmin, az felszabadult érzést hoz. Mi lehet ez vajon? – nem tudja jól leírni a hangulatot. El tudja-e vajon magyarázni Gakukónak?

A legszebb évszakban jártak. Takaszakiban párás hőség volt, de mikor Hide leszállt Numata állomáson, friss szellőt érzett, még ha a nap sugarai erősek voltak is. Gakuko kijött elé az állomásra.

– Együnk valamit itt a környéken?

– Rád bízom.

– Jó lesz az a kifőzde, ahova jártok szoktatok?

– Ó, hogyne!

Elmentek a kifőzdébe, ahova Hagino szan férje sokat járt. Gakuko fasírozottmenüt rendelt, Hide meg egy extra adag pirított tésztát és hideg tofut.

– Lassan megkaphatod a jogsit, nem? – kérdezte Gakuko.

– Úgy bizony! Csak tudok-e én még vezetni? Nem lehet, hogy elfelejtettem?

– Tutira tudsz. Hamar belejössz. Nem inkább az egyéb tárgyakkal lesz a baj?

– Tényleg, azok is ott vannak!

Az egyéb tárgyakat egyáltalán nem tanulta.

– Veszél autót?

– Szeretnék, persze. Akkor a vonat meg a busz menetrendjével se kell majd törődnöm.

Izgatott volt. Borzasztóan várta, hogy két év után ismét autót vezessen. A pénzből, amit félretett, vesz majd egy használt összkerékmeghajtásút, ha tud, és akkor jön Gakukóval találkozni, amikor akar, meg akkor indul haza, amikor akar.

– Mi lenne, ha fognád magad, és ideköltöznél Katsinába? – szegezte neki a kérdést Gakuko.

– Hogy mi?

Vajon mit válaszoljon? Azt nem mondhatja, hogy „oké, úgy legyen”, nem? Ha meg azt mondja, hogy meggondolom, az rosszul veszi ki magát, nem? Bár egyetlenegy ok sincs, amiért ne tetszene neki az ötlet.

Már úgyis azt csinál, amit akar, akkor meg rendben van, nem?

Katsináig mindenfélén járt az agya, semmit se tudott válaszolni. Gakuko felszabadultnak tűnt, ahogy a kormányt kezelte, így keltek át a hágón.

– Van behűtve paradicsom – mondta Gakuko, mikor hazaértek. Ó, már az az évszak van! A gyümölcsnél is lágyabb ízű katsinai paradicsom évszaka. Színre nem vérpiros, kicsit rózsaszínbe játszik, de igazán meghozza az étvágyat.

Hide rácuppant a négybe vágott paradicsomra, és elmesélte, mi történt az üzlettel. Az, hogy áttelepüljenek az állomáshoz, az üzletvezető bátor próbálkozása volt, meg az álma is, Hide egyáltalán nem haragszik rá. Az ilyesmit nem lehet tudni, amíg be nem következik. Erről beszélt.

– Az üzletnek teljesen annyi. Úgyhogy én nem dolgozhatok már ott.

– Nem egyszerű.

– Nem ám.

Tényleg nem egyszerű. Semmi sem az. De meglepően nyugodt volt.

– Mihez kezdjek? Ha a néni visszavonul, átvehetnem a Jositake kifőzdét.

– Az neked nem menne! – Amint ezt mondja, Gakuko igencsak jókedvű.
– Kijössz velem egy kicsit? – kérdi, míg a kezét mossa. Hide is föláll.

– Hova?

– Csak ide a közelbe.

Gakuko egy virágba borult környékre hajtott, és az út szélén leállította az autót.

– Van itt valami?

– Van bizony!

Lementek a Nurikava partjára, melyet a növények ragyogó zöldje borított, és Gakuko jó ismerős módjára megkopogtatta egy bükkfa törzsét. Teljesen olyan volt, mintha a barátját mutatná be.

– Szeretem ezt a fát.

Hide agyának mélyén csúnya emlék cikázott át.

Gakuko és egy fa: szerencsétlen párosítás.

Valóban csodálatos fa volt. Nem volt túl magas, de törzse közepétől kezdve vastag ágak nyújtóztak a folyó felé, mintha egy kéz nyúlna ki.

– Csak hozzá ne kötözz!

Gakuko hahotázott.

– Olyasmit nem csinállok! Való igaz, az egy régi történet.

– Ugye, nem akarsz rá fölmászni?

– De! Erről az ágról szeretnék lenézni a folyóra!

– Ne hülyéskedj már!

– Semmi baj nem lesz!

Azt mondta, ha a jobb keze és a jobb lába fölkerül a legalsó ág tövéhez, az már jó. Hide hátulról segített megemelni a fenekét, Gakuko pedig igen kevésbé elegáns pózban belekapaszkodott a fába.

Az ágon kúszva haladt fölfelé. Lábát rögzítette, felsőtestét a faághoz szorította, erős jobb karja lendült egy-egy csúszásnyit előre. Nem szokványos, de ügyetlennek nem ügyetlen. Egyébként meg a leopárd is mászik fára.

Gakukót, ahogy semmire se gondolva mászott a fára, Hide szép lassan kezdte tökéletes élőlénynek látni.

Gakuko komótosan halad előre.

- Te vadászol ott valamire? – viccelődik Hide, ahogy fölnez rá.
 - Nagyon jó érzés, szeretném megmutatni neked ezt a látképet!
 - Ugye, nem fogsz leugrani?
 - Ne beszélj bolondokat! – válaszol vissza Gakuko.
 - Azért vigyázz ám!
- Ha letörne az ág, az nagyon nagy baj lenne, gondolja Hide.
- Inkább te vigyázz!

Hide, ahogy megfordul, látja, hogy amint Gakukót követve apránként hátrált, egyetlen lépésre került a folyótól. Habozás nélkül belép a vízbe. Cipője, zoknija és farmerjának szára egy pillanat alatt megszívja magát vízzel és elnehezedik. A víz az olvadó hóból jön, sokkal hidegebb, mint gondolta. Nem tudja, hogy meddig fogja bírni ezt a hideget.

- Mit művelsz te ott, a folyóban? – hullik le rá Gakuko hangja.
- Elkaplak, ha leesel.
- Megütöd magad!
- Nem lesz semmi gond!

Hide arcát fölfelé emelve, de Gakuko tekintetét kerülve kérdezte:

– Te, figyelj, nem akarnál a feleségem lenni? – Miután kimondta, bántotta már, hogy a hangja rekedten csengett. – Csak mert az előbb mintha valami ilyesmit mondtál volna.

– Azt mondtam, hogy „gyere Katasinába”.

Hide azt gondolta, hogy igen, az is rendben van. Mi rossz lenne abban? Semmi rossz nem lenne benne. Együtt élhetnének ezzel a nővel.

– Ha eljössz, örökbe fogadlak! – kuncog Gakuko a fa tetejéről. – Vigyázok rád, míg föl nem nősz!

– Balfék! – mondja Hide, és abban a pillanatban megcsúszik a lába.

Szeme előtt táncba kezdenek a fák lombján átszűrődő, erős napsugarak, táncol a vízfelszínről visszatükröződő, vakító fény.

FELHASZNÁLT IRODALOM:

Uszuda Kikue (szerző), Fudzsivara Sigeru (szerk.): *Nandemo dekiru katamahi no szeikacu*. (Minden megcsinálható: fél oldalra bénultak mindennapi életvezetése.) Szeikaisa.

Endó Teru: *Katate de rjóri o cukuru. Katamahi no hito no tame no rjóri no tebiki*. (Egy kézzel főzni. Szakácskönyv fél oldalra bénultak számára.) Kjodo Iso Suppansa.

A TENERI REMETE

絲山 秋子: 海の仙人
Copyright © 2006, Akiko Itoyama

Fantázia tavasz utóján jött el. Felbukkanását és jelenlétét Kóno Kacuo már korábban is érezte, de először akkor váltott vele szót, amikor abban az évben első alkalommal úszott a tengerben a szuisóhamai partnál. A Curuga-félsziget nyugati oldalán, ötszáz méter hosszan elnyúló, világos bézs színű homokos partot alaposan átmosta az éjszakai árapály.

Kóno, mint mindig, kora reggel érkezett. Narancssárga Datsun platós terepjárójával lement egészen a partra, és leszórta a homokot, ami az autó platójára volt halmozva, majd a megürült helyre új adagot lapátolt a reggeli nap sugarait visszaverő, szikrázóan fénylő homokból. Elég hamar kimelegedett, úgyhogy levetette zöld, tarka kockás ingét, gombócba csavarta és a vezetőoldali ülésre hajította, majd ledobta a farmerjét is, és egyetlen szál fürdőgatyára vedlett. Izzadságtól gyöngyöző hátára és izmos combjára homokszemek tapadtak, de ő se látva, se hallva egyre csak lapátolta a homokot. Amikor az autó platója megtelt, abbahagyta a munkát, és lassan begyalogolt a tengerbe. A világos, türkizkék tenger a fövénynél úgy fodrozódott egyre magasabbra, mint egy szövetdarab, lágy esésű falat hozott létre, és Kóno lábának ütközött, majd fehéren szétporladva visszahúzódott, mintha föladná.

Az átlátszó víz egyre mélyült. Kóno kiélvezte a melléig érő, átizzadt testét kellemesen bizsergető víz érintését. Aztán pillangóúszással kiúszott a nyílt tengerre, taposta a vizet, és elnézte a Mihamai Atomerőmű sárgás sziklákon túl magasodó, álmos épületét, majd, érezve a lábtempók erejét, mellúszásban visszatért a partra.

Fantázia ekkor mutatkozott meg Kónónak. Fehér köntöst viselő, negyvenes férfi alakjában állt elé. A homokban nem maradtak utána lábnyomok. Fakó szőke haja volt, hozzá szürke szeme, és bár egyáltalán nem látszott japánnak, magától értetődő módon beszélt a japán nyelvet.

– Hideg még a víz, nem? – kérdezte Fantázia.

Kóno kicsit zavarba jött, mert a férfi a semmiből bukkant elő, de aztán így válaszolt:

– Azt szeretem, ha egy kicsit hideg. Aztán egyenesen ránézett a férfira, úgy kérdezte:

– Fantázia, ugye?

- Úgy bizony, én Fantázia vagyok.
- Minek jöttél?
- Beköltöznék kosztosnak, semmi rosszat nem csinálok.
- Miért hozzám?

Fantázia hamiskásan nevetett, úgyhogy Kóno összehúzta a szemöldökét. Visszament az autóhoz, elővette a törülközőjét, és amint szárítkozott, Fantázia teketóriázás nélkül kinyitotta az ajtót az anyósülés oldalán, és beugrott a kocsiába. Kóno leporolta tarka kockás ingét, és fél szemmel Fantáziára sandított. Az meg áthajolt a vezetőülés oldalára, és beindította a motort. Az autórádióból megszólalt a *Gigolo Aunt*, Syd Barrett-től.

- Ezt az ízlést!

Kóno hallotta ugyan Fantázia hitetlenkedő hangját, de szó nélkül vizes fürdőnadrágja fölé tekerte törülközőjét, beült a kormány mögé, és elindította az autót. A platós terepjáró lassan nekivágott a tengerparti útnak a két férfival: a fehér köpenyessel meg a dereka körül törülközőt viselővel.

- És neked mi a neved? – kérdezte Fantázia.

Kóno futó pillantást vetett rá.

- Nem úgy jöttél, hogy előre ismertél engem?
- A földkerekségen hatmilliárd ember él. Ki bírja azt egyenként végigellenőrizgetni?
- Vagy úgy. Engem Kóno Kacuónak hívnak.
- És ez a nyelv az oszakai tájszólás!
- Ja, Oszakában születtem, Kiotóban nőttem föl, aztán Tokióban dolgoztam.
- Értem, és most mit csinálsz?
- Semmit.
- Semmit?

Kóno végig előre figyelve bólintott. Az autó áthaladt a huszonhetes út hosszú alagútján, és beért Curuga városba, ahol lakóházak sorakoztak. Épp csak elmúlt reggel nyolc óra.

- Na és te mit csinálsz?
- Hogy én? Semmi különöset. Úgy általában egy isten semmit sem csinál.

– Isten? – kérdezett vissza Kóno, és Fantázia arckifejezése szerencsétlenül változott, miközben válaszolt:

– Mondjuk, hogy amolyan rokonféle vagyok, azok között is a legrosszabbul sikerült.

– Rendes vagy, de nekem semmilyen kívánságom nincsen – mondta Kóno. – Csak azt szeretném, ha békén hagynál, így, ahogy vagyok.

– Nos, én nem vagyok valami használható istenség. Csodatételekben se vagyok túl jó. A legtöbb, amit tudok, hogy elbeszélgetek a magányos egyedekkel. A japán íbisszel, előtte meg a japán farkassal, például.

– Szóval én is kihalófélben volnék?

– Vedd csak úgy, hogy egy lézengő báméskodó vagyok. Olyanból sok van, nem? Sinbasi állomásnál, a sültcsirkéseknél, meg a montmartre-i kávéházakban, meg a budapesti régi belvárosban.

Fantázia tényleg ezt mondta, de Sinbasi sültcsirkés kiskocsmáit meg a curugai tengerpartot összehozni – ez híján volt a meggyőző erőnek.

– Háát... nálam semmi olyan nem történik, amit egy báméskodó érdekesnek találna.

– Azt majd én megnézem és eldöntöm.

– És ha nemet mondok?

– Akkor is éntőlem függ. Olyan is van, hogy maradok, meg olyan is, hogy eltűnök. Mert bizony én mindig úgy cselekszem, ahogy épp eszembe jut.

Kóno sóhajtott egyet.

– Ne aggódj, téged figyellek egy ideje, csak azután jelentem meg, úgylátszóan egykönnyen nem fogok eltűnni! – jelentette ki Fantázia.

– Valahogy éreztem is a jelenlétedet. Elég ügyetlen vagy!

– Az hát. Mondjad csak, ami belefér.

Míg Kóno visszatartotta a nevetést, az autó fölkapaszkodott az emelkedőn, és megérkezett a ház elé.

A ház régi építésű, földszintes lakóház volt. Kóno a telek legelejehez erőszakolta az autót, aztán levette a ház külső faláról az ajtót, melyen keresztül ki lehetett söpörni a szemetet a szobából. A padló puha tapintású, különleges csempével volt burkolva. Kóno az összes homokot beöntötte oda a terepjáró platójáról. Lapáttal elegyengette a felgyűlő kupacot, és

széttértette a homokot a szobában. Míg Fantázia ámuldozott, Kóno fölsorakoztatta a folyosón tárolt kerek asztalt, a két széket és a nyugágyat, amitől a szobának végül nappali formája lett.

– Cserélni kell, egyébként nem higiénikus.

Kóno, miután kezet mosott a konyhában, sört hozott be. Fantázia leült a nyugágyra, és az ablakból odalátszó, távoli tengert bámulva iszogatta sörét. Kóno úgy, ahogy volt, állva ivott.

– Ezzel vége is a napodnak? – kérdezte Fantázia.

– Ó, nem, az én napjaim hosszúak – felelte Kóno.

– Van valami terved?

– Pecázás. Ha fogok valamit, akkor főzés, autómosás. Ilyesmi.

– A pecázás a munkád?

– Ha a munkámra vagy kíváncsi, van két bérházam.

– És az a munkád?

– Vidéken vagyunk, ha nem csinállok semmit, az szemet szúr. De ami a lakásokból bejön, azt titokban mind jótékonyásra fordítom.

Kóno, amikor a bankba beérkező lakbérek már nagyobb összegre rúgtak, felajánlotta a gyerekeket támogató Foster Plan javára. Mert úgy gondolta, az ő elképzeléseihez az áll a legközelebb, ha szegény régiókban élő gyerekeket támogat.

– Lehetséges, hogy te nagyon gazdag vagy?

– Úgy bizony!

Fantázia nevetett Kóno válaszára. Olyan volt a nevetése, mint mikor nagy sisteregve felforr a víz. Kónónak tetszett ez a nevetés. Nem úgy tűnt, mintha könnyedén meg tudná utálni Fantáziát.

– Ebédre jó lesz az okonomijaki^[9]? – szólt ki a konyhából Kóno. Talán mert korábban is érezte a jelenlétét, semmi idegenkedés nem volt benne attól, hogy Fantázia ott van a házban. Biztosan azért, mert nem ember, gondolta magában.

A kicsi konyhaasztalra kitette a sütőlapot, gyakorlott kézzel kétfajta okonomijakit sült kerekre egyengetve, a maradék nyersanyagot pedig kicsit megpirított tészta halmozta és széttértette.

– És nő van? – kérdezte Fantázia, figyelve, ahogy az okonomijaki tésztájából buborékok bukkanak elő.

– Hogy nő...? Na, az nincs.
– Mindig így fogsz élni?
– Na, az fáj, ha Fantázia ilyet kérdez! – Kóno nevetett ugyan egy kicsit, de utána komoly arccal forgatta át az okonomijakikat, egyiket a másik után, majd, miközben kis sütőlapáttal szószot kent szét rajtuk, mesélni kezdett.

Négy évvel azelőtt, januárban a huszonkilenc éves Kóno, egy ginzai nagyáruház eladója, hitetlenkedve nézegette bankszámlakivonatát, amint szobájában heverészett a céges szálláson. A ropogós új számlakivonatra a „háromszázmillió” számjegy volt nyomtatva. Kóno ugyanis nyert a lottón.

Eltöprengett, hogy mire használja. Arra nem volt oka, hogy előkelő környékre menjen lakni. Szerelmese se volt, aki azt mondta volna, hogy luxushajón szeretne utazgatni. Épp az előző évben vett autót, egy platós terepjárót. Ahhoz nem volt kedve, hogy önálló vállalkozásba fogjon, és céget alapítson. Egyszóval semmi nem volt, amit csinálni szeretett volna. Azon is gondolkodott, hogy fogja, és az egészet egy fejlődő országnak adományozza. Háromszázmillió jen már biztos elég szép hozzájárulás lenne. De ő maga vajon tényleg megelégedne ezzel? Végül az áruház általános ügyekkel foglalkozó osztályán dolgozó Katagiri nevű kolléganőjétől kért tanácsot. Ő habozás nélkül vágta rá, hogy fordítsd magadra. És aztán szinte szájbarágósán ismételte, hogy ezt senkinek sem szabad elmondania.

Kóno úgy gondolta, hogy otthagyja a munkahelyét. Már nagyon elege volt Tokióból. Rémesen unta az eladói munkakört is. Ettől még nem állt szándékában hazamenni Oszakába, ahol a szülei laktak. Valahol vidéken, semmit se csinálva, elvonultan akart éldegélni. A szülei ezt nem is ellenezték különösebben, csak nyolc évvel idősebb bátyja mondta, hogy mindenfajta munkát földadni, azt mégse lehet. Kóno bátyja úgy gondolta, egy rendes felnőtt embernek dolgoznia kell. Csakhogy Kóno oda se hallgatott.

Kért Katagiritól egy felmondási formanyomtatványt, és kitöltötte. A „felmondás oka” rovatba azt írta, hogy „személyes természetű”. A kollégáinak, akik szerették volna tudni a részletesebb hátteret, kitartóan azt hajtogatta, hogy „családi ügy”, és otthagyta a munkahelyét.

Azután utazásra indult a terepjáróval. Tett egy kört Honsú sziget északi részén, Tóhoku régióban, aztán a Japán-tenger felőli oldalon, Hokuriku

régióból leautózott délebbre, Szanin tájára. Átkelt Kjúsú szigetére, és miután a tengerhez közel megnézett néhány, régi várak köré épült várost, visszafordult, és bejárta Szanjó régiót. Végül visszatért Curugába, megvett egy üresen álló öreg házat, és berendezkedett az egyedüllétre.

Úgy tűnt, Fantáziának nagyon bejön az okonomijaki, amit most kóstolt először.

– Ohohó, ez finom! És az micsoda?

– Az modanjaki.

– Szóval ha pirított tésztával együtt sütik, az a modanjaki.

– Azt nem tudom, hogy mi az étel eredete, de egyet mindig tésztával sütök.

Kóno egy remeterákot tartott a konyhában.

Akkora volt, hogy pont elfért a tenyerén, már többször vedlett, most éppen egy fehér csigaházat hordott a hátán. Kóno, ahogy mindig szokta, betett az akváriumába egy kis maradék okonomijakit, mire a remeterák előbújt egy szikla árnyékából, és enni kezdett.

– És vele tudsz beszélni? – kérdezte Kóno.

Fantázia bevallotta, hogy a rákfajták nem éppen az erőssége.

Délután Kóno kiment pecázni a hullámtörő gátra, de semmit sem fogott. Hazament, és a ház előtt mosta az autót. Fantázia így sietette:

– És vacsorára mi lesz?

– Ma elmehetünk valahova enni, megünnepeljük, hogy jöttél!

Kóno gyorsan lezuhanyozott, átöltözött világoskék pólóingbe, és Fantáziának is ajánlotta, hogy fürödjön meg, ad neki kölcsön ruhát. Addig Fantázia végig a fehér köntösben volt. A négy és fél tatami alapterületű szoba beépített tárolófülkéjéből élvezettel választotta ki egy piros hawaii aloha ing és egy bézs rövidnadrág együttesét.

– Habár attól még, hogy felöltöztem, aki nem lát, az bizony nem lát.

– Hát ez pech! – válaszolta Kóno, de nem gondolkodott el mélyebben, hogy milyen emberek lehetnek azok, akiknek Fantázia nem látszik. Azután elindultak kettesben. Kint még világos volt.

Ahogy hátuk mögött a Kehi-szentéllyel egy lámpánál várakoztak, a megfelelő pillanatról kicsit lekésve balra fordult egy szemből jövő

Mitsubishi dzsip.

– Taposs a gázra! – kiáltotta Fantázia.

Kóno elbambult:

– Hmm?

– Életed asszonya jött feléd! Ha karambolozol vele, meglett volna a találkozás!

– Meghibbantál?

Fantázia megvonta a vállát.

– Pedig jó nő! De hát a sorsod eltűnt előled a nyolcas úton.

– Nekem úgyszincs szerencsém, fölösleges aggódnod! – mondta Kóno, de közben próbálta felidézni, hogy ki ült a dzsip kormányánál. Ám épp csak a lenyitott ponyvájú, lehajtott szél-védőjű dzsip khakiszínű karosszériájára tudott visszaemlékezni. Még azt se figyelte meg, hogy a sofőr nő volt-e vagy férfi.

A néptelen Curuga állomás előtti óriási árkádtól kicsivel beljebb volt a Tengeri Csiga, egy elég kellemes kiskocsmá. Kóno, aki folyton csak halat evett, nyáron sült csirkét és pároltakat választott, Fantázia pedig garnélarákot és rántott köhalfalatkákat kért.

– Nyugodt egy város ez.

– Ühü.

– Talán azért, mert olyan szélesek az utak?

– Szomorkás hely, pedig régen még Curuga megye is létezett! – mondta Kóno büszkeséggel. Szerette Curugát. A kikötő vörös téglából épült raktárházai környékén sétálgatni se volt rossz, a békés Kehi-szentélyt is kedvelte. Azt is élvezte, ha zihálva felkapaszkodott a Curuga-félsziget elején álló Tateisi világítótornyba. És ami mindennél jobb volt: a tenger. Akárhol járt a városban, mindenhol érezni lehetett a tenger közelségét. Mikor idejött, akkor élte át először a boldogságot, hogy olyan városban lakik, amelyet szeret.

A kocsmában rajtuk kívül három külföldi iszogatót.

– Ez a portugál nyelv.

– Azt hiszem, brazilok, biztos az erőműben dolgoznak.

– Igen, mert itt felétek csak úgy rajzanak az atomerőművek.

– Így van. Az én bérlakásaimban is csupa olyan ember lakik, aki erőműben dolgozik.

Azután Kóno mesélt a nagyáruházról, ahol dolgozott. Mindenfélét elmondott a főnökéről, aki kifordult magából, ha ivott, meg egy igen határozott természetű kollégájáról, és megneveztette Fantáziát.

Mikor végül beállt egy kis csend, Kóno arca hirtelen elfelhősödött.

– De hát ugye az én történeteim mind a múltból származnak. Minél több idő telik el azóta, hogy eljöttem a munkahelyemről, annál inkább, és még az is eszembe szokott jutni, hogy élek-e én egyáltalán.

– Arra, hogy élsz, nem pusztán a kalandok a bizonyítékok. Ha azt mondod, hogy csak a múltban élsz, az bizony istenkáromlás a jövővel szemben.

Mikor hazaérték, a homokpadlójú szoba ablakából látszottak a messzi tintahalfogó hajók fényei. A szoba világítása is egy hajóról származott. A falra kék, vastag üvegű fedélzeti lámpa volt erősítve, az asztalon pedig négyoldalú lámpás állt. A homok színe a nappali színtől eltérően feketésnek tűnt.

– Meseszerű, épp megfelel arra, hogy itt pihenjek! – mondta Fantázia, valahonnan elővarázsolt egy fehér szövetből készült egyszemélyes sátrat, a homokra állította, és belebújt. Ki tudja, miféle szerkezet volt ez, mert amikor Fantázia belebújt, a sátor belsejében halvány narancssárga fény derengett föl.

Kóno elnézte egy darabig, majd miután végül lekapcsolta a szoba világítását, átment a hálószobának használt négy és fél tatamis szobába, és leterítette a futonját. Míg azon gondolkodott, hogy mikor is járt utoljára vendég ebben a házban, meglepte az álom.

Véget ért az esős évszak, és a Curuga-félszigetet nyári napsugarak pásztázták. Kóno Urazoko felé vette az irányt autójával. Urazoko halászkikötő volt Curuga-félsziget keleti oldalán, Kóno házától autóval úgy harminc percre. Mikor elindult, Fantázia sehol se volt. Kóno nem töprengett túl mélyen az átutazóról, aki nagyon kevés vizet zavart.

Egy lendülettel ereszkedett le a kikötő felé a keskeny lejtőn, mely éles szögben kanyarodott le a főútról, és Murai Jutaka háza előtt állította meg az autót.

– Jó napot, itt vagy, papa? – Ahogy elhúzta az előszoba ajtaját és bekiabált, Murai szintén itt lakó menyé dugta ki a fejét.

– A papa ma orvosnál van, de mindjárt itthon lesz.

– Ja, hogy ma van az orvoshoz menős napja! Akkor a kikötőben várom.

– Pedig nyugodtan bejöhetsz.

Kóno kedvesen szabadkozott, és lement a kikötőbe. Arra gondolt, hogy ha Murai sokára jön haza, ő visszamehet a tengerhez, és úszhat egyet. Murai buszsofőr volt, de két évvel ezelőtt visszavonult. A feleségét elveszítette, és a fiával meg a menyével élt együtt. Kónóval abban a horgászklubban ismerkedett meg, ahova mindig járt. Mindketten hallgatag emberek voltak, de az első perctől kezdve furcsamód jól összepasszoltak, és elkezdtek együtt járni horgászni. Murainak nyílt tengeri horgászashoz volt egy kis hajója, a Hósinmaru, azzal ment ki szinte minden nap a tengerre. Kónót Kaccsannak hívta, mintha rokon gyerek lenne, és jól beleverte a hajós halászat technikáját. Havonta egyszer felkereste a Curuga állomás melletti kórházat, de semmi különösebb baja nem volt, csak vérvizsgálatra jelentkezett, és elhozta a magas vérnyomás elleni gyógyszerét.

Kóno leparkolt a kikötőben, és gyorsan átvizsgálta a horgászklubját. Úgy gondolta, ha fog valamit, megsüti hordozható kis grillhordójában, és megeszi. Ekkor vette észre, hogy egy khakiszínű Mitsubishi dzsip parkol ott. Nem emlékezett, hogy az autó mellett álldogáló nőt már látta volna. És Kónónak kivételesen kedve támadt megszólítani egy nem helybelit.

– Jó napot kívánok! – Onnan kiáltott oda, ahol éppen volt, mert úgy gondolta, ha közelebb megy, esetleg megijeszti a nőt.

– Jó napot kívánok! – Ahogy megfordult, a nő kicsit hunyorgott a naptól, és szégyenlősnek tűnő mosollyal válaszolt.

Vagy egyidősek, vagy a nő egy kicsit idősebb lehet. Kendervászon halásznadrágot viselt, hozzá levendulaszínű blúzt. Talán Mizusima szigetére készül, mert halványan átsejlik, hogy a ruha alá fürdőruhát vett. Izmos termetére, melyen egy gramm fölösleg se volt, jól illett a blúz. Kóno szemét simogatta a nő látványa, szerette volna sokáig elnézni. Kissé hosszúkás vágású szeméhez nehéznek tűnő teknőspáncél keretes szemüveget hordott, de az arca kedves volt, a haja hátul szépen össze volt fogva. Mint egy tanár, gondolta Kóno.

– A menetrend szerinti hajók még nem közlekednek – mondta Kóno.

– Igen, úgy látszik, pedig át szerettem volna menni Mizusimára, azért jöttem Gifuból. De azt mondták, nincs komphajó. Nem is tudom, hogy mit csináljak – így a nő, majd visszafordult a tenger felé, és a fenyőliget dús zöldjétől pompázó, hosszúkásan elnyúló, fehér homokos szigetet nézte.

– Egyedül?

– Igen. – A nő arcán látszott, hogy megszokta ezt a kérdést. – A munkahelyemen kedden és szerdán van szabadnapom. Úgyhogy mindig egyedül járok kikapcsolódni.

– Én is Mizusimára készülök. Egy barátom mindjárt átvisz a hajójával. Ha gondolja, jöjjön velünk!

Ez úgy hirtelenjében csúszott ki a száján, de nem tudta elképzelni, hogy Murai nemet mondana.

– Tényleg nem gond? – A nő arca egy csapásra földerült.

– Igen, a barátomat meg se kell kérdezni, egész biztosan nem gond.

– És... mivel tartoznék ezért...

– Semmivel – mondta elsőre Kóno, majd helyesbített: – De ha úgy jobban érzi magát, adjon két-három doboz sört a barátomnak!

A nő bólintott.

– Ja, én meg úgy gondoltam, Mizusimán összeütök egy egyszerű barbecue-t. Ha van kedve, csatlakozhat.

Tisztára, mintha fűzném ezt a nőt, mosolygott magában ironikusan Kóno. Előbb szólal meg, mint gondolkodna. Ez szokatlan volt hallgatag önmagától. A nő boldogan kérdezte, hogy „Nem zavarnék?”, Kóno pedig

azt válaszolta, hogy „Ugyan, dehogy zavarna!” Erre a nő azt mondta, „Akkor talán menjünk el söréért?": csak úgy pörögtek az események. Kóno óriási zavarban, izgalomtól fűtve kalauzolta el a nőt Urazoko egyetlen vegyesboltjához. A vegyesbolt kisfőnöke unottan üldögélt az üzletben.

– A barátod, Kaccsan?

– Ja, igen, igen. Gifuból jött – mondta Kóno, mire a kisfőnök tetőtől talpig végigmérte a nőt.

– Ez aztán szokatlan, Kaccsan, hogy te nőt hozol magaddal!

– Ne mondd már!

Kóno megkönnyebbült, mert a nő arcáról egy pillanatra se tűnt el a mosoly. Mikor a söröszacskókkal kiléptek a boltból, a nő Kónóhoz fordult, és így szólt:

– Ööö... én Nakamura vagyok. Nakamura Karin.

Karin: vajon hiragana szótagokkal írja, vagy van a nevéhez bonyolult kandzsi írásjegy is?^[10] Kóno úgy érezte, szeretné elsuttogni ezt a hús, énekszerű nevet.

– Én Kóno Kacuo vagyok, és az előbb az jutott eszembe, hogy egy nő, aki dzsippel jár, az nem semmi, az vagány!

– Ugye, hogy vagány? – nevetett Karin. – Az autó lassú is, hangos is, de mivel a szélvédőt le lehet hajtani, teljesen más, mint a sima kabriók. Az ön autója Nissan?

– Ja, igen, egy Datsun platós terepjáró. És ön korábban is járt már nyitott tetős autóval?

– Igen, csupa négykerékmeghajtásával. A nagy autókat szeretem.

Murai egy órával később jelent meg a kikötőben, addigra ők ketten teljesen összebarátkoztak.

– Murai szan, ez itt egy barátom, Nakamura szan! – mondta Kóno, mire Murai ugyanazt állapította meg, mint a kisfőnök a vegyesboltban:

– Ez aztán szokatlan, Kaccsan, hogy te nőt hozol magaddal!

Aztán fölvette őket a Hósinmaru fedélzetére, és megragadta a kormánykereket. A hajó nagy zajosan kiúszott a tengerre, s rögtön meg is érkeztek Mizusimára. Ez akkora távolság, hogy hidat is lehetne fölé építeni, gondolta Kóno. Csakhogy ha megépülne a híd, ezt a gyönyörű szigetet egy pillanat alatt ellepnék a városi emberek meg az autók, és

bepiszkolódna. Murai, pedig nem kérték rá, megfogta Karin kezét, úgy lépett le a sziget kikötőjébe. Kóno a hátuk mögött vigyorgott, amire Murai úgy válaszolt, hogy fölhúzta a szája szélét.

Karin a kikötőben állva megszólalt:

– Szóval ez Mizusima!

– És milyen? Más, mint kívülről?

– Teljesen más! Sokkal szebb, mint gondoltam!

Murai elégedett arcot vágott. Ha valaki megdicséri Mizusimát, minden urazokói lakos olyan arcot vág, mintha dédelgetett kertjét dicsérték volna meg.

– Mikor akartok visszamenni? – kérdezte Murai.

– Fél öt, az későn lenne? – Így Kóno, Karinra nézve.

– Nem, legyen fél öt! – felelte Karin.

Kóno arra gondolt, hogy ezzel a nővel, akit most lát életében először, fél ötig kettesben fogja tölteni az időt egy kis lakatlan szigeten, és elfogta a nyugtalanság. Valahogy úgy képzelte, hogy Murai is ott lesz. Úgy tűnt azonban, hogy Nakamura Karin egy cseppet se aggodalmaskodik.

Kóno és Karin, miután úsztak egyet a lassan mélyülő tengerben, könyvekről beszélgettek a fövenyen, lábukat a tengerbe dugva. A nagyon mély témáktól tartózkodva Kóno megkérdezte, hogy Karin szereti-e a könyveket.

– Gyerekkoromban faltam a könyveket – válaszolta Karin.

– Tényleg? És milyen könyveket szerettél?

– Legjobban a *Doktor Dolittle*-t, meg a *Fecskék*-sorozatot Arthur Ransome-tól. De mindent elolvastam. A családom se meg az iskola se volt az igazi, úgyhogy a könyvekbe menekültem.

– Szóval menekülés. Lehet, hogy ez velem is így volt. Én Mijazava Kendzsit szerettem. Például a *Gós, a csellistá*-t.

– Milyen szomorú volt *A lappantyú csillagá*-ban, mikor azt mondták, hogy a te neved mostantól Icsizó!^[4]

– *A lappantyú csillagá*-n én sírtam, nem is tudom, szabad-e olyan szomorú történeteket gyerekek kezébe adni.

– És most? Most milyen könyveket olvasol?

– Abe Kóbót szeretem. Egyenként kiveszem a könyvtárból, és olvasgatom.

– Én meg a történelmi témájú könyveket szeretem. Ha egyszer belekezek Siba Rjótaróba, vagy hasonlóba, nem tudom letenni.

– Tényleg nem lehet abbahagyni, mire észreveszi az ember, megpirkad.

– Sok könyved van?

– Nincs olyan sok. Szinte mindet eladtam vagy a szüleimnél hagytam. Az én házamban egyébként is kevés tárgy van.

– Egyedül élsz?

– Igen. Egy öreg, kicsi házban.

Kóno szeretne hozzátenni, hogy legközelebb gyere el, de nem tudta kimondani.

Ha Karin nem szól, Kóno megfélekedett volna a barbecue-ról. Miközben mentegetőzött, hogy vehetett volna szardíniát vagy makrélát, gyorsan begyújtotta a grillhordót, és paprikát, laskagombát meg vastag kanadai szalonnát sütött. Kiürült lekvárosüvegben tartott, házi készítésű barnaszósza is finom volt. Főételnek nyáron is mocsit, téglalap alakúra tömörített főtt rizst evett. Szállítani is könnyű, meg a jóllakottságérzés is sokáig tart utána, úgyhogy Kóno számára ez természetes volt, de Karin azt mondta, érdekes, és odavolt, amikor látta, hogy Kóno szószot tesz a mocsira, úgy eszi.

– Figyelj, elmondanád, hogy gyerekkorodban hogy szólítottak? – kérdezte Karin.

– Jaj, ne kérdezz ilyen borzasztót! – Kóno nevetett. Nem volt ellenére erről beszélni.

– Tudni szeretném! Mondd el! – kérte Karin örvendező hangon.

– Általános iskolás koromban egyszer megcsapott a villám. Elhiszed? Ha nem hiszed el, akkor vége a történetnek!

– Elhiszem, elhiszem! – Karin figyelmesen nézte Kóno arcát.

– Namost, én a kertészsakkörbe jártam. Ciki, mi?

Karin már nevetett.

– Még nincs itt a nevetés ideje! Hirtelen elsötétült az ég, és esőre állt, úgyhogy a cserepes virágokat be kellett vinnünk olyan helyre, ahol nem éri

őket az eső.

– Ühü, ühü!

– Na és akkor. Az egyik kezemben esernyőt tartottam, csakhog közben megerősödött a szél, cibálni kezdte az esernyőt, és végül kitepte a kezemből. Úgy rémlik, még láttam, amint elszáll. Ennyi.

– Hogyhog ennyi?

– A kórházban tértem magamhoz. Állítólag a többiek látták, ahogy a testemen végigfut a tűzoszlop.

– Tényleg? És nem lett semmi bajod?

– Semmi. De ha akkor nem repül el az esernyő, meghaltam volna. Szóval ezért.

– Ezért?

– Másnap, mikor bementem az iskolába, megvolt a becenevem: VillámLík.

Kóno szívből megkönnyebbült, amikor látta, hogy Karin nevet, ahogy várta.

– Szóval VillámLík, de a villámlástól azért még félek, nagyon félek.

– És a te beceneved? Az micsoda? – kérdezte Kóno.

– Főnök.

– Mi?

– Középiskolás korom óta mindig is Főnöknek szólítottak, és most is.

Kóno nevetett.

– Először én is azt gondoltam, hogy hú, olyan, mint egy tanárnő. Főnök, ez nagyon el van találva!

– Csak nem valami nőies, igaz? Ráadásul most osztályvezető vagyok, olyan kiséfőnkféle, de amikor elárultam, hogy a becenevem Főnök, mindenki elkezdett így hívni, vagyis mint a főosztályvezetőt. Igencsak becsapós!

– Osztályvezető? Nem semmi!

Karin elmondta, hogy a Sunny Side Home tervezési osztályát vezeti. A nyugati típusú lakóházakkal foglalkozó cég nevét még Kóno is ismerte.

– Én is nevezhetlek Főnöknek?

– Nem! Még csak az kellene, hogy a szabadnapomon is Főnöknek szólítsanak.

Mikor nagy lett a hőség, úsztak egyet kettesben. A víz olyan áttetsző volt, hogy keresztül lehetett látni a hullámokon, és hűvösen burkolta be testüket. A napsütésben fény szötte minták rajzolódtak ki a tenger fenekén, visszatükröződtek a hullámok túloldalán, és megtörtek, mintha kék villámok lennének. A tenger színe más volt a partról nézve, és más benne úszkálva. A koralltengerek élénk színeitől eltérő, homokos tengerpartokon látható, lágy és mély árnyalata volt.

Kóno erős láb- és kartempókkal úszott, Karin pedig bűvárpipát használt, és lassan haladt előre. Amint saját kilégzésének a vízben tovabukfencező hangját hallgatta, Kóno a szíve legmélyéből feltörő örömet érzett. Olyan öröm volt ez, amilyenben már rég nem volt része.

Fél ötkor megérkezett értük Murai. Kóno így szólt Karinhoz:

– Van valami, amit hallanod kell. Egy éneklő kutya. És csakis ötkor énekel.

– Kacsan, fura egy gusztusod van neked? – nevetett dörmögve Murai.

Amint az urazokói kikötőben elbúcsúztak Muraitól, Fantázia kászálódott le az ott parkoló terepjáró platójáról.

– Fantázia! – kiáltotta Karin.

– Hogyhogy? Ismered Fantáziát? – Kóno meglepetten bámulta Karint. Ő mosolyogva bólintott. Kóno szívéen leheletnyi, szomorúsághoz hasonló hangulat suhant át. Olyan hangulat, mint mikor valakinek leleplezték a titkát, mielőtt elmondhatta volna.

– Igazából most találkozom Fantáziával először, csak úgy éreztem, hogy már egy ideje ismerem.

– Kóno is valami ilyesmit magyarázott először. És Mizusima jó volt? – kérdezte Fantázia.

– Nagyon – válaszolta Karin.

Mikor ötöt ütött az óra, Urazokóban menetrend szerint énekelni kezdett a kutya. Európai fajták véréen is továbbvivő, nagy testű kutya volt, és az öt órát jelző harangjátékkal együtt iszonyatosan hamis vonyításba kezdett.

– Hát igen, szirénák hangjára a kutyák vonyítani szoktak.

– Nem, ez itt énekel! Nézd csak meg azt az örvendező pofát!

Mikor a kutyakoncert befejeződött, nevetve visszasétáltak az autójukhoz. Kóno hátranézett, és látta, hogy Fantázia a kutyával beszélget, de egyszer csak beérte őket, és máris ott ült a dzsip anyósülésén. A két autó mögött elmaradt Urazoko.

Mialatt a város felé autóztak, besötétedett, és az elöl haladó Kóno belső tükreéből már nem lehetett kivenni az őt követő dzsipben ülő Karin arcvonásait. Kóno sajnálta, hogy el kell válnia Karintól, akivel csak most találkozott. Mindent vonzónak talált rajta. Haza szeretne volna vinni magával. Ezt persze nem tudta neki megmondani, de amikor egyszer megálltak, meghívta a nyolcas út mellett működő Royal Host családi étterembe. Míg Fantázia kedvencét, a currys rizst ették, megbeszéltek egy találkozót két héttel későbbre. Kóno a remeterákjáról mesélt.

– Szereti az almát, és fél az esőtől – mondta Kóno, mire Karin elmosolyodott.

– Szeretnék egyszer így élni: mint valami költeményben!

– Feltétlenül gyere el! – mondta rá Fantázia. Mobilszámot cseréltek, aztán a parkolóban kezét fogtak és elbúcsúztak. Kónót nyugtalanította, hogy a keze egy kicsit izzadt.

Katagiri Taeko, mióta belépett az áruházhoz, mindig az általános ügyekkel foglalkozó osztályon dolgozott. Kóno vele volt a legjobb viszonyban az azonos időszakban fölvetett kollégái közül, de soha nem gondolt rá úgy, mint nőre. Mióta otthagyta a munkahelyét, Kóno egyszer sem volt Tokióban, vagyis négy éve nem találkoztak. De a nyári halottak ünnepe, az obon után Katagiri egyszer csak fölhívta, és azt mondta, hogy Curugába látogat, és Kónónál szeretne megszállni.

Katagiri Kónót a vulgáris olasz Cazzo Kóno csúfnévvel illette, de Kóno úgy volt vele, ez még mindig jobb, mint a VillámLik.

Ahogy Kóno körülnézett a megbeszélte találkozóhelyen, a városháza parkolójában, ismerős, rekedtes hang és dudálás ütötte meg a fülét:

– Te meg hova nézel, Cazzo? – És mikor megfordult, látta, hogy egy napszemüveges nő integet neki, felsőtestét kidugva egy tűzpiros Alfa Romeo GTV ablakán.

– Óó, Katagiri, a te viselkedésed aztán nem finomodott, tisztára, mint régen! – nevetett Kóno, mire Katagiri hangosan replikázott:

– Te meg, Cazzo, tisztára olyan unalmas vagy, mint régen!

– Hogyhogy ilyen jó kocsival jársz? – kérdezte Kóno, a GTV négy lámpájára mutatva.

– Nos, talán mert jelzi a státusomat? – válaszolt Katagiri nevetve.

A nap még magasan járt, de Katagiri azt mondta, pihenni szeretne, ezért Kóno úgy döntött, sehova se ugranak be, hanem egyenesen hazamennek. Katagiri az Alfával beállt a terepjáró mögé, belépett a házba, és sört követelt. Kibontotta a dobozos sört, közben a lábával kinyitotta a nappali ajtaját, és nevetett:

– Nem semmi ez a szoba! Olyan cazzós.

Fantázia is ott ült az egyik nyugágyon, de Katagiri felé se nézett, hanem úgy, ahogy volt, szűk szabású nadrágjában, törökülésben letelepedett a homokpadlóra. Bal kezében a sört tartva, jobb kezével pedig a világos okker homokkővel és füstüveghez hasonló gránittal is keveredő, durva szemű homokot morzsolgatva mondta:

– Na, azért megnyugodtam, örülök, hogy eljöttem.

Fantázia mereven bámulta Katagirit, de úgy tűnt, Katagirinek semmi se jut róla eszébe.

– És? Te ki vagy? – kérdezte a nő.

– Nos, Fantázia, így is nevezhetsz. Erre tévedt kosztos vagyok.

– Aki meghúzza itt magát. Örvendek, én Katagiri vagyok – mondta Katagiri, lábát kinyújtva és a falnak dőlve, mikor Kóno kekszet és hozzá krémsajtot hozott be sörkorcsolyának.

– Te Cazzo?

– Hm?

– Nem puha valahogy ez a padló, attól eltekintve is, hogy homokkal van fölszórva?

– Nem semmi, hogy rájöttél, a homok alatti részt zselés felületű csempével burkolták.

– Zselé? Hogyhogy, mikor ez csempe?

– Fogyatékkal élők által használt fürdőszobák burkolására fejlesztették ki, a csempeboltos fater rendelte meg nekem. Attól még, hogy a szoba így néz ki, egy kis pénzt azért költöttem ám rá!

Katagiri felállt, és felfedezőútra indult a házban.

– És hol alszol?

– Itt, a négy és fél tatamisban.

– És hátul milyen szoba van?

– Kamra. Ott tartom a fűtőtestet, meg a könyveket, ilyesmit.

– Elég szép rend van benne – mondta Katagiri, mikor visszajött. – Te, és tévéd nincsen?

– Nincs bizony.

– És újságot járatsz?

– Régen volt, hogy előfizettem, de lemondtam.

– Akkor a rádió az információforrásod?

– Ja. Meg azért van internetem is. A híreket nagyjából ott nézem meg.

– Hát ez hihetetlen, hogy itt az isten háta mögött még tévéje se legyen valakinek! – mondta Katagiri elképedten, és kiszlopálta a sörét.

– De légkondicionálót használok. Mosógépem is van. Civilizált embernek számítok, nem? – felelte Kóno, amint a hűtőből kivette a következő adag sört, és átnyújtotta a két vendégnek.

– Annak hát, hiszen az elektromos áram curugai nevezetesség! – felelt Fantázia ásítva.

Csak abból, ami itthon volt, mondta Kóno, és nyers lepényhalat, nyers halmájjal kevert halhúst meg szicíliai módra készült tintahalas rizst és nizzai salátát tett az asztalra. Katagiri térde közé szorította és széles mozdulatokkal kinyitotta a Chablis-t, amit ajándékba hozott. Aztán telhetetlenül ette a halat meg a májat, „jóóó!”, kiabálta, és valamiért az ég felé nézve nevetett.

– Hiába öregszel, barbár egy nő maradsz te!

– Mondj inkább vadnak!

– Egyáltalán, hogyhogy eljöttél Curugába?

– Létrehoztak egy olyan rendszert, hogy szabadság regenerálódás céljából; ha ledolgoztál tíz évet, akkor a cég azt mondja, tessék pihenni, és ad egy hét szabit. Gondoltam, elrepülök külföldre, de mivel a barátaim mindenfelé szét vannak szóródva, inkább kiterveltem egy utazást az én kedves kis autóm mutogatására. Tegnap Oszaka, holnapután Kanazava, utána Niigata, onnan megyek vissza Tokióba a Kanecu autópályán – sorolta el útitervét Katagiri. – Na és, Cazzo, van már barátnőd?

Tudta, hogy amikor találkoznak, Katagiri feltétlenül fölteszi ezt a kérdést, Kóno mégis zavarba jött, és miközben elnyomta cigarettáját a hamutartóban, idegesen válaszolta:

– Hát, ja. Igen, van, vagy hogy is mondjam...

Katagiri korábban már számtalanszor megkérdezte ezt, de Kóno most először adott igenlő választ. Fantázia vigyorgott.

– Miii? – kiáltotta eltúlozva Katagiri.

– Na, ne kiabálj!

– Micsoda, micsoda? És milyen a nő?

– Háát... – jött zavarba Kóno.

– Valamit azért mondhatnál, hogy szép-e vagy hogy hány éves.

– Egy kicsit idősebb nálam, harmincnyolc éves, Gifuban, egy lakóházépítő cégnél osztályvezető.

– Öt évvel idősebb? Már nagyon férjhez akar menni, nem valami ilyesmi?

– Egyáltalán nem.

– Ahha. És szép?

– A külseje, hogy is mondjam el, hosszú haja van és szemüveges.

Hiába mondaná, hogy Nana Mouskourira hasonlít, Katagiri bizonyára nem értené.

– Nahát! Az tök jó, nem?

– Egyszóval jó nő – foglalta össze Fantázia.

Kóno gyorsan elmesélte Katagirinek, hogy mi volt aznap, amikor Urazokóban megismerkedtek Karinnal.

– Ez nagyon jó, nem, Cazzo?

– Csak hát ő elfoglalt. Találkozni se nagyon tudunk, bár amikor eljön ide, az jó.

Kóno kétszer volt Gifuban. Először, épp amikor Karinnál teáztak, váratlanul anyagreklamációs értesítés futott be egy építkezésről, és Karinnak oda kellett mennie. Mikor Kóno már várt egy ideje, Karin fölhívta, hogy amíg nem szállítják le az új anyagot, nem tud elindulni, és későn ér haza, így Kóno eljött. Másodjára is úgy volt, hogy beesett egy megbeszélés, és Karinnak ki kellett mennie az építetőhöz. Nem telt sok időbe, de Kónónak valahogy elromlott a kedve. És megmondta Karinnak, azt szeretné, ha teljesen szabaddá tenné magát, amikor eljön Curugába.

– Szóval munkamániás? – kérdezte Katagiri. – Te lejjebb vagy a ranglistán, mint a munka.

– Rendben van ez így, megnyugtatóbb, mint ha miattam elhanyagolná a munkáját – válaszolta kicsit duzzogva Kóno.

Mikor végeztek a vacsorával, Kóno nagyjából rendet rakott, és visszatért a nappaliba. Befújt a hűvös esti szél. Fantázia a Chablis után áttért a Saint-Émilionra. Katagiri is jól bírta az italt. Az arca mindig hamar kivörösödik, de onnan még sokáig megy neki. Mikor Kóno újra megjelent, Katagiri, aki már alig várta, abba se hagyta, hogy „Te, Cazzo!”

– Mi lenne, ha összeházasodnátok? Lehet, hogy annak több értelme lenne, mint egyedül élned.

– Hát, én házasodni meg ilyesmit, azt nem nagyon szeretnék. Talán úgy is jó, ha szeretjük egymást, és függetlenek vagyunk.

– De miért ragaszkodsz ennyire az egyedülléthez? Ha szereted a nőt, akkor majd biztos gyereket is akartok, vagy nem? – Katagiri megemelte a hangját.

– Ilyen nem lesz.

– De hát lefeküdtetek, nem?
– Nem feküdtünk le.
– Ne mondd már!
– Csak csók volt.
– De hát együtt alszotok, nem?
– Igen, abban a négy és fél tatamis szobában, éppen csak elférünk, de egymás mellé leterített futonon alszunk.

– Hát ez hihetetlen!

Ez volt az igazság. A szexről kettejük között szavak nélküli megállapodás volt érvényben. Még beszélni se beszéltek róla. Fantázia titokzatos arccal bólintott. Kónó azt kívánta, hogy ennek a témának mihamarabb érjenek a végére.

– Nem akarja? Vagy nem akarja magát könnyen adni? Ez a nő, aki már jól benne van a korban?

– Én nem akarom.

– Te, Cazzo? Miért? Normál esetben, ha találkozgatsz valakivel, akkor magától is úgy alakul, hogy szeretnéd, nem?

Kónónak egyszerre több kifogás is eszébe jutott, de egyik se hangzott volna meggyőzően, úgyhogy végül semmit se tudott mondani. Katagiri Fantáziára nézett, de nem kapott választ.

– Azért, mert ő fontos neked, vagy valami ilyen?

– Ja, ez az, maradjunk ebben! – Kónó válaszában nagyon is érződött, hogy neki aztán mindegy.

– Na de hát... Lefeküdni persze még nem minden, de hát így azért neki is rossz, nem?

– Te semmit nem értesz! – Katagiri erőszakossága bántotta Kónót.

– Honnan érteném, mikor nem saját magamról van szó! Na, mindegy. Ezen úgyse nekem kell aggódnom.

Katagiri egyáltalán nem úgy festett, mint akinek na, mindegy.

– Magácska irigykedik, nemdebár? – kotnyeleskedett bele Fantázia.

– Bizony, úgy is van! Irigykedem, igen! És hogy ennek ellenére aggódom, azon teljesen ki vagyok akadva!

Katagiri pirosra rúzsozott száját durcásan elhúzva, vehemensen mondta a magáét, és ahogy gesztikulált, feldöntötte a borospoharát. Úgy tűnt, kezd berúgni.

– Óó, tényleg? És veled mi a helyzet? Nálad biztos van valami jó!

– Hogy nálam? Az én sztorim unalmas.

Katagiri mesélt arról az idősebb férfiről, akivel három hét után szakított. Azt mondta, a szakításnak az volt az apropója, hogy az ágyban „mamának” szólította őt.

– Na most ide figyeljtek: elég jól is néz ki, az ízlése is jó, elvisz klassz helyekre, és erre föl „mama”. Hát, ez már fáj! És velem, velem azt mondatja akkor, hogy „Én a mami vagyok!” Na, ne szórakozzunk!

Kóno nevetett. Katagiri keserű arcot vágott.

– És miért voltál egy ilyen palival?

– Vajon miért? Biztos nagyon ráértem, nem? Szórakozásból, szórakozásból. Többször látni se akarom, de az meg nem működik, mert ott van a cégnél. Még hogy a következő igazgató! Ne szerencsétlenkedjünk már!

– A következő igazgató... Neked elment az eszed? – Kónónak beugrott, hogy kiről lehet szó, és elképedt.

– Szóval én is odajutottam, hogy azt kérded tőlem, elment-e az eszem.

– Bár régen se volt meg!

– Pedig milyen kár egy ilyen jó nőért? – szólalt meg Fantázia.

– Mindenkinek azt mondd, hogy jó nő, nem? – csipkelődött Katagiri, mire Fantázia nevetett:

– Az igazat megvallva, ez a helyzet!

– Szóval, Cazzo, barátnőd van! – sóhajtotta megint Katagiri. – De ha összeházasodni nem is házasodtok, együtt élni nem fogtok?

– Én itt szeretek. Neki viszont sok áthelyezése van. Olyan a munkája, hogy nem tudhatja, egyetlen papírlapnyi utasítás alapján hova kell mennie, akárhova az egész országon belül. Na, ettől én félek.

– Cazzo, miért ragaszkodsz ennyire ehhez a helyhez?

– Hmm, miért? Talán a tenger miatt. És szeretem ezt a várost. Amikor itt vagyok, megnyugszom. Oszakába se akarok visszamenni, de a messzi helyek se izgatnak. És te, Katagiri? Nincs olyan hely, ahol lakni szeretnél?

– Én az Arakaván túl nem tudnék élni? – kacagott Katagiri.

Katagiri tokiói nő. Hasonló emberek Oszakában is meg mindenhol akadnak. Olyanok, akik a születésüktől a halálukig nem hagyják el a városukat, és szerencsétlenségként élik meg, ha ki kell költözniük belőle.

Másrészt olyan emberek is vannak, mint Karin, akik lakhelyüket folyton változtatva élnek. És olyan életforma is létezik, hogy kiválasztjuk a kedves városunkat, mint Kóno maga. Vajon Karin nem szeretne megállapodni? De lehet, hogy ebben a kicsi városban nincs olyan nagyvállalat, amelyik megfelelné neki. Ha Kóno a jövőre gondol, elnehezedik a szíve.

– Én megyek aludni! – mondta Fantázia. Úgy tűnt, érzi a bor hatását, mert gyanúsán nehezen forgott a nyelve. Előszedte a fehér sátrat és belebújt, Katagiri pedig elkerekedett szemekkel bámulta, amint a sátor belsejében feldereng a gyenge fény.

– Ez meg hogy van? – suttogta.

– Hogyhogy hogy? Mindennap így alszik.

– Bekukucskálok! – Katagiri odasettenkedett a sátor mellé, és belesett. A szemei még jobban elkerekedtek.

– De hisz ez egy tojás! – Odaráncigálta a vonakodó Kónót, és megmutatta neki. Bent egy rögbilabda méretű tojás világított halvány narancsfénnyel.

– Milyen tojás ez? – kérdezte halkan.

– Hogyhogy milyen, hát Fantázia-tojás, nem?

– Ez a Fantázia, miféle szerzet ez egyáltalán?

– Hát, látod.

– Szélhámos?

– Nem, utazó lehet, vagy nem? De én se tudom – ásított Kóno. Reggelente korán kelt, ilyenkor már aludni szokott.

– Én itt szeretnék aludni! – Katagiri úgy mondta, mint aki végre észrevette, hogy be van csípve. – Adjál valamit, amit leteríthetek!

Kóno fölállt, és sátoraljat, frottirtakarót meg párnát hozott be.

– Csupa homok leszel, ha fölkeltél, zuhanyozz le! Rakok ki törülközőt.

Katagiri erre nem válaszolt, hanem a takarót maga köré csavarva azt mondta:

– Cazzo, figyelj...

– Hm?

– Azt szokta mondani az ember, hogy ez a sors, aztán a végén csúnyán megjárja. Vigyázz ám magadra!

– Én sose mondtam ilyet!

Katagiri kételkedve nevetett, aztán rögtön elaludt, halkán horkolt is.
Kóno azon az estén nagyon nehezen merült álomba.

Másnap elmentek úszni. Muraitól megtudták, hogy mivel vége az obon időszaknak, Mizusimán is kevesen vannak. Az urazokói kikötőben Kóno Murainak is adott előrecsomagolt ebédet, és hívta, hogy tartson velük, de Murai csak annyit mondott halkán, hogy „Kaccsan, milyen népszerű lettél hirtelen!”, és nem társult be hozzájuk. Fantázia a hajó orránál, nagyon zavaró helyen álldogált, de úgy tűnt, Murai nem látja őt. Ahogy közeledett Mizusima, Katagiri azt kiáltozta, hogy „De szép! Sokkal jobb, mint Okinava, nem?” Murai szó nélkül, kétszer bólintott.

– Figyelj, azon gondolkodtam – mondta az úszásból visszatérő Katagiri Fantáziának –, hogy mit is mondtál, mit csinálsz te Cazzónál?

– Ez jutott eszembe.

– Na, ez meg mit jelent?

– Most, hogy így beszélgetünk, kiskegyed körül nem nagyon látni a magány árnyékát? – bámult Fantázia mereven Katagirire.

– Tényleg? Pedig amikor magányos vagyok, én is nagyon magányos vagyok! Amikor egyedül túlórázom, és a fénymásolóba beszorul a papír, vagy amikor hasmenést kapok a nyers osztrigától, van, hogy reggelig böögök! Csak nem mutatom.

– Kiskegyed hazug alak! – mondta Fantázia.

– Ahogy kiskegyed mondja! – tromfolt Katagiri.

– Na és mit gondol kiskegyed Kónóról? Ő nagyon magányos.

Kóno kuncogva, csak fejét dugva be a napernyő árnyékába, hason fekve terpeszkedett.

– Iii-gen, Cazzón régen is lehetett érezni, hogy nem lengi körül a boldogság, és nem hagy nyomot, vagy hogy mondjam, akárhányszor találkozol vele, nem tudod az arcát megjegyezni.

– Nahát! Viszont nagyon gazdag.

– Igen. De a munkahelyünkön erről egyedül csak én tudok. Úgyhogy a többiek a maguk részéről fölfogni se bírják, hogy Cazzo mit művel. Ők furcsa szerzetnek látják. Talán valami remetefélének, igen, tengeri remetének.

– Mit jelent az, hogy remete?

– A remete olyan ember, aki a világtól elvonulva él, azt hiszem. Nem is tudom, de Cazzo számára „az az önmagam, akit képes vagyok elfogadni” bizonyára más, mint a mi számunkra. De az egyszer biztos, hogy állás egy normál cégnél, az nem való neki – mondta Katagiri azzal a higgadtsággal, ahogyan azokról beszélünk, akik közel állnak hozzánk. – Na de a lényeg: Fantázia, te ugye ismered azt a bizonyos nőt? Boldog lesz Cazzo? Hogy lesz?

– Ilyesmire nem tudok válaszolni, én nem szerelmi kötésekre szakosodott isten vagyok, csúnyán el tetszett téveszteni a házszámot.

– Neked nincs semmi hasznod?

– Hogy hasznom? Már hogy lenne?

– Te, ide figyelj, ahhoz képest, hogy Fantáziának hívnak, elég szürke vagy!

– Valóban?

– Ha azt mondják, hogy Fantázia, színesen pompázó képtekercs jut eszembe, de hát te csak annyit számítasz, mintha az a remeterák vagy micsoda, amit Cazzo úgy dédelget, na, az előbújt volna, hogy ő aggódik a gazdájáért.

– Én valóban átutazó kosztos vagyok, de remeterák semmiképp! A szemtelenségnek is van ám határa! – Fantázia nevetve mondta, és Katagiri se maradt le, hangosan kacagott. Kóno nem volt képes tovább alvást tettetni, és fölkel.

– Nocsak, fölébredtél?

– Hogy tudnék aludni, ha ilyen hangosan nevettek? Na, ebéd, ebéd!

Az előrecsomagolt ebéd kagylóval töltött rizsgombóc, szójababkrémbe pácolt disznóhús meg sós vízben főzött bámia^[12] és kukorica volt. A kukoricától, amit Kóno korán reggel szedett a hobbigazdaságában, Katagiri teljesen odavolt, „édes, édes”, kurjongatott, és csak úgy habzsolta. Ebéd végeztével, egy kis szieszta után mindhárman bementek a vízbe, elkapdosták egymástól az úszógumit, és bolondoztak, mint a gyerekek.

Mikor Murai hajója megérkezett értük, Katagiri rákezdett, hogy fotózkodjanak, és a táskájából elővett egy ezüstsínű fényképezőgépet.

– Majd én megcsinálom a képet! – mondta Fantázia.

– Miért? Megkérjük Murai szánt, csináljunk közös felvételt!

– Én nem látszom a fényképeken.

Kónót erre, nem tudta, miért, olyan szomorúság fogta el, ami egy seb sajgásához hasonló.

Aznap este elmentek a Tengeri Csigába, ami ott volt az állomás közelében. Katagiri és Kóno szakét, Fantázia sócsút, égetett szeszt ivott.

– Mindenki azt mondja, hogy tudta, te vagy Fantázia – kezdte Katagiri.

– Szerintem ez olyan alapon működik, mint a déjá vu. Bár nem is tudom, hogy az milyen alap.

– Valóban?

– Valahol biztos láttak már. Én talán azért nem emlékszem, mert nem vagyok az a típus, aki ilyesmiken nosztalgiazik.

– Nem is tudom, hogy kiskegyed éleslátó-e, vagy éppen hogy nem éleslátó – nevetett Fantázia.

– Ó, különösebb ok nélkül, csak úgy találomra mondom, mert én nem tudtam, hogy te ki vagy. Mert ugye Cazzo meg Cazzo barátnője azt mondják, hogy ők rögtön tudták.

– Ezt a részét jómagam sem értem teljesen. Még az is lehetséges, hogy kiskegyed esetleg hasonlít hozzám.

– Aha, mint valami tükörkép – vélte Katagiri.

– Valami olyasmi.

– És meddig akarsz Cazzónál időzni?

– Ezt egyelőre nem tudom. De az idő mindig eljön, és nem hiszem, hogy túl sokáig maradok.

Kóno lehangoltan gondolt arra, amikor majd eljön az az idő.

– Akkor meg mi lenne, ha velem tartanál az utazásomon? Habár csupa félreeső úton megyek majd a tengerparton.

– Nahát, ez aztán a váratlan ajánlat! Akkor legyen így! – mondta Fantázia.

– Te Cazzo, emlékszel Szavadára? – kérdezte Katagiri.

– Akivel egyszerre kerültünk be? Bár mondjuk csak a bevezető oktatáson voltunk együtt. Emlékszem hát!

– Na, gondoltam, meglátogatom.

– Hol van most?

– A niigatai áruházban dolgozik üzletkötőként.

– Én is meglátogathatom? – kérdezte Fantázia, amint vízzel hígította az égetett szeszt.

– Ó, Szavadát nyugodtan. Cazzo, te is eljöhetnél!

– Niigatába? – Kóno elnyújtotta a szó végét. Röviden, de komolyan eltöprengett. – Egyszer nekem is muszáj lesz elmennem Niigatába.

– Pecázni?

– Nem, hanem van valami, amit a néhai nagymamám bízott rám, azt kell egy bizonyos személynek átadnom. Eddig mindig halogattam.

– Aha.

– Akkor beülnék hozzád, Katagiri!

– Feltétlenül gyere velünk! Vezetheted az Alfa Rómeót! – ajánlotta Fantázia, mire Katagiri megvetően fújta egyet.

– Katagiri, ha terhedre lennék, mondd csak meg!

– Miről beszélsz? Örülök, hogy lesznek útitársaim! Ráadásul olyanok, akiknek a természetét is kiismertem. Útközben valahol muszáj lesz megszállnunk, nem gond?

– Dehogya.

– Nahát, szóval kiskegyed már az én természetemet is kiismerte?

– Bizony, a tiédet a legmélyéig!

Fantázia a fejét vakarta, hogy „ejnye, még ilyet”.

Másnap reggel, mikor már az autóban voltak a csomagok és járt a motor, Kónónak eszébe jutott, hogy ajándékot akart adni Katagirinek. Visszament a házba, kezébe rejtve kihozta az ajándékot, és odadugta Katagiri orra alá.

– Ajándék!

– Mi ez?

Kóno kinyitotta a kezét. Egy hófehér csigaház volt benne.

– De szép...

– Ez az a ház, amiben a remeterákom régebben lakott. Kiköltözött belőle, és most, hogy már nincs szükség rá, neked adom.

Katagiri ujjai közé csípte és alaposan megnézte a csigaházat, aztán a nap felé fordította és átnézett rajta, majd a füléhez szorította.

– Köszönöm, nagyon fogok rá vigyázni! Kicsit habozott, hogy a táskájába rakja-e, de aztán fehér blúzának zsebébe süllyesztette.

Curugából egy fizetős autóúton, majd a Japántenger oldalán, az ecsizeni tengerpart mellett futó háromszázötös úton haladtak Kaga város felé. Amint elhagyták a Curuga-öblöt, a sziklás partú tenger sötétebb színeit mutatta, a part felé tartó hullámok taraja pedig messzire szikrázott a napsütésben.

– Fantasztikus ez az út! Mintha a tengeren járnánk.

– Ugye, milyen jó? Innentől már végig ilyen lesz a kilátás.

Ahogy a sziklák alakja változott, úgy változott a tenger képe, nem volt két azonos tájkép. Míg a tengervízben fürdő fekete sziklákat bámulta, Kóno arra gondolt, ha egyedül tartana Niigata felé, biztosan nem érezné magát ilyen jól.

– Végül is teljesen mindegy, Fantázia, de... – kezdte Katagiri – ...láttam ám a dinoszaurusztojáást!

– Szóval látni tetszett. – Fantázia hangja súlyosan csengett. – Aki azt látta, arra félelmetes dolgok várnak!

– Mi történik vele?

– Hmm... Konkrétan még nem találtam ki.

– Nem is igaz, mert valójában valami borzasztó szerencsétlenség, olyan szörnyű szerencsétlenség, hogy nem bírod elmondani.

– Tessék úgy értelmezni, ahogy óhajtja? – válaszolta Fantázia, mire Katagiri diadalmasan nevetett.

A tengerparti út végtelenül nyújtózott. Jobb kéz felől hegyek tornyosultak, a szűkös földterületeken halászfalvak vetették meg lábukat. Régről itt maradt tájkép: se éjjelnappalik, se családi étteremláncok üzletei, csak a tengeri szélben megfeketedett, deszkafalú házak. A kikötőkben rengeteg kis tintahalfogó hajó pihentette vitorláit.

Az autórádióból az Aerosmith szólt.

– Mindig ezek a gyanús zenék! – szólalt meg hátul Fantázia.

Kóno feltúrta a kesztyűtartót, és betett egy Curtis Mayfield-CD-t. Fantázia egy darabig csöndben volt, majd megilletődötten úgy nyilatkozott, hogy „Ez az ember még nálam is nagyobb!”, összedörzsölte a kezét, és szipogott néhányat. Tényleg nem valami nagy istenség, gondolta Kóno.

A mikuni kikötő környékén jártak, mikor egy szempillantás alatt beborult az ég, és zuhogni kezdett az eső. Távolabb villámlott.

– Óó! – húzta mosolyra az arcát Katagiri.

- Örülsz? – kérdezte Fantázia.
- Örülök hát! Tiszta lesz a kocsi.
- A levegő is kitisztul.
- Bizony. A villámlást is nagyon szeretem. Cazzo utálja, de én szeretem.

Izgalmas.

– Jaj, ne! – mondta Kóno. – Fantázia, légy szíves, állítsd el! Csak villámokat ne!

– Villámokkal kapcsolatban a villámlás istenéhez kell fordulni, ez nem az én kompetenciám.

– Mit jössz ezzel a bürokratikus kompetenciadumával, Fantázia?

– Tényleg egy használhatatlan istenséget szedtem össze!

– Éppen azért isten, mert használhatatlan? – felelte Fantázia.

Az avarai termálfürdőt Katagiri nyomozta ki, és pont ahogy mondta, új és tiszta fürdő volt. A különböző medencéket egyik nap a nők, másik nap a férfiak használhatták, aznap a napfényes „égi fürdő” nevű rész volt a férfiaké, és a meghittebb „földi fürdő” a nőké. Utóbbihoz szauna, előbbihez pedig szabadtéri medence tartozott. Fantázia direkt e célból láthatatlanná vált, és elment megnézni a női részleget.

Kóno sokáig izzasztotta magát, Katagiri azonban hamar végzett. Mikor Kóno megjelent, Katagiri egy masszázsszékben terpeszkedett, és olyan arcot vágott, mint egy kutya, akit simogat a gazdája. Fantázia, azzal, hogy ő úgyse vezet, sörözgetett.

Mire kijöttek a fürdőből, elállt az eső. Innen már a szárazföld belsejében haladtak tovább, így aztán fölmentek a Hukuriku országútra. Kóno jelentkezett, hogy vezetne. Katagiri úgy tett, mintha az egyre sötétebben tovatűnő tengert nézné, és a kormánynál ülő Kóno arcát figyelte. Kóno biztonságosan és simán vezetett.

– De jó autó! – szólalt meg Kóno. – Tiszta pocsékolás autópályán használni. Szerpentinekre kíváncozik vele az ember.

– Igazából férfiaknak való autó. Csak hát csupa olyan fazon ül be mellém, akikre anyagilag nem lehet számítani, úgyhogy ez van alapon megvettem én magam.

– Meg te jól is vezetsz.

– Nem vezetek jól. Csak szeretek vezetni – nevetett szégyenlősen Katagiri.

Mire beértek Kanazavába, már teljesen lement a nap. Az utak keskenyek voltak és zsúfoltak, féklámpák vakító piros sora húzódott előttük, ameddig a szem ellátott.

– A háborúban nem égett le a város, úgyhogy ez van. Keskenyek az utak – magyarázta Katagiri.

– Kiskegyed itt egy barátjával találkozik, ugye? – kérdezte Fantázia.

– Igen, és ti is eljöhettek velem, de aztán éjjel én nála alszom.

– Bizony, az is jó, ha néha zavartalanul együtt tölthetjük az időt Kónóval.

– Mi az, hogy zavartalanul? – szólalt meg Kóno.

– Na, akkor megiszunk együtt egy teát, és utána oszolj! Kölcsönadom a kocsit, bár igazából csak azért, mert nem tudom hova leparkolni.

Egyelőre Kórinbó kerület mélygarázsában hagyták az autót, és miután fölmentek a felszínre, Katagiri annyit mondott, hogy „itt várjatok”, és elindult, a mobilján beszélve.

Hamarosan egy apró termetű nővel jött vissza. Mivel Katagiri le volt barnulva, feltűnt, hogy a nő milyen fehér mellette.

Katagiri barátja halkán mutatkozott be: „Isihara Nozomi vagyok.” Katagiri úgy mutatta be Kónót, hogy „ez meg itt Cazzo Kóno, akiről már meséltem”.

– És mit meséltél? – kérdezte Kóno, mire Isihara nevetett:

– Hát, hogy a világtól elvonult, fura szerzet vagy!

– Azt is megmondtam, hogy remete létedre becsajoztál! – tette hozzá Katagiri.

És aztán, miután legelől haladva bement a cukrászdába, olyan arccal foglalta le a helyüket, mintha ez itt az ő felségterülete lenne.

Fantázia egy darabig elnézte Isiharát, majd így szólt:

– Kiskegyed balerina, nemdebár?

Isihara hosszút pislogott, majd csillogó szemmel kérdezte:

– Fantázia?

– Hogy lehet az, hogy mindenki ismeri ezt a pofát? – kérdezte Katagiri.

– Nem is tudom, úgy érzem, hogy korábban már találkoztunk – válaszolta Isihara, mire Katagiri önelégülten fújtatott:

– Mondom én, a déja vu mechanizmusa!

– Hogy micsoda?

– Mind azt mondjátok, hogy valahol már találkoztatok vele, meg hogy ismeritek. Egyedül én nem ismertem. Egyáltalán, mit jelent az, hogy Fantázia?

– Nos. Azt, hogy „odaát” – válaszolta Fantázia.

– Igen... Úgy rémlik, balettozás közben találkoztam vele. Fantáziával talán akkor találkozhatunk, ha valami művészet vagy más kapcsán a túloldalig hajtjuk magunkat. De lehet, hogy csak így érzem.

– Aha. Én meg kereskedő vagyok, dörzsölt és józan, akinek álmai sincsenek, szóval ezért nem találkoztam vele – nevetett szárazon Katagiri. Kóno úgy feddte meg, mintha egy gyereknek magyarázná:

– Nem szabad így beszélned magadról! Katagiri, te nagyon jó vagy a munkádban, és rajongsz a ruhákért meg az autókért. Meg jókat enni is szeretsz, ez teljesen megfelelő így, nem?

– Fantázia, csinálni valamit, az azt jelenti, hogy előrehaladni? – kérdezte Isihara.

– Hát, azt nem tudom, merre van az előre. Az azonban bizonyos, hogy a dolgok lánc módjára összekapcsolódnak, úgyhogy bizonyára van, amikor előrehaladnak.

– Akkor ez olyan, mint a GDP? Közgazdaságtanból azt tanultam, hogy a GDP akkor is elindul fölfelé, ha folyamatosan vizet öntögetünk át egyik vödörből a másikba. Csakhogy pszichológiából meg azt tanultam, hogy ha börtönben fogva tartottakkal ilyesmit csináltatunk, akkor beleőrülnek – mondta Katagiri. Úgy látszott, nem fogadja el Fantázia magyarázatát.

– Isihara, magácska a balettozásból él? – kérdezte Fantázia. Mielőtt Isihara válaszolt volna, Katagiri közbevágott:

– Félreérted, mert Nozomi orvos lesz! Otthagyta az állását egy kormányhivatalnál, pedig elit volt, három évig egyedül tanult, és bejutott a Kanazavai Egyetem orvosi karára.

Nagy távlatokról van szó! Mire végez a rezidensséggel, negyven lesz!

– A balett, az a hobbim – tette hozzá Isihara.

– Szóval kiskegyed diák! Miért pont orvos akar lenni? – kérdezte Fantázia.

– Már szakítottunk ugyan, de a fiúnak, akivel jártam, Hepatitis C-je volt. Attól még persze, hogy valaki orvos, a lehetségesnek megvannak a határai, de akkor azt gondoltam, mégis úgy lesz jó, ha orvos leszek.

Isihara egy darabig hallgatott, majd bizonytalankodva hozzátette:

– Először aggódtam, hogy talán csak a jótevőt akarom játszani, azért akarok orvos lenni, de hát ha ettől félünk, akkor semmit se tudunk tenni, senkiért sem.

– Na, figyelj, a jótevőt játszani meg együtt érezni, az más ám! – mondta Katagiri. – Az együttérzést azért utálom, mert az olyan, hogy te a francos helyzetedből egy tapodtat se mozdulsz, és onnan érzel együtt. De jótevőt játszani az olyan, hogy legalább megmozdultál, és ennek eredményeként játszottad a jótevőt: ez már védhető, nem? A bajból meg neked is jut úgylis.

– Ha megmozdultál, és megmentetted a beteget, az jó, nem? – folyt bele Kóno.

– Én nem tudom megmenteni, nem vagyok én Fantázia. Csak segítek neki abban, hogy jobbra forduljon az állapota.

– Hogyan? Fantázia, te „Megmentő” vagy? – kérdezte Katagiri.

– Általam nincs megmenekülés, mindenki maga menti meg magát – felelte gyötrődve Fantázia.

Kóno hirtelen szorongató fájdalmat érzett a szívében. Félni kezdett, hogy elveszíti Fantáziát. Miközben barátjaként gondolt rá, bizony lehet, hogy megmentést is várt tőle.

– Ez a város pont az ellentéte Curugának! Sok a fiatal, szűkek az utcák, és nagyváros létére régimódi. – Miután elváltak Katagiriéktől, Kóno a környéken nézelődve mondta ezt, mintha magában beszélne.

– Jó hely, nem? – kérdezte Fantázia.

– De, az. Nem rossz, csak hozzám nem illik.

– Mert te bele vagy szerelmesedve Curugába – nevetett Fantázia. Kóno keserűen mosolygott. Bementek egy hátsó utcába. Ott sűrűn sorakoztak a kocsmák és éttermek, és remek illatok úsztak a levegőben. Kóno érezte, hogy üres a hasa, és megkérdezte Fantáziát, hogy „Mit együnk vacsorára?” Utoljára ebédidő előtt ettek egy hamburgert.

– De jó, hogy megkérdezted!

Erre a válaszra Kónónak beugrott valami, és elhúzta a száját.

– Csak nem currys rizst?

Nem sokkal azelőtt főzött curryt.

– De, éppen hogy azt!

– Kanazaváig jöttünk, és te curryt akarsz? Találtak egy klasszikus kialakítású, nyugati ételekre specializálódott éttermet, és bementek. Fantázia az áhított curryt kérte, Kóno pedig krocketet.

– De hogy az a nőszemély milyen sokat nevet! – mondta Fantázia a curryt kanalazva.

– Katagiri?

– Nekem úgy tűnik, sokáig fog élni.

– Eléggé szabadszájú is...

– Teljesen odavan érted.

– Dehogysis, mi barátunk vagyunk!

– Ó, nem, nem! Akármennyire szereti is valaki az autózást, Tokióból Curugáig azért nem jön el! Igencsak szeretett volna találkozni veled.

– Ez mondjuk igaz lehet, mert megfordítva, ha csak arra gondolok, hogy autóval elmenjek Tokióba, engem kiráz a hideg.

– Utálod Tokiót?

– Először is, nem stimmel a nyelv, amit ott beszélnek. Régen a szolgáltatóiparban dolgoztam, úgyhogy én is azt a köznyelvet használtam, amit a tokióiak, de abba belefájdul az ember feje. Hihetetlen, hogy a gyerektől az idős emberig mindenki azon a jól nevelt nyelven mondja a magáét!

Kóno még most is úgy érezte, elfogja a rosszullét, ha eszébe jut az az embertömeg a Ginzán.

– Persze, áruházban dolgoztál!

– Nem volt az nekem való. Már csak attól, hogy ott vigyorogtam az elárusítóhelyen, kezdett elborulni a kedvem. Olyan érzés, mintha pucér remeterák lennél.

– Szóval a te burkod Curuga.

– A tenger. A Japán-tenger, az olyan nekem, mint egy paplan. Függek a tengertől.

– Emberektől nem függsz? Például Nakamurától.

– Most nem... De azért... – mondta Kóno, még mindig lesütött szemmel. – ...nem tudom, ha most elmegyünk Niigatába, és találkozom a nővéremmel, lehet, hogy a kapcsolatomban Karinnal is megváltozik valami. Egyszer ezt a kockázatot is el kell vállalnom, azt hiszem.

– Ohó!

– Elmondjam?

– Jobb lenne akkor, amikor Katagiri is itt van, nem?

– De, tényleg.

Kóno erről soha senkinek se beszélt még. Ha csak eszébe jutott, úgy érezte, kővel ütik a fejét.

Aznap este Kóno Katagiri autóján, Fantáziával együtt kiment a tengerhez. És ott aludtak, az ucsinadai homokos tengerparton.

– A francba! – kiáltotta Katagiri, két órával azután, hogy Kanazavánál fölmentek a nyolcas útra, és elhagyták Fudzsi várost.

– Mi a baj?

– Elfelejtettem tankolni.

A benzinjelző mutatója már teljesen az „üres mező végén járt.

– Mennyit jöttünk azóta, hogy üresbe állt? – kérdezte Kóno.

– Negyven-ötven kilométert. Mert ma reggel Kanazavában gondoltam rá először, hogy tankolni kell.

– Akkor lassan tényleg kifogy, nincs itt valahol egy kút?

– Nincs, épp ez a baj! Pedig ez országút? – Katagiri tisztára úgy mondta, mintha a nyolcas út lenne a hibás.

– Visszaforduljunk?

– Vedd elő a varázstudományod, Fantázia! Olyan varázstudományt, hogy ne fogyjon a benzin!

– Ne beszéljen bolondokat, olyat én nem tudok! – válaszolta Fantázia.

– Ehh, erre az alakra se lehet számítani!

– Ha-ha-ha, majd lesz valahogy!

– Ááh, nee! – Katagiri csábító kis kiáltásának záróakkordjával az autó elhallgatott, és a tehetetlenségi erő az út szélére vitte. Reménytelenül kattogott a vészvillogó.

– Óóóóó, az egész az én hibám! – mormogta Katagiri, miközben felállította a csomagtartóból előszedett elakadásjelző háromszöget.

– Mindenesetre nincs más, el kell gyalogolni egy kútig, igaz? Veletek tartok – ajánlotta Fantázia.

– Katagiri, te nyugodtan pihenhetsz, majd mi elmegyünk – mondta Kóno, de lepattintották: „Ha itt üldögelek ebben a dögmeleg kocsiban, még halálra sülök!”

Hármasban, lankadtan elindultak a teljesen kihalt nyolcas út szélén.

Katagiri gyaloglás közben megszólalt, hogy „óóó”.

– Úgy rémlik, hogy régen már történt velem ilyesmi.

– Szóval nem először sikerült?

– De, benzint most fogyasztottam ki először. Nem arra gondolok, hanem erre a képre, ahogy reményvesztetten egyre csak megyünk a perzselő nap

alatt. Úgy érzem, én előző életemben a sivatagban éltem.

– És teve voltál, nem?

– Az is lehet.

Valójában azonban messzire voltak a homokos partoktól. Jobbra és balra is szántóföldek sorakoztak, és pénzkölcsönző cégek meg buddhista házioltár-üzletek hirdetőtábláit lehetett látni. Jobb kéz felől, ahol vége volt a síkságnak, a tekintélyt parancsoló, szürke Tatejama-hegylánc magasodott. A hegyek derekánál halvány, fehér pára derengett, de a meglepően magas csúcsok körvonala világosan rajzolódott az égre. Igazából, ha a Tatejama nem lett volna, borzasztóan unalmas lett volna a táj.

– Szóval kiskegyed így néz ki, mikor reményvesztett – mondta Fantázia.

– Így van, így van. Nálam ennyi az egész.

– Jó, hogy nem este történt, nem igaz? Meg aztán én is itt vagyok.

– Hisz nem is vesszük hasznod! – nevetett gúnyosan Katagiri.

– Való igaz. Akkor megfogjam kiskegyed kezét?

– Mit beszélsz, összeragadnánk ebben a hőségben!

– Az ott nem egy benzinkút? – mutatott Kóno egy igen távolról odalátzó, magas hirdetőtáblára. A sor alig észrevehetően szaporázni kezdte a lépteit. A benzinkút azonban nem üzemelt.

– Nem igaz, a rohadt életbe! – Katagiri hosszú lábával belerúgott a „Magas oktánszámú: 111 jen” feliratú táblába.

– Pihenjünk egy kicsit! – mondta Fantázia.

– Úgy van, igyunk valamit, a vendégeim vagytok!

Az italautomata szerencsére még működött. Fantázia kólát ivott, Kóno hideg zöld teát, Katagiri pedig sportitalt. Míg iszogattak, Kóno megszólalt:

– Figyelj, Katagiri, majd mondani szeretnék valamit. Akár ma este.

Katagiri egy darabig elnézte Kóno arcát, majd bólintott, hogy „rendben”.

A mellettük elhúzó autók zúgásán kívül semmilyen hang nem hallatszott. Szótlanul indultak tovább.

Végül akkor találtak egy benzinkutat, amikor már fél órát is gyalogoltak a kocsitól. Úgy gondolták, hogy a kúthoz tartozó autóval visszafuvaroztatják magukat az Alfáig, de a kúton egyedül csak az

üzletvezető volt, ő meg azt mondta, nem hagyhatja el a helyét. Így aztán két műanyag kannát megtöltettek magas oktánszámú benzinnel, és visszafelé kullogtak azon az úton, amin jöttek. A nap sugaraiból iszonyatos hő áradt, és Katagiri, pedig ő nem is cipelt kannát, többször szólott, hogy pihenjenek. A Tatejama-hegylánc alakja, attól, hogy egy kicsit haladtak mellette, egyáltalán nem változott.

– Ne haragudjatok, hogy ez lett belőle – mondta halkán Katagiri.

– Ennyi igazán belefér – válaszolt Kóno, aki a rendszeres homokcsere miatt hozzá volt szokva a fizikai munkához.

– Ne is tessék törődni vele! – mondta Fantázia, ahogy bal kezéből a jobbra tette át a műanyag kannát.

– Jó, de azért nagyon sajnálom – mondta lehangoltan az üres kezű Katagiri.

Amint betöltötték a benzint, az autó új életre kelt. A kicsit ferde napsugarak kegyetlenül besütöttek az ablakon, és vakítóan csillogtak a tükrökön. Katagiri betette a *Rain Dogs*-ot Tom Waitstől, és azt mondta, „A temetésemen ez szóljon!”, Kóno azonban szárazon visszautasította: „Mindünk közül te fogsz legtovább élni!”

Ahogy megérkeztek Niigata megyébe, lement a nap. És máris közelített a sziklás tenger.

– Az esti tenger olyan, mintha be akarna szippantani – mondta Katagiri, mikor megálltak az ojasirazui szikla parkolójában, és hallgatták a lábuk alatt dübörgő hullámok zaját. A szemük előtt lélegzetelállító, lakkfekete sötétség terült el.

– Félsz?

– Igen. Hisz nem látni, meddig tart az ég, és meddig a tenger.

Katagiri azt mondta, kicsit szédül, úgyhogy Kóno átvette a vezetést.

Az Alfa úgy suhant egyre tovább, mintha még mélyebbre akarná festeni a sötétséget.

Az országút mellett végül feltűnt egy fura épületegyüttes.

– Azok ott szexszállodák? – kérdezte Kóno.

– Igen – bólintott feszengve Katagiri, majd visszakérdezett: – Most hülyéskedsz?

– Még sose voltam ilyenben.

- Mi? Na ne, Cazzo, csak nem vagy...?
- Dehogyan vagyok. Csak ilyen szállodában nem voltam még.
- Én viszont az a „csak nem?” vagyok – szólalt meg Fantázia.
- „Csak nem”?
- Mert az én testem olyan, mint egy eldobható utánzat. Nincsen jelentése.

Ekkor megszólalt Katagiri, hogy „habár”.

– Habár lehet, hogy nem is lenne rossz. Csúcsra járatnánk a légkondit. Megfürdenénk a jakuzziban, szinte hideg langyos vízben, söröznénk, aztán az óriási ágyban elnyúlva aludnánk. Ma este úgyse jutunk már el Niigatáig.

– Mivel Fantázia itt van harmadiknak, aggodalomra sincs ok – tette hozzá Kóno.

– Miért, ki aggódik?

– Hát én.

– Hogy mi van, te...? – Lehet, hogy Katagiri csúnyábbat is akart még mondani, de, mintha közben meggondolta volna magát, így szólt:

– Na, akkor a szexszálloda-felelős Katagiri elmegy ellátmánybeszerzésre!

– És aki nem szállodafelelős?

– Ti az én beosztottaim vagytok. Veszünk kaját meg piát. És aztán bulit csapunk! Világos?

Kóno pontos kormánykezeléssel megfordította az autót, és elindult az éjjel-nappali felé, ami mellett korábban elhaladtak.

Katagiri a legszebbnek látszó szállodát szemelte ki. Mikor Kóno a fényképes bemutató panelről kiválasztott egy tágas szobát, majd megnyomta a gombot, kijózanító zajjal, „durr”, hullott eléje a kulcs. Miután a recepció apró ablakánál kifizette a szoba árát, és elvette a visszajárót, beszállt a liftbe Katagirivel, aki a tojássá átváltozott Fantáziát tartotta karjában. A hotel belső kialakítása új volt, Kóno mégis brutálisnak és taszítónak érezte az egészet.

Katagiri, akinek arckifejezése a recepciónál kissé feszült volt, amint beléptek a szobába, mintha csak megnyugodott volna, kezét és lábát szétvetve elnyújtózott a dupla ágyon, és azt hajtogatta, hogy „ó, ez a paradicsom, a paradicsom”. Fantázia, aki felöltötte eredeti alakját, belemerült a szoba berendezésének ellenőrzésébe. Kicsit idegesen üldögélve a kanapén, Kóno szemével követte Fantáziát. A szobában volt nagy képernyős televízió. Gyanús holmikkal teli automata is volt. Karaokeberendezés is volt. Kóno furcsálkodva gondolt arra, hogy ugyan ki szokott itt énekelni. Mikor csak úgy bekapcsolta a tévét, abból minden átmenet nélkül pornófilm kezdett folyni, úgyhogy kapkodva kikapcsolta. Fantázia nevetett.

Majd Fantázia a kezébe fogta a mikrofont, rágyújtott, hogy „csa-csa-csa-csa-csa-csa-csa”, és James Brownt kezdte utánózni. Kóno mosolygott, de Katagiri fölemelte a fejét, és hitetlenkedve nézte, amint Fantázia a *Sex Machine*-t éneкли. Fantázia, úgy tűnt, kevesli Katagiri reakcióját, mert miután végzett az énekléssel, egy darabig még kiabált, hogy „gerappa”.

Katagiri hirtelen fölkel, és elment megnézni a fürdőszobát.

– Ó, ez nem semmi, de jó! Fantázia, ezt nézd meg, ezt nézd meg!

A tágas fürdőszoba falát és padlóját gránitlapok borították, a hatalmas, buborékfürdős kád felülete pedig tükörsima műmárvány volt. Katagiri óriási zajt csapva vizet kezdett folytatni a kádba.

– Fantázia, később fürdünk együtt?

– Jó.

– Bevágok elétek, jó? Én úgyis csak zuhanyzom, gyorsan kész leszek. – Kóno arra gondolt, hogy ha őt is meginvitálnák, az sok lenne a jóból,

úgyhogy amint helyet cserélt a fürdő előteréből felbukkanó Katagirivel és Fantáziával, idegesen kapkodva magára zárta az ajtót.

Amint vetkőzött, megütötte a fülét, hogy „Cazzo egy romlatlan lélek”.

A kanapén bóbiskoló Kóno arra ébredt, hogy vannak körülötte. A szobába samponszagú, nedves levegő áramlott be.

– Hiába, én bizony zavarban voltam – mondta a tiszta pólóba és rövidnadrágba átöltözött Katagiri.

– Igen? Bennem nincsen szégyenérzet.

– Meg hát az, ahogy egy férfi a haját mossa, mint te az előbb, az nagyon hülyén néz ki, legyen akármilyen jó pasi.

Kóno három dobozos sört vett ki a hűtőszekrényből. A harapnivaló szendvics, chips és szárított tintahal volt.

– Igaz is, ma meg kell hallgatnunk Cazzo történetét! – mondta Katagiri.

– Nagyon úgy tűnik, hogy olyasmi lesz, amit én sem hallottam még! – mondta a hindu guggolásokat végző Fantázia, míg átvette a sört. – Koccintsunk az egészségtelen ételekre! – tette hozzá.

Katagiri rávágta, hogy „Köszönöm”.

– Micsoda?

– Valahogy ilyen kedvem van: olyan, hogy köszönöm ezt a napot!

– Én köszönöm.

– Hát akkor mindketten köszönjük!

Mikor Katagiri és Fantázia elhallgattak, Kóno belekezdett a történetébe.

– Namost, nekem van egy hét évvel idősebb nővérem, és... – Itt Kóno vett egy nagy levegőt, és lesütötte a szemét. – Az általános hatodik osztályától kezdve végig... a nővérem piszkos dolgokat művelt velem.

– Hogyan?

– Vérfertőzés, na, röviden szólva.

– Szexeltetek?

– Ja, szexeltünk, rengetegszer. Ijesztő volt.

És jöttek vissza az elfelejtett érzések, a nővére piros ajka, fehér teste, nyomorult kis hangja, puhán ránehezülő súlya, szaga... És eltelt iszonytal, ahogy eszébe jutott, hogy nem más, hanem ő volt az, aki a fejében ordítva, hogy ne, kívánta azt a testet, és számtalanszor elért a csúcsra. Mikor a nővére a folyosón várta és hívta, sehogy se bírta

visszautasítani. Vajon miért mondja el, vajon miért gondolta úgy, hogy ennyi idő után el kell mondania, vajon miért jutott eszébe? Kóno érezte, hogy keze-lába kihül.

– Jól vagy? Nem muszáj ám elmondanod? – aggódott Katagiri Kóno megfeszült arcát látva.

– Jól vagyok, na és ezért... – Kóno belekortyolt a sörébe, és folytatta. – Ezért képtelenné váltam a szexre, és ezért nincsen semmi Karinnal se.

– Teljesen képtelen vagy rá?

– Nem, menni megy, csak borzasztóan érzem magam tőle.

– Ohó!

– Erről csak te tudsz meg a nővéred?

Kóno megrázta a fejét. Kóno három testvér közül a legkisebb volt, és a bátyja észrevette, hogy a húgával meg az öccsével nincs rendben valami; elbújt a húga szobájában, és megleste őket. Szelíd, de komoly természetű bátyjuk rájött, mindez túlságosan súlyos ahhoz, hogy titokban tartsa, és szépen elmondta az anyjuknak. Anyjukat sokkolták a hallottak, és miután Kóno megérezte, hogy mi van a levegőben, úgy teltek a napok, hogy amint hazaért az iskolából, senkivel se beszélt, hanem bezárkózott a szobájába. Az iskolában előfordult, hogy nem tudott megszólalni, néha meg a nagyothallás tünetei jelentkeztek nála. Helyzetét még tovább rontotta, hogy semmilyen magyarázatot nem tudott adni. Az alsó középiskola második évétől, tizennégy éves korától aztán Kiotóban lakó nagymamája gondjaira bízta. Bátyját borzalmasan bántotta, hogy nem tudta megtartani a titkot, és azután is rendszeresen telefonált Kónónak.

– A nagymamám szeretett engem, és jó volt nála, de később, amikor a nővéremmel találkoztam, kiderült, teljesen abban az illúzióban él, hogy ő az áldozat. Hogy úgy gondolja, én, az általános iskolás, durván megerőszkoltam.

A naptól barna Kóno arcán átlátszó vízcsepp futott lefelé. Letörölte a keze fejével.

– Jaj, Cazzo, jól van már, értjük, amit mondasz.

– Nem, jó ez így, muszáj volt valakinek elmondanom.

– A barátnődnek nem mondtad el?

– Nem voltam képes.

– Akkor hagyd faképnél ezt a barátnőt, akinek semmit nem tudsz elmondani, és válassz engem! – Katagiri félig viccelődve mondta, de

messziről látszott, hogy komolyan gondolja.

– De hát most nem erről beszélünk, nem? – mondta kurtán Kóno.

Erre Katagiri ismét felvette komoly arcát, úgy szólalt meg:

– Azért én azt hiszem, el kellene mondanod neki. Ha elmenekül, akkor nincs joga ahhoz, hogy a barátnőd legyen, Cazzo.

Kóno megköszöri a torkát.

– Szerintem elmenekül. Akinek meg itt nincs joga, az én vagyok.

– De hát nem egy tizenkilenc vagy húszéves kislány – válaszolta Katagiri könnyörtelenül. – Cazzo, te azt mondd, hogy nem házasodtok össze, és bár nem tudom, meddig lesztek együtt, azt sosem lehet tudni, hogy mit hoz a jövő. Ha elmondod neki, akkor minél hamarabb!

– És téged, Katagiri, nem zavarna, ha annak a férfinak, akivel együtt vagy, ilyen múltja lenne?

– Attól függ, ki az a férfi. De ha végig rejtegetné előlem, nem is tudom, lehet, hogy az összetörne.

– Aha. – És Kóno megint visszasüllyedt gondolatai közé.

Fantázia úgy tett, mintha oda se hallgatna, és az orrszörzetét tépkedte.

– Kérdezhetek valami borzasztót? – mondta Katagiri, amint előbújt az ágyból, és whiskyt kevert vízzel.

– Na, mi az?

– Cazzo, ebben a bizonyos idősebb nőben nem azt keresed, hogy „azt szerettem volna, ha ilyen a nővérem”?

– Szerintem erről szó sincs.

– Csak mert akkor egész életedben képtelen leszel a szexre. Bár azt nem tudom, hogy a barátnőd hogy van az egészszel.

– Ők ketten teljesen más típusok.

– A típus az tök mindegy. Mert itt a szerep a kérdés. Én például nem tudom eljátszani a nővéred szerepét, és lehet, Cazzo, hogy öntudatlanul, de te nem nyugszol addig, amíg nem fogsz valakit, hogy kárpótoljon.

– Kárpótoljon?

– Igen. De ha így van, nemcsak a nővéred él az áldozat illúziójában, hanem te is. És ha abbahagynád az áldozat-bújócskát, akkor a barátnőd is boldog lenne talán, vagy nagyon beleszóltam?

– Na és mi a boldogság? – szólalt meg Fantázia. – Talán a múlt megosztása?

– Megelégedni azzal, ami van. Vagyis ha a múltban van valami baj, azt meg kell oldani.

– Bár mondjuk az az érzésem, hogy én meg Karin jól vagyunk úgy, ahogy most vagyunk...

Katagiri nyíltan utálkozó arcot vágott, úgyhogy a téma megszakadt.

– Na és hogy miért megyek most Niigatába... – kezdte lassan Kóno.

– Igen?

– A nagymamám, aki fölnevelt, két éve meghalt, és emléktárgyakat hagyott hátra. Amit a nővéremnek hagyott, az is nálam van.

– Áá, szóval Niigatában a nővéreddel fogsz találkozni!

– El akartam neki küldeni postán, de mivel ilyesmiről van szó... A férje munkája miatt Niigatában élnek.

– Vagy úgy.

– Ha találkozunk és megbeszéljük, talán mindenfélére el tudom magam határozni.

– Hogy az eredmény mi lesz, azt nem tudom, de már az is nagy dolog, hogy találkozni akarsz vele. Félúton vagy a cél felé.

Ez a megfogalmazás egy kicsit felidézte, hogy Katagiri hogyan szokta a munkáját végezni. Kónóban feltolultak a régi emlékek. Azzal tisztában volt, hogy nem támaszkodhat Katagirire, akinek érzelmeit nem tudja viszonzni, de akkor is örült, hogy neki mondta el.

Kóno azt mondta, „néha aludjunk átutazó kosztos módjára”, magához vett egy vékony takarót, és végignyúlt a kanapén. Miután leoltották a villanyt, Katagiri és Fantázia egy darabig még mozgolódtak az ágyban.

– Nem csinállok ám semmit!

– Ühü. Tudom. Én is mindjárt elalszom.

– Bizony, jól teszed, ha alszol, elfáradtál, nem?

– De rég aludtam valakivel együtt! Olyan megnyugtató.

– De ha együtt vagyunk is, mikor elalszol, ha már álomba merültél, egyedül leszel ám!

– Igen, mikor alszunk és mikor meghalunk, egyedül vagyunk.

Aztán ezek ketten elcsendesedtek. Vajon szépet álmodnak? Kóno megnyugvást is, fáradtságot is érzett, és csak forgolódott a kanapén.

A hajnali tengerparton Fantázia és Katagiri szorosan egymás mellett álldogáltak. Kóno az autó mellett pőfékelt cigarettájával, és figyelte, ahogy fölkel a farkasalma terméséhez hasonló nap. A tenger fehéres cementszínről arannyal színezett cinóbervörösre változott. Mikor eloltotta cigarettáját, és odament a másik kettőhöz, Katagiri ezt kérdezte:

- Megmutassam, hogy lehet kereknek látni a Földet?
- Micsoda?
- Így kell csinálni!

Katagiri fejfel a tenger felé hanyatt feküdt, megemelte a testét, karjait és lábait meghajlította, és hidat formált. Fantázia és Kóno is követték a példáját. És hármásban nevettek, ahogy kereknek látták a horizontot. Mikor nevettek, összedőlt a hídjuk.

- Úsznék egy kicsit!
- Jó ötlet!

Katagiri az autó árnyékában tollászkodva átöltözött fürdőruhába. Fantázia és Katagiri egy darabig a tengerben bolondoztak. Aztán Kóno csodálatos fejest mutatott be egy betonsziget tetejéről. A lassan kivilágosodó vízben nyüzsögve menekültek a kis halak.

Katagiri, aki a partra visszatérve szárítkozott, a nyílt tengeren lebegő nagy szigetre mutatott:

- Az ott Szado.
- Nahát!

Fantázia elárulta, hogy korábban a szadói íbiszmentő Központban beszélgetett Kinnel, aki az utolsó íbisz volt Japánban.

„A japán íbisz óriási büszkeségével együtt megy a pusztulásba!”, ezt suttogetta az öreg madár, mesélte Fantázia.

- Ó, egy kánya! – mondta az eget kémlelő Katagiri.

– Ezen a környéken nagyon sok a magnetit-homok, azért fekete a tengerpart. Azt mondják, ez egész más, mint a sár a Csendes-óceánnál.

- Ohó!

– És mivel a víz hőmérséklete alacsony, a planktonok aránya is más, mint a Csendesóceánban. Azért van más színe a tengernek.

– Ohó!

– Cazzo a homok színe alapján döntötte el, hogy hol fog lakni, igaz?

– Ja, valahogy úgy.

– Jellemző rád! – mondta Fantázia.

– Hát akkor hívjuk föl Szavadát! Fölkelt már vajon? – fogta Katagiri a mobiltelefonját. – Hahó! Szavada? Katagiri vagyok, ne aludjál...! Most egy Teradomari nevű hely tengerpartján vagyok, és... Mit vagy így meglepődve?... Beugorhatnék hozzád?... Ja, jójójó, felhívlak, ha a közelben vagyok... Ja, és ajándék helyett elhoztam a barátaimat... Dehogysis, ki beszél itt szép lányokról?... Annak elég vagyok én, ha-ha-ha... Ja, nem, de ismered őket, Szavada, mind a kettőjüket!... Na, akkor az én Alfám a jel... Még szép, hogy piros, egy Alfa mi más lenne... Akkor, ja, igen, szia!

– Szóval én ajándék vagyok! – mondta megrökönyödve Fantázia. – Miféle férfi ez a Szavada?

– Üzletkötő a cégnél, nem akármilyen pasas!

– Mi az, hogy üzletkötő?

– Értékesítő. A munkája lényege, hogy nem az áruházba bejövő vevőkkel foglalkozik, hanem saját maga keres fel mindenféle céget, és adja el az árut. De igazából ő más, Szavada nem egyszerű céges alkalmazott. Van benne valami, ami művészre emlékeztet.

Csak el ne kezdjenek a munkahelyről beszélni, gondolta Kóno. Aggódott, hogy képes lesz-e követni az igencsak pörgős csapatot.

A megbeszélte találkahelyre, a Daisi Bank parkolójába egy szürke Corolla kombi gördült be.

– Úúh, ez a csóka a céges kocsival jött, fú, de ciki! – nevetett gúnyosan Katagiri. Kóno, leválva két útitársáról, beült a Corollába.

Szavadával azóta nem találkozott, hogy együtt vettek részt az új alkalmazottak bevezető oktatásán, de ugyanolyan fesztelenül tudott vele beszélgetni, mint annak idején, amikor bekerültek a munkahelyükre. Szavada Kjúsúról származott, határozott arcvonásai voltak, tagbaszakadt

teste, és jólelkű pasas volt. Azt mondta, nem gondolta volna, hogy Kóno eljön, és meg van lepve.

- És most mit csinálsz?
- Semmit. Csak halat fogok, megcsinálok kajának, és megeszem.
- És miből élsz?
- Bérlakásaim vannak. Azoknak a bevételéből.
- Katagiri azt mondta, hogy remete vagy, szóval akkor igaz volt – mosolygott Szavada.
- Ezt csak ő mondja.
- Katagiri mindent elmond nekem – mondta kicsit büszkélkedve Szavada.

Szavada egyszobás lakásban élt. A feketés színű padlóhoz kiválóan illettek az alapszínű bútorok. A falakon pasztell aktképek lógtak, mint Szavada közölte, ő maga festette őket.

Nemcsak Isihara, de Szavada is ismerte Fantáziát. Miközben mindenkit erős kávéval kínált, így szólt Fantáziához:

- Nem gondoltam, hogy te is eljössz. Katagiri és Fantázia és Kóno, ez nem akármilyen összeállítás.
- Mint valami leg-leg-leg! – mondta Fantázia.
- Nem értem, mit beszélsz...
- Egyedül én nem ismertem Fantáziát. Vajon miért? Aha, talán mert Fantázia belém van esve?
- Szerelemről beszélünk? Nekem a szerelemhez aztán semmi közöm! – kacagott Szavada. Nevetése hasonlított Katagiriéhez. Valahogy önmagát kikacagó, kamaszkorában a kilengéseket elmulasztó, fura gyerekhez hasonló felnőtt nevetése volt. Kónónak úgy rémlett, valahol azt olvasta, hogy az angolok nevetnek így.

Ekkor Katagiri felkiáltott, hogy „Ó, ez az a szám!” Szavada lakásában halkán szólt egy FM rádióadó.

- A *You Can't Hurry Love*? Jó régi – mondta Szavada, ahogy feljebb vette a hangerőt.
- Cazzo ezt szokta dúdolni.
- Nahát! – nevetett Cazzo. – Honnan tudod?
- Hisz tegnapelőtt énekelted!

Szavada arcán világosan látszott, hogy „ez röhejes”.

- Katagiri, nem vagy éhes?
- Éhes még nem vagyok, de lefürödnék. Tengerszagom van.
- Parancsolj. Törülközőt vehetsz arról a felső polcról.
- Szavada, kimoshatnám a ruháimat? Az én szuperszexis fürdőruhámat meg pár más holmit?
- Csak tessék. Mosószerrel találod ott alul.

Ezután egy darabig a *You Can't Hurry Love* Katagiri-féle verziója hallatszott a fürdőszobából. Csodálatos angol kiejtéssel, borzasztó hamisan.

Hívtak egy taxit, és elmentek inni egyet. Niigata belvárosa Kóno várakozásait felülmúlóan szép volt. A Sinanogava fölött zömök híd ívelt, magas épületek is voltak. Hogy az utak szélesek, az feltételezhetően a Niigatából származó politikusok befolyásának volt köszönhető. Ez a város Tokiótól és Kanazavától is messze van. Ezért aztán, legyen szó akár üzletről, akár bevásárlásról, mindent helyben kell megoldani. Kóno úgy gondolta, ebből a szempontból Fukui vagy Tojama olyan se ilyen, se olyan városok.

– Télen nagyon sok hó esik, ugye? – kérdezte Katagiri, mire Szavada nevetett, hogy „egyáltalán nem”. – A hegyekben esik, de a városban nagyon ritkán marad meg.

– Szóval ezért! Ezért építették ide a várost: mert a síkságon nem marad meg a hó – találgatta Katagiri. Kóno bólintott, hogy ez logikus.

Az állomás előtti kocsmát, az Ecsigoteit Szavada ajánlotta. Egy idős házaspár vitte, homályos kis üzlet volt; az U alakú pult mögött a bácsi halat pucolt, a néni meg figyelte, hogy állnak a rántottak, és közben káposztát szeletelt. A pénztárgép mellett a niigatai szakéspecialitás, a Kanbai 1,8 literes üvegei sorakoztak. Sok volt a középkorú vendég. Mikor Kónóék megkérdezték, hogy milyen hal van, a néni ezerszer is hangsúlyozta, hogy ha halat akarnak enni, akkor télen kell jönni, de ajánlotta a tojásos-lisztes bundában kirántott hekket és a sósan sült „feketetorkút”.

– Feketetorkú? – kérdezett vissza Katagiri. De a tengeri sügér, amit kaptak, mélytengeri hal létére sem nyújtott groteszk látványt, hasonlított a jól ismert halfajtákhoz, és éppen elegendő zsír volt rajta.

– Ó, ezek az ízek!

- Mint a mama főztje, ugye?
- Nekem nincs mamám.
- Akkor most valami rosszat mondtam?
- Se nem jó, se nem rossz. Ez az igazság.
- Szóval te is magányos vagy, Fantázia? – mondta Katagiri.
- Bizony mindenki magányos.

Mire megszólalt Szavada:

– Mert lehetünk házasok, lehetnek gyerekeink, lehetnek unokáink, a magány mindig ott ólálkodik. De ha egy csoporthoz tartozunk, akár egy céghez, akár egy valláshoz, akár egy párthoz, akár egy civil szervezethez, elnyerhető a valahova tartozás érzése, nem?

– Nem – mondta Katagiri. – És egyáltalán, nem lehet, hogy a magány a lelkünk körvonala? Hogy a magány nem a külvilággal való kapcsolat, hanem az, ahogyan mi magunkban vagyunk? Hogy ez a minimális csomag, amit cipelnünk kell? Itt vagyok például én. Egyedül vagyok, és még a jobbik eset, hogy ezt tudom is.

– A jobbik eset, na de minél jobb? – kérdezte Fantázia, a helyzethez egyáltalán nem illő szivarból pöfékelve.

– Ja, azt nem tudom. Csak úgy eszembe jutott.

– Ne hagyd magad, Katagiri! – mondta Szavada feléjük fordulva. Úgy tűnt, mindig odafigyel Katagirire, s ennek bármikor jelét tudja adni. Kóno sóvárogva gondolt a Szavadában meglevő gyöngédségre.

– Te, Szavada. Olyan kár, hogy eltemeted magad ennél a cégnél. Elzárod a valódi önmagad – mondta halkán Katagiri.

– Hát, pedig megvan, hogy mit szeretnék csinálni – mondta bizonytalanankodva Szavada.

– Ó, mi az, mi az?

– A nagybátyámnak étterme van Tokióban. Azt szeretném majd átvenni.

– Milyen étterem?

– Francia.

– Jaj de jó, Szavada!

– Most franciául tanulok. Ha majd itt hagyom a céget, elmegyek Franciaországba kitanulni a szakmát, és aztán Tokióba. Akkor majd számítok rád, Katagiri!

– Még szép, hogy számítasz rám! Támogatni foglak!

Kóno csendben iszogatót. Ha meggondoljuk, ő mindig ilyen volt. Ha az áruházi kollégáival elmentek meginni valamit, szinte nem is lehetett tudni, hogy ott van-e vagy se. Hogy Szavada emlékszik erre a Kónóra, ahhoz nem fért kétség, így aztán Kóno ebben a szótlanságban nyugodtan berúghatót. Szokatlan volt tőle, hogy mérték nélkül ivott. Kóno nem emlékezett rá, hogy aznap este hogyan jutott vissza Szavada lakására. Másnap reggel, amikor Szavada munkába indult, ők hárman is útnak indultak.

Egy Szavada lakásához közeli benzinkúton tankoltak. Katagiri, mikor kijött a vécéről, fölkiáltott, hogy „Jaj!”, kinyitotta a csomagtartót, és fölforgatta a táskáját.

– Elfelejtettél valamit?

– Azt hiszem.

Egy darabig keresgélt, majd kétségbeesett arccal mondta, hogy „nincs meg, hiába”.

– De mit keresel?

– A csigaházat, amit tőled kaptam, Cazzo. Ottfelejtettem Szavadánál.

– Nincs a táskádban?

– Nincsen. Amikor kimostam a ruháimat, kivettem a zsebemből, és letettem a polcra, aztán elfelejtettem.

– Visszamenjünk?

– Bolond vagy, Szavada már rég az ügyfélnél van.

– Mi lenne, ha megkérnéd, hogy küldje el?

– Ha elküldi, és eltörik, akkor még jobban bánnám. Mindegy már, földadom.

– Biztos mindegy? Hiszen nagyon fontos kiskegyednek, nem?

– Ne haragudj, Cazzo! – mondta Katagiri elborult arccal. Kóno, miközben beszállt az anyósülésre, úgy mondta, mintha egy gyereket vigasztalna:

– Ha a remeterákom megint elköltözik, majd elteszem a levetett házát.

– Nem, nekem ez kell, a mérete is, a színe is annyira tetszett. – Katagiri hangja egyre halkult. Végül elhallgatott.

Kóno az anyósülésről kereste a nővére házát, a címet és a térképet összevetve. Ahogy közeledett a házsám, felhő módjára támadt föl és dagadt benne egyre nagyobbra a bizonytalanság. Úgy érezte magát, mint akit agyonnyomnak, de érzelemmentes kifejezést erőltetett az arcára. A nővéreék háza olyan környéken volt, ahol viszonylag új házak sorakoztak. Miután ellenőrizték a névtáblát a bejáraton, Katagiri kicsit előrébb, egy játszótér gyertyánfájának árnyékában megállt az autóval.

– Várjatok egy kicsit, jó? – mondta Kóno. Ahogy kinyitotta a kocsi ajtaját, rájuk hullott a kabócák zümmögő kórusának hangja.

Kóno, legyűrve az érzést, hogy szeretné menekülőre fogni, kinyitotta nővére házának kapuját. A garázsban nem állt autó. De jó lenne, ha a nővére nem lenne itthon, gondolta. Remegő kézzel megnyomta a csengőt, és tekintetét a mázatlan agyag virágcserepekből épp csak ki nem csorduló, virágzó begóniákra ejtette. A ház belsejéből derűs hang hallatszott, hogy „Jövöök!” És végül beakasztott láncsal, egy hang kíséretében, hogy „Ki az?”, résnyire kinyílt az ajtó.

– Kacuo vagyok. – Maga is érezte, ahogy begörcsöl a hangja.

– Mit akarsz? – A nővére hangja teljesen más volt, mint az imént, mély lett és kemény. Kóno tudta, hogy nézi, de ő az ajtó résén keresztül csak színfoltokat látott, melyek bizonyára nővére arcához és kezéhez tartoztak, arckifejezést nem tudott kivenni.

– Hogy mit, hát... – dadogott Kóno. Olyan hangulatnak, melyben könnyedén azt lehetett volna mondani, hogy „jól nézel ki”, nyoma se volt.

– Semmi dolgom veled. Menj innen! – vágta oda hidegen a nővére.

Szóval még mindig gyűlöli. Kónóban megvolt az újratekzés szándéka. Úgy gondolta, ha eljön, nyugodtan meg tudják beszélni. Csak fogalma se volt, hogy kezdjen bele.

– Várj egy kicsit! – kiáltotta. Eszébe jutott a válltáskájában lapuló fekete gyöngy nyaklánc, az emlék a nagyanyjuktól. Úgy érezte, hallja a nagyanyja hangját, hogy gyorsan add neki oda. De nem tudott belekezdeni. A házból gyerekhang hallatszott.

Az ajtó úgy csukódott be az orra előtt, mintha a gondolatait is elvágna. Hallatszott, ahogy a zárban megfordul a kulcs.

– Na, figyelj már... – mondta Kóno a nővérenek, mert érezte, hogy lélegzetét visszafojtva ott áll még az előszobában.

– Megmondtam, hogy takarodj! – Mély, haraggal teli hang volt. És aztán már nem érződött a nővére jelenléte az ajtó túloldalán.

Kóno rohanni kezdett az Alfa felé. Úgy rohant, mint aki menekül, feltépte az ajtót, és beugrott.

– Na, mi volt?

Kóno egy ideig hallgatott, meg se mozdult. Majd végül Katagiri felé próbálta tolni a fehér borítékba rejtett fekete nyakláncot, azzal, hogy „ezt neked adom”.

– Azt nem lehet. Egyáltalán nem lehet, mert ez hagyaték. Majd én átadom.

– De hát neked semmi közöd az egészhez.

– Na de akkor mit csinálsz, hiszen ezért jöttél, nem? Akkor is, ha megromlik a viszony, amit oda kell adni, azt oda kell adni, na.

– Nem fogja elfogadni.

Katagiri csendesen elvette a fehér borítékot, amit egyszer visszanyomott Kóno kezébe. A férfi tompán bámult rá.

– Na, mentem!

Tizenöt perc telt el, kinyílt a kertkapu, megjelent Katagiri. Sétálva jött visszafelé. Kónót nézte, és mosolyogva integetett.

– Hogy csináltad?

– Kicsit csaltam.

– Hogyhogy csaltál?

– Azt mondtam, hogy a kedvesed vagyok. És te azt mondtad, hogy nekem adod ezt a nyakláncot, de mikor rákérdeztem, megtudtam, hogy hagyaték, ezért eljöttem visszaadni. Szépen el is fogadta. Bár rosszfiút csináltam belőled, Cazzo.

– Az nem baj.

– A lényeg, hogy le van tudva a feladat.

– Köszönöm! Katagiri, ezért tényleg mindig hálás leszek – mondta Kóno, és elszégyellte magát. Azért jött Niigatába, mert azt gondolta, megváltozik valami, de ő semmire se volt képes. Csak elmondta Fantáziának és Katagirinek, aztán Katagiri oldotta meg a helyzetet.

Az autó Niigata állomás felé gurult.

– Akkor ezzel vége – szólalt meg Katagiri.

– Egyedül leszel, úgyhogy tessék vigyázni magadra! Ne hajts túl gyorsan! – mondta Kóno.

– Vajon miért megy el megint utazni az ember, mikor az utazásnak ilyen szomorú a vége?

– Tényleg, vajon miért?

– Én sem tudom.

– Az én Fantáziámnak is vége! – mondta Katagiri Fantázia felé fordulva.

– Nincs vége – válaszolta Fantázia.

Katagiri erre nem felelt.

- Nincs vége – erősítette meg még egyszer Fantázia.
- De hiszen többé nem fogok veled találkozni, nem igaz, Fantázia?
- Nem tudom. Én nem értek az ilyesmihez. De szükséges vagyok ahhoz, hogy az emberek éljenek. Kiskegyed jövőjéhez is kellek.
- Na!
- Bizony. Úgyhogy amíg kiskegyed él, addig Fantáziának nincs vége. Engem persze elfelejthet. Azon nem segíthetünk. De én megmaradok kiskegyedben.

Katagiri az út szélére kormányozta a kocsit. Miután leparkolt, mereven bámulta Fantáziát.

– Figyelj, Katagiri! A célállomás meg a cél, az nem ugyanaz ám – szólalt meg Kóno.

– Hogy az én célom? Azt nem tudom. Ha itt csak úgy meggondolom magam, visszaautózok hozzád, aztán Naoecunál kompra szállok, és elmegyek Hokkaidóra meg Kjúsúra, végül akkor is hazamegyek majd Tokióba. A célállomás mindig Tokió. A vég meg eljön.

– Az nem baj. Nem baj, ha nem tudunk túl sokat. Kiskegyeddel minden rendben lesz – mondta Fantázia. Katagiri nagyot bólintott. Aztán azt mondta, hogy „elfáradtam”.

– Alhatsz egyet – szólalt meg Kóno.

Katagiri föltette a koromfekete napszemüveget, amit aznap viselt, amikor megérkezett Curugára. Teljesen hátradöntötte az ülést, elfordította a fejét, és azonnal álomba merült. Kóno összekulcsolta a kezét a feje mögött, és fél szemmel vigyázta az alvó Katagirit.

Katagiri egy Niigata állomáshoz közeli parkolóba állt be a kocsival.

– Apropó, az a helyzet, hogy én innen Hokkaidóra megyek – mondta Fantázia, miközben kiszállt az autóból.

- Mi? Tényleg?
- Állítólag vár rám egy halászbagoly.
- Nahát! – Kóno most hallott erről először.
- Vigyázz magadra – mondta Fantázia Kónónak. Majd Katagirinek is: – Kiskegyed is!
- Akkor majd látjuk egymást – mondta Kóno.

– Én nem felejtelek el! – mondta Katagiri. Fantázia vigyorgott. És minden előjel nélkül, nyomtalanul eltűnt. Katagiri dudált egy kicsit a szeme előtt elterülő semmi felé.

Mondta neki, hogy nem kell, de Katagiri elkísérte az állomás jegykezelő kapujáig.

Mielőtt lement volna a peronra, Kóno megfordult: Katagiri még ott volt a jegykezelő kapunál, és őt nézte. Kóno olyan mértékben érezte át, hogy Katagiri szereti, amennyire korábban sohasem. Visszament, és odaállt elé. Katagiri zokogott. Látszott, hogy saját, be nem teljesülő érzéseivel viaskodik. De ezekre Kóno válasza csak üres lap volt.

– Majd integetek neked innen. Katagiri, indulj el!

Kóno elővette a zsebkendőjét, és odaadta Katagirinek. Ő mondani akart volna valamit, de csak annyira futotta, hogy „hhhii.....”

– Jól van, na. Vidd el a zsebkendőt. Jó?

Lágyan a vállára tette a kezét, és a kijárat felé fordította Katagirit. A mellettük elhaladó középiskolás fiúk röhögtek, hogy „a szerelem, a szerelem”. Kóno úgy tett, mintha nem hallaná. Katagiri kicsit megszorította a vállán nyugvó kezét, és végig a kijárat felé fordulva azt mondta, hogy „.....akkor sszi... ia...”

– Bizony. Még látjuk egymást. Majd gyere el megint Curugába!

Elmehet Curugába akárhányszor, az a válasz, amit Katagiri remél, bizonyára nem születik meg. Mikor a nő alakja már eltűnt, Kóno lement a peronra, és fölszállt a Hokuecu expresszre. Még úgy is, hogy Kanazavában átszáll a Raicsó expresszre, több mint öt órába fog telni az út, de nem bánta. Leült, mélyet sóhajtott, és lehunyta a szemét.

Mire beköszöntött a szeptember, teljesen eltűntek a más megyék rendszámaival futó autók, melyeken a fürdőzők érkeztek, és Curuga visszanyerte eredeti csendjét.

Karin kéthetente eljött, és ott aludt. Előtte Kóno várakozástól eltelve ablakot pucolt, összeválogatta a háziruhát meg az ágyneműt, amit Karin majd használni fog, és bevásárolt élelmiszerekből. Nagyon szerette az így töltött időt. Karin, amint találkoztak, egyre csak a munkahelye központjával szembeni kifogásait meg a tervező és a kivitelező részleg közötti ellentéteket hadarta, de miután mindent elmondott, úgy látszik, megkönnyebbült, mert mire kimentek a mihamai partra, hogy megnézzék a naplementét, már békésen, a csendbe burkolózva bújtak egymáshoz.

Kóno továbbra se volt képes beszélni Karinnak a nővérével közös múltjáról. Minél jobban megszerette Karint, annál inkább jóvátehetetlennek látszott a bűne. Rettegett, hogy ha elmondja, tönkremegy a kapcsolatuk.

Egymás mellé terített futonon aludtak, de sohasem sértették meg a másik területét. Hogy Karin mit gondol a szextelenségről, azt Kóno nem tudta, de a nő sohasem próbálta csábítgatni. Vajon vár? Vagy úgy jobb, ahogy most van, úgy, hogy még a lehetőséget sem lehet megragadni? Vajon jobb, ha nem erőltetik az előrehaladást? Kóno éjszaka, nyitott szemmel, Karin szuszogását hallgatva ezen járatta az agyát.

Mikor hidegebbre fordult az idő, Karin pehelytoll kabátban, vastag gyapjúsapkában jött el a dzsipjén. Nagyon örült, ha Kóno elvitte pecázni. Ha sikerült sok makrélát fogniuk, akkor csak a makrélából csináltak szusit.

Mikor enyhült a hideg, betakarították a Kóno hobbigazdaságában termelt téli zöldségeket. Karin meglepődött, hogy Kóno kerek fehérretekéből főz pörköltet.

Egy nap, mikor esett a hó, az időt nem sajnálva kenyeret sütöttek. Karin kijelentette, hogy állat formájú kenyeret fog sütni, és nem lehetett eltéríteni ettől, úgyhogy Kóno bement mazsolát venni a hóval borított városba. Többször kelesztett tésztából Karin fóka alakú kenyeret készített. Kóno

buldogot formázó kenyérral próbálkozott, de az már ránézésre se tűnt finomnak.

Karin mindent érdekesnek talált, amit Kóno csinált. Azt mondta, mivel Nagoja belvárosában született és nevelkedett, sohasem volt hozzá közel a tenger vagy a föld.

Kóno délután négykor meghallgatta az időjárás-jelentést a rádióban, és időjárásdiagramot rajzolt. Mikor Karin megkérdezte, hogy ebben mi a szórakoztató, Kóno azt felelte, olyan ez, mintha repülne az égbolton. Ha összegyűjti az egyes helyekre vonatkozó adatokat, értelmezni tudja Ázsia meg Japán meg Curuga műholdak távlatából látott időjárását és a szelek irányát: ez benne a szórakoztató.

– Repülni az égbolton, az... – kezdte Karin – ...olyan lehet, mint mikor bűvárpipával úszkállok. Az az érzésem, hogy teknőssé válok, és repülök az égbolton.

Kóno nem az a fajta férfi volt, aki szól, hogy teknősök nem szoktak az égbolton röpködni. Azt, amikor valaki a kristálytisza tengerben, a tengerfenék lágy hullámvásására és az apró halak rajaira lenézve, csendesen változtatja a helyét, valóban találóbb úgy nevezni, hogy „repül” – Kóno így érezte.

A homokpadlós nappalihoz télen is ragaszkodott. A szoba közepén egy kerek, Aladdin lámpáját formázó olajkályhával fűtött, a tetején néha kakaót főzött vagy mocsit sütött. Szinte sohasem hallgatott otthon zenét, úgyhogy a házban mindig csönd volt. Kint hallatszott, ahogy süvít a szél.

Egy este, mikor kettesben iszogattak, Karin azt mondta:

– Ez a ház furá ugyan, de annyira az „otthon” érzése árad belőle.

– Tényleg?

– Én, pedig az a munkám, hogy lakóházakat építsek, anélkül nőttem föl, hogy tudtam volna, milyen egy otthon, amelyikben összegyűlik a család. Lehet, hogy ezért vágyakozom az „otthon” után.

– Tényleg?

– Mert anyám nagyon korán elhagyott. Tízéves voltam, és tudtam, hogy azért ment el, mert lett valakije, ezért borzasztóan gyűlöltem őt.

– Ühü.

– Onnantól az én dolgom lett az étel elkészítése meg hasonlók. Úgyhogy megutáltam a főzést.

– Igaz is, te nem főzöl magadnak.

– Így van. Nagyon utáltam az egészet. Hamar el akartam költözni otthonról, és el is döntöttem, hogy ha elvégeztem a középiskolát, Tokióba megyek egyetemre.

– És az öcséd?

– Az öcsémmel nagyon sok baj volt. Amikor én középiskolás voltam, ő egy motoros bandával járt. Azt hiszem, utálta, hogy az anyukáját játszom, és távol tartotta magát az otthontól.

– És most?

– Most teljesen rendesen él. Megnősült, és együtt lakik apámmal. De amikor hazamegyek, én valahogy kilógok a sorból. Amióta elköltöztem onnan, már nem passzolok bele annak a háznak a levegőjébe.

Kónónak úgy rémlett, a tél mint évszak sajátossága, hogy ilyesmiről nyugodtan lehet beszélgetni. És belevillant, hogy itt a lehetőség, most beszélhetne a nővéréről.

– Velem is így van, én... – habozni kezdett – ...én különféle körülmények miatt a nagymamámnál nőttem föl.

Karin nem kérdezte meg, hogy miféle körülmények miatt. Azt várni, hogy ő kérdezzen, természetellenes volt.

– Szóval a nagymamád nevelt. Azért csinálsz olyan jó pároltakat.

– Azt nem tudom, bár talán hatással volt rám.

– Visszatérve az előbbi témához: ha én most megpróbálnék is egy ilyen otthont tervezni, egészen biztos, hogy nem valósulna meg. Régebben valószínűleg nem így volt.

– Miért, miben más, egy szakmabeli szemével nézve?

– Ha belépünk az előszobába, rögtön ott a konyha, és ha a szobákba akarsz eljutni, mindenképpen át kell rajta menni, igaz? A vécé is a konyha mögött van. De a konyha közben kicsi. Mostanában mindenki nagyon kényes a privát szférára, és ha belépünk az előszobába, onnan rögtön lépcső vagy folyosó vezet a szobákba. És amikor a vendégeket az előszobából a nappaliba vezetjük, nem visszük őket keresztül a konyhán – felelte Karin.

– Tényleg.

Kóno nem sokat tudott a lakóháztervezésről, de úgy érezte, hogy valóban, édesanyánk háta mögött a vécére vonulni, az kényelmetlen.

– Ez olyan ház, amelyikben a család minden tagja, amint hazaér, köszön az anyukának, hogy „Anya, megjöttem!” Az anyuka meg mindig ott áll a mosogatónál, és a főzéshez készül elő vagy valami tartós ételt állít össze. Régen az anyukák mind ilyenek voltak, nem?

– Akkor én egy régi anyuka vagyok?

– Az bizony! Amikor eljön a szabadnapom, úgy jövök haza, hogy félig még a munkán jár az eszem, és tele vagyok mondanivalóval. Te meg fura savanyúságokat készítesz nekem.

– A „furát” elhagyhattad volna, de tényleg így van.

Kónónak hirtelen eszébe jutott valami:

– Mostantól nyugodtan mondd, hogy „Megjöttem!”

Karin egy pillanatra tanácstalan arcot vágott. – Nem túl bizalmaskodó? Tényleg nem baj?

– Egy percig se aggódj! – És Kóno szívéből minden aggodalom eltűnt. – Fogyóban az innivalód! – tette hozzá, és italt kevert Karinnak.

Az áprilisi áthelyezések alkalmával eldőlt, hogy Karint a mitói kirendeltségre küldik. Kónót sokkolta a hír, de Karin egy csepp bizonytalanságot se mutatott amiatt, hogy egy teljesen ismeretlen vidéken kell majd dolgoznia.

– Figyelj, nem akarnál velem lakni? – kérdezte Karin vacsora után, mosogatás közben. Kóno mellette állt, konyharuhával a kezében. A főzés Kóno dolga volt, a mosogatást Karin vállalta.

– Ibaraki megyében?

– Mitóval nincs vége, valószínűleg utána is többször áthelyeznek majd. Szóval arra gondoltam, hogy ha együtt akarunk lakni, akkor jobb minél előbb elkezdni.

Karin nyugodt volt. Még az is belefért neki, hogy nevéssen: „Azonnali válasza ne számítsak?”

Kóno próbálta elképzelni Mitóban vagy valami más városban élő önmagát. Felrémlt előtte az élet Karinnal. De csak azt az önmagát tudta felidézni, aki céltalanul álldogál egy új építésű lakás konyhájában. És az nem az ő élete volt.

– Ne haragudj, nem megy – felelte.

– Miért?

– Én házasságra meg ilyesmire nem vagyok képes. És úgy se akarok élni, hogy tőled függök. Azért élek itt, mert szeretem ezt a helyet. Máshova nem tudok áttelepülni.

– Értem.

– Csak erről a helyről tudom elképzelni, hogy én ide hazajövök, s hogy te azt mondod nekem, „Megjöttem!”

Lehet, hogy Karin csalódott volt, de nem mutatta.

– Ez jellemző rád – mondta, és soha többé nem ajánlott ilyesmit. Nem telt bele egy hónap, és elköltözött Mitóba. Kóno segített neki összecsomagolni, és elvitte Gifu Hasima állomásig.

Azután is, hogy áthelyezték, Karin havonta egyszer eljött Curugába, úgy köszönve, hogy „Megjöttem!” Vaskos történelmi regényekkel felszerelve, négyórás utat megtéve jött a Sinkanszen szuperexpresszsel. Kóno autóval kiment elé Maibaráig.

Karin ősszel annyi szárított édesburgonyát hozott, hogy nem bírták megenni. Olyan is előfordult, hogy szaké volt nála. Utálta azonban a nattót, a bűdös erjesztett szójababot, úgyhogy Kóno hiába kérte tőle, azt nem hozott. Közben átült egy Chevrolet Blazerbe, és a nyári obon ünnepre meg az újévi szabadságra azzal jött el Curugába. Ha Nagojába, a családjához benézett is, épp csak beköszönt, a többi időt Kónóval töltötte. Néha voltak köztük kisebb összeüsdülések, melyek abból fakadtak, hogy távol élnek egymástól. De Kóno azt is teljesen elfogadta, hogy Karin olyan rendszertelenül jár haza.

Három évvel később, negyvenkét évesen Karinból főosztályvezető lett. Nevetett, hogy most már végre nem érzi magát kevesebbnek, mint a beceneve. Új állomáshelye a nagojai kirendeltség lett, létszámát tekintve a bemutatótermekkel együtt száz főt is meghaladó, óriási terület. Időnként panaszkodott, hogy az igazgatás terén megszorodott a munkája. Nap mint nap késő éjszakáig dolgozott. Kónót aggasztotta Karin egészségi állapota. A nő soványnak tűnt. Ha nem is mondta, az arcán látszott, hogy fáradt. Kóno sose ment el Nagojába, és úgy gondolta, attól még, hogy közelebb vannak egymáshoz, nem erőszakoskodhat, hogy Karin látogassa meg.

Úgy fél év telt el azóta, hogy Nagojába helyezték, mikor Karin egyszer magából kifordulva megjelent Curugában. Ősz eleji, hideg eső áztatta este volt.

Kóno konyakkal kevert tejes teát csinált Karinnak, és közben megkérdezte:

– Mi a baj?

– Félek – volt a válasz.

– Mitől félsz?

– Nem tudom, nem tudom, csak félek.

Karin remegve, a bögrét két kézzel átfogva itta a teát. Kóno pokrócot terített a vállára.

– Kicsit megkönnyebbültél?

– Most, hogy eljöttem, megnyugodtam. Te is itt vagy, és ez a ház is mindig ugyanolyan.

– Ide bármikor hazajöhetsz.

Karin szipogva, sírdogálva odabújt Kónóhoz. Mikor ő Karin nyakszirtjére tapasztotta az ajkát, a nő halkán megszólalt:

– Ölelj át!

Kónóban úgy buzgott föl az elhatározás, mint méhzümmögés a füle mélyén. Lassan, de erővel a homokpadlóra döntötte Karint. A nő hajába, szürke kötött ruhájának szemei közé behatolt a homok. Kóno szorosán magához ölelte Karint, aki ezt a férfit ebben a pillanatban mindenestül el akarta fogadni. Hosszú csókot váltottak. A következő lépés ott volt, már kézzel fogható közelségben. Kóno lágyan végigsimította Karin testét. És abban a pillanatban rémület száguldott át rajta. Mint akit megütöttek, úgy húzódott vissza a burkába. A burkában szenvedett. A fejében üvöltötte, hogy ez nem a nővére, ez Karin.

A változás nem tudott bekövetkezni. A méhzümmögés egyre távolabbi lett, és füst módjára eltűnt. Ők ketten ott maradtak a parton, melyről visszavonult az apadó tenger.

Vajon mennyi idő telhetett el? Miután minden, de minden ismét tökéletes csöndbe borult, Kóno fölemelkedett. Karin szeméből apró könnycsepp gördült ki. Kóno letörölte a hüvelykujjával, és még egyszer

puhán átölelte. Nem akarta, hogy Karin lássa a nyomorult kifejezést az arcán.

- Ne haragudj.
- Te ne haragudj... – mondta a csupa homok Karin.
- Miattam van.
- Mindig bántott téged, ugye? Ne haragudj.

Kóno a következő pillanatban rájött, olyan volt, mintha eloszlott volna a fejében gomolygó felhő: már nem kell azon tipródnia, hogy elmondja-e, mi volt a nővérel. Oka, az nincs, egyszerűen csak nem áll föl, ő olyan férfi, akiből hiányzik a nemi vágy, ezért tart évek óta a szexmentes viszony: Karin így értelmezte. És azt mondja, így is jó. Nem kell többé a vérfertőző viszonytal foglalkoznia. Kóno valójában mindig a helyzet okánál volt leragadva, soha nem gondolt magára úgy, mint szimpla impotensre. Kedve lett volna elkapni Fantáziát, és megbeszélni vele.

Aznap Kóno először aludt egy futonon Karinnal, érezve a nő testének melegét.

Másnap reggel Karin úgy mondta, mintha semmi se történt volna:

- Kérhetnék tőled valamit?
- Na, mit?
- Egy gyűrűt szeretnék a születésnapomra. Karin születésnapjáig még több mint egy hónap volt hátra. Kóno eddig mindig tortát sütött Karin születésnapjára, de ajándékot még soha nem adott neki.

– Nem súlyos az ajándéknak?

– Nem. Szeretnék egyet, mert félek és nyugtalan vagyok, hogy nem tűnök-e el valahova. Szeretnék valamit magamon hordani. Kérlek szépen.

Karin most először könyörgött Kónónak valamilyen tárgyért.

– Jól van. Ugorjunk át megvenni Kiotóba?

Kóno vezette Karin Chevrolet-jét, és fölmentek a Hokuriku országútra.

A kocsiban Karin megszólalt:

- El is felejtettem.
- Mit?
- Találkoztam Fantáziával.
- És mikor?
- Amikor Mitóban voltam.

- Mit akart?
- Azt mondta, hogy nattót akar enni.
- De hát te utálod a nattót – mosolygott grimaszolva Kóno.
- Úgy is van. De nem tudtam mit csinálni, elmentem venni, és adtam neki.

Kóno elképzelte Karin viszolygó arcát, és nevetett, de Fantázia arcát nem tudta felidézni.

- Mondott valami vicceset?
- Semmit.
- Semmit? Az a dumás vénember?
- Tényleg semmit! – Karin kicsit tanácstalan arcot vágott.

Kiotóban, a Sidzsó-Kavaramacsi kereszteződésnél található Daimaru áruházban Karin hosszas töprengés után egy kéktopáz-köves gyűrűt választott. Rögtön fel is húzta az ujjára, és amikor kimentek az áruházból, Kóno elé tartotta szép kezét.

– Nézd, erről a színről a Japán-tenger jut eszedbe, nem? Akárhova megyek, Curuga itt lesz velem.

Ez egy kislány, gondolta Kóno. Akkor is, ha főosztályvezető, akkor is, ha idősebb, egy kislány. És Kóno úgy érezte, Karin nagyon drága neki.

- Amulett. Tengersizű amulett – felelte.

Kóno úgy gondolta, Maibaránál lemegy a Meisin autópályáról, aztán hazavonatozik Curugába. Mikor beállt Maibara állomás keleti kijáratához, Karin megszólalt, hogy „várj egy kicsit”.

– Mondani szeretnék valamit – nézett mélyen Kóno szemébe. Kónónak rossz előérzete támadt. – Meg tudod hallgatni úgy, hogy nem borulsz ki?

- Igen – bólintott Kóno.
- Úgy döntöttem, jövő héten kórházba megyek.
- Mi a baj?
- Rákom van. Mellrákom. Befekszem a kórházba és megoperálnak.

Kóno megmukkanni se tudott. Azt szerette volna mondani, hogy ne viccelj már, de Karin tekintete olyan egyenes volt, mint a fénysugár. Az igaz, hogy voltak napok, amikor sápadtabbnak látta, de Kóno számára

hihetetlen volt, hogy Karint, aki itt van előtte, súlyos betegség támadta meg.

Karin azt mondta, Mitóban kezdődött. A szokásos évi egészségügyi vizsgálaton apró csomót találtak a bal mellében. Ő semmit nem vett észre magán. Nem akarta elhinni. Nem operálták meg, elkezdtek gyógyszerekkel kezelni. Eléggé zavarták a gyógyszerek mellékhatásai.

Mikor átkerült Nagojába, folytatódtak az elfoglalt mindennapok. Egy ideig annyira úszott a munkában, hogy a kórházba se járt el rendszeren. Csakhogy nyárra rohamosan romlott az állapota. Rettegve ment a kórházba, ahol azt mondták, azonnal le kell venni a mellét. Kónónak egész idő alatt el akarta mondani, de nem tudta, tette hozzá.

– Ez a mellem eltűnik, ne haragudj – halkán mondta, valósággal úgy, mintha saját magától kérne bocsánatot.

– És akkor rendben lesz?

– Ha leveszik, akkor talán igen, csak úgy érzem, hogy én többé nem leszek már nő.

Kóno megrázta a fejét. Karin a kezébe fogta a férfi kezét, és a bal melléhez érintette. Az maradéktalanul ott létezett. Puhán, a test melegétől körülvéve, ártatlanul rezgett Kóno kezében. Ő rögtön visszahúzta a kezét, félve, valami kárt tesz a megbetegedett mellben. Cserébe magához húzta Karint, és beszívta a haja illatát. Szerette volna azt gondolni, hogy ez nem igaz. Szerette volna megszidni Karint, ha ez egy rossz tréfa. De Karin, akit a mellére ölelt, reszketett.

A szobát, talán mert a berendezését a meleg színek határozták meg, nyugodt hangulat lengte be. A földszinten volt, és attól eltekintve, hogy gurulós ágy volt benne, nem különbözött egy egyszerűbb kis szállodaszobától. Kanapé is volt, tévé meg hűtő meg asztal is, a szobát zárni lehetett. Az ablakból látszott a hosszú télből kievickélni próbáló kert. A kerítésnél szaszanka kamélia nyílt, az épülethez közelebbi oldalon pedig, a gyepen innen nárciszok.

Kóno nem dühös volt, hanem inkább elképedt. Heves szívdobogása azóta se csillapodott, hogy elindult otthonról. A ma reggeli telefonból tudta meg, hogy Karin beköltözik egy hospice házba, és azonnal iderohant Curugából. De hát a hospice az olyan hely, ahova utolsó stádiumban levő rákos betegek költöznek be, nem? Az nem lehet, mondogatta magának Kóno.

Karin ott az ágyban a korábbinál is soványabbnak látszott, de nem tűnt úgy, hogy szenvedne.

- Ne haragudj, hogy iderángattalak! – nevetett szégyenlősen.
- A szívbjajt hoztad rám!
- Egy kicsit bepánikoltam.
- Miért?
- Azt mondták, még egy fél évem van. Bár én magam egyáltalán nem érzem így – mondta Karin. Kóno nem hitt a fülének.
- Nem lehet igaz.

Karin nyugodtan mesélte el.

A műtét után két hónappal a kontroll kimutatta, hogy áttétek keletkeztek a tüdön és a gerincvelőben. A rák nagyon gyorsan haladt előre, a kezelőorvos azt mondta, hogy további műtétektől sem lehet eredményt remélni, és csak a kemoterápia maradt. Mikor Karin összeszedte a bátorságát, és megkérdezte, hogy mennyi ideje van még, azt a választ kapta, hogy fél évtől egy évig. Karin úgy gondolta, azért alakult így, mert nem műttette meg magát a legelején, de ezen nem lehetett segíteni.

Az első, ami eszébe jutott, egy félbehagyott munka volt, az a dolgozat, melyet egy új építészeti technológia során felmerülő illesztési nehézségekről írt. Mikor ezt elhessegette, Kóno arca jelent meg előtte.

Arra gondolt, hogy Kóno mennyire összetörik majd. Újév óta nem találkoztak, ennél tovább nem hallgathatja el előle. Karin nem akart szenvedni, és nem akarta, hogy Kóno szenvedni lássa. Ezért kiválasztott egy hospice házat a Csita-félszigeten, és úgy döntött, a fájdalom morfium általi enyhítése segítségével indul a halál felé. Hiába kapott azonban elegendő tájékoztatást, fél a haláltól.

Mikor Karin eddig jutott az elbeszélésben, inni kért. Kóno teát készített neki a termoszban talált forró vízből. Arra gondolt, mennyi őrlődésébe kerülhetett Karinnak eddig eljutni. Minél nyugodtabb volt azonban a nő, Kóno annál inkább úgy érezte, hogy ő maga távolodik tőle. Olyan volt, mintha egy rossz álomban kapálódzna.

Karin, azzal, hogy Kóno bármikor ott tudjon aludni, odaadta neki Motojama állomáshoz közeli lakásának kulcsát. A szobában szép rend volt, és teljesen azt a benyomást keltette, mintha a gazdája külföldi utazáson lenne. De Kóno számára a lakás tulajdonosának jelen nem léte olyan volt, mint a halál utáni kéknyomat. Soha nem aludt ott, beköltözött a hospice házba. Azt leszámítva, hogy egyszer hazaugrott Curugába, és remeterákját akváriumostul elhozta a hospice-ba, szinte mindig a Csita-félszigeten volt. Ez volt közös életük kezdete Karinnal. A nő családja, az apja, meg az öccse és annak felesége Nagojában, Ózoné környékén laktak, de csak egyszer jöttek el látogatóba.

– Vajon miért, mikor itt vannak Nagojában? – kérdezte Kóno.

– Várják, hogy meghaljak. Ha meghalok, úgy jönnek majd a pénzért, mint a hiénák. – Karin úgy mondta ezt, mint aki nagyon is mulatságosnak találja.

Egy nap, mikor Kóno bevásárló körútja alkalmával Szakae állomás környékén mászkált, megszólalt a mobilja. A kijelzőn ismeretlen szám jelent meg. Karin öccse hívta föl.

– Mondja, nem hagyná békén a nővéremet? – kérdezte szárazon.

– Hogy mi?

– A nővéremtől tudom, hogy maga tulajdonképpen munkanélküli. Kihasználta a nővéremet a bajában.

– Arról szó sincs.

– És ezt az egészet a mellrákkal, ha maga odafigyelt volna, meg lehetett volna előzni. Mert azt mondják, hogy a mellrák tapintással korai stádiumban érzékelhető.

– Most már hiába mond nekem ilyeneket! Kónót ez szíven találta, és felkavarta.

– Azt szeretném – mondta az öcs reszelős hangon –, ha békén hagyná a nővéremet, és lemondana mindenről, amit a nővérem magára hagy. Maga rohadtul a terhünkre van, nekünk, a családnak.

– Nem az lenne jó, ha minden úgy történne, ahogy Karin kívánja?

Amihez az öcs ragaszkodott, az bizony a hagyaték volt. Kóno dühöt érzett.

– Amíg Karin a maga részéről beleegyezik abba, hogy együtt legyünk, addig én el fogok járni a hospice házba – mondta, és ezzel megszakadt a vonal.

Kónót mégis bizonytalanság gyötörte. Szerette volna elmondani valakinek. Rengeteg töprengés után felhívta Katagirit. Úgy tűnt, Katagiri kicsit meglepődött, mert rég beszéltek, de akárcsak a lottónyereménynél, most is kertelés nélkül válaszolt:

– Ez van, az emberek a foglalkozásod alapján ítélnék meg. Csak annyit tudsz tenni, hogy mint remete, távolságot tartasz.

– És a beteg?

– Neki az a legnagyobb boldogság, hogy te ápolod.

– De nem borzasztó?

Katagiri határozottan válaszolt:

– Ha vége a betegápolásnak, fogd menekülőre! A temetésre se menj el. Nyugodtan meg lehet futamodni.

– De hát ez...

– A sírja helyét majd én kinyomozom neked.

– Csak úgy mondom, hogy még él. Talán ne beszélj így róla.

– Na, ide figyelj... – a vonal végén magasba csapott a hang – ...a te érdekedben mondom, jó? Ha együttérzést meg altatást, a kis fülednek kellemes szöveget akarsz hallani, akkor fordulj máshoz! Szedd össze magad, jó?

Kóno dühöngve tért vissza a hospice házba. Karin derűs arccal azt mondta, hogy ma reggel itt járt az öccse.

- Fölhívott, ugye?
 - Honnan tudod?
 - Szóval igen, az arcodra van írva! – nevetett Karin.
 - Elég jellegzetes tájszólással beszél – mondta Kóno.
 - Mert soha ki se tette a lábát Nagojából.
 - Jól megkaptam. Hogy hagyjalak téged békén. De én azt mondtam, mindenképp el fogok járni ide.
 - Én meg, mert elkezdett téged emlegetni, megmondtam neki, hogy „Míg meg nem halok, ne gyere ide többet!”
 - Te aztán tényleg kemény vagy! – mondta Kóno döbbenten.
 - Mindabból, amit az öcsémék mondanak, csak abba az egybe mentem bele, hogy terád sem tárgyakat, sem pénzt nem hagyok, mert egész biztosan perpatvar lenne belőle. Nem baj?
 - Magától értetődik. Nem vágyom ilyesmire.
- Karin megnyugodva lefeküdt, és azt mondta, alszik egy kicsit. Kóno figyelte, míg el nem aludt.

Karin apránként egyre gyengébb lett. A morfiomos fájdalomcsillapítás használt neki, így nem szenvedett. A betegség csendesen egyre kijebbe tolt az állásait. Mikor már nem tudott járni, Kóno kerekes székbe ültette, és kimentek a kertbe, ahol egyszerre nyílt a japán szilva meg a frézia.

Estefelé, mikor Kóno a mosodából jött vissza egy halom ruhával a kezében, Karin csillogó, fényes szemmel nézett rá.

- Az előbb itt volt Fantázia! – mondta.
- Kóno úgy érezte, mintha lesből támadtak volna rá.
- Sanzont énekelt nekem!
 - Mit? Sanzont?
 - Igen, azt, hogy *Az ünnep megy tovább*. Azt mondta, Piaf dala.
 - Ünnep? Érthetetlen egy öregember! Kónót bántotta az „ünnep” szó. Vajon mit akar jelenteni? Akár azt, hogy ez az ember élete, akár ennek az ellenkezőjét, Kónónak nem tetszett.
 - Figyelj – mondta Karin –, Fantázia talán a...
- Kóno nem várta meg a következő szót.

– Az csak egy pofa, aki nagyon ráér. Hasznavehetetlen istenség.

Kóno nem akart úgy gondolni Fantáziára, mint valakire, akinek a jelenléte szerencsétlenséget hoz. Minden elképzelhető szerencsétlenségtől meg akarta óvni Karint. De Karin gondolatainak megváltoztatására nem volt képes.

– Nem, szerintem nem – mondta Karin, és lehunyta a szemét. Kóno valahogy úgy érezte, átláttak a hazugságán, és jól otthagyták. Karin úgy festett, mint aki egy álomból érkezett, és visszatért az álomba.

Hirtelen egy ember jelenlétét érezte és megfordult: a fehér köntöst viselő Fantázia állt ott, a falnak támaszkodva. Kóno meglepődött, majdnem felkiáltott.

– Mit keresel itt? – kérdezte suttogóra fogott hangon, de Fantázia erre nem válaszolt, hanem az ablak egyik sarkára mutatott, és azt mondta:

– Nakamura bizony belép Nakamura magányába.

– Iszonyú egyedül lehet. – Kónónak elszorult a szíve.

– Ezen az úton mindenki végigmegy.

Kónónak hirtelen eszébe jutott, és megkérdezte:

– Fantázia, te voltál valaha ember?

– Voltam... Voltam szegény kis fűszál is, voltam vadlúd is. Mikor ember voltam, hogy is mondjam, hát, rendkívül szerencsétlen egy pasas voltam.

– Mi az, hogy szerencsétlen? – Kónót érdekelni kezdte a dolog.

– Elütött a vonat, és megsérültem. Emiatt egy fürdőben kúráltam magam. Nem volt semmi dolgom, úgyhogy a folyó partján guggoltam, és kavicssal dobáltam az állatokat. Egyet meg is öltem.

– Hogy is van tovább? Én ismerem ezt a történetet.

– Furcsákat beszélsz! Veled nem is találkoztam!

– Megvan! Ez a *Kinoszaki*^[13].

– Még az is lehet. Számomra nincs különbség valóságos és nem valóságos között.

– Viszont ez pocsék összefoglaló volt! Ha túl könnyedén veszed, még megjáród!

Ha Karin felébred, elmesélem neki ezt a handabandát, gondolta Kóno. Fantázia, aki nem bírt veszíteni, ezt válaszolta:

– Vagy úgy, nos, ha ez fikció, az azt jelenti, hogy jómagam is benne rejtőztem a történetben.

– Figyelj, Fantázia, meg tudnád... – Kóno csodát várt.

– Semmit se tehetek – vágott a szavába Fantázia. Alakja egyre fakult, kezdett beleolvadni a falba, végül már nem lehetett megkülönböztetni a fal kis faltjaitól, és eltűnt.

A hospice ház kertjében nyílni kezdett az illatos boroszlán. Megrövidült az idő, amíg Karin még tudott ülni.

– Amikor megmondták, hogy fél évem van hátra, arra gondoltam, hogy nem szólok neked, hanem csak hirtelen eltűnök, és a halálhírem se jusson el hozzád. De... jó, hogy szóltam.

Karin addig nem látott, üde arckifejezéssel mondta ezt.

Kónónak fogalma se volt, hogy mit csináljon. Karin csontsovány válla fölé hajolt, és hosszan ölelte. Aztán lefektette az ágyra, és paplannal megpléddel takargatta be.

– Ne haragudj – mondta Karin, kinyújtott kezével Kóno kezét keresve.

– Semmiért nem kell bocsánatot kérned.

– Jó lett volna még együtt lenni.

Karin ujjai is le voltak soványodva, és a kék-topáz-köves gyűrű lötyögött, de Karin gyengéden nézett le rá, Kónóéval összekulcsolt kezén.

– Igen. – Kóno fájdalmában elfordította a fejét.

– Azt szeretném, hogy majd megint találj valakit, akit szeretsz, és boldog légy, de azért engem se felejts el, jó?

– Te meg miket beszélsz?

– Olyan jó, hogy szerethettelek téged. Nagyon hálás vagyok érte, hogy most is itt lehetünk, te, meg az az én, aki szeret téged.

– Ne beszélj ilyesmiket, bolond!

Kóno megszorította Karin kezét. Elsírta volna magát, ha nem présel erőt a hasába. Karin derűs szemmel nézett rá.

– Én is ugyanígy vagyok – mondta Kóno reszelős, furcsa hangon. – Te meg, ha kijöttél innen, gyere el Curugába! Egy hónapig vagy kettőig, akármeddig ott lehetsz nálam. Télen rossz idő van, akkor nem az igazi, de most szép évszak jön.

Karin lehunyta a szemét. Kezéből, mely Kónóét szorította, kiment az erő. Kóno nem tudta, hogy elaludt-e a morfiúmtól, vagy pedig mindent hall.

Rá következő héten Karin kómába esett, és még a hét vége előtt megszűnt lélegezni. Nagyon várta a cseresznyevirágzást, de már nem láthatta meg.

Kóno végül mindent úgy csinált, ahogy Katagiri mondta. Mikor Karin testét átszállították a halottasházba, a lakáskulcsát betette az ágy melletti fiókba, a negyvenöt centis, fűthető akváriumot, benne a remeterákkal, meg a csomagjait bepakolta a kocsiba. Szemét lesütve elment a család és a rokonok mellett, akik azért gyülekeztek, mert értesültek arról, hogy Karin haldoklik; amikor hazaért Curugába, rögtön lefeküdt. Egyfolytában éjszakázott, nagyon el volt fáradva, de felületes volt az álma. Éjjel többször is felébredt, hideg verítékben úszva.

Másnap lement Urazokóba, és megkérte Murait, hogy vigye át Mizusimára. Murai, mikor megpillantotta a teljesen kimerült Kónót, megkérdezte:

– Történt valami?

– Meghalt a nő, akivel együtt voltam – válaszolta Kóno.

– A szemüveges?

– Igen, milyen jól emlékszel!

Murai a fejét csóválva kérdezte:

– Kaccsan, ugye semmi butaságon nem jár az eszed?

– Persze hogy nem. Csak szeretnék mindenfélén elgondolkodni Mizusimán.

Murai azonban még így is aggódhatott, mert csak nem akart elindulni a kikötőből.

Kóno Mizusimán letett egy matracot, és elterült. A tengeren alacsony, komótos hullámok ringatóztak. Öt év volt eltelőben az óta a nap óta, hogy találkozott Karinnal, és eljöttek ide. Mizusima nem változott. Murai se, Kóno se, Kóno háza se változott sokat, csak szép lassan öregedtek. Egyedül Karin jött el úgy, mint egy expresszvonat, mely egyetlen szakaszon együtt fut a helyi vonatokkal, aztán el is ment. Kóno számára a Karin nélküli élet úgy maradt itt, mint egy végtelenül folytatódó sínpár. Kijön Mizusimára, de Karin nincs itt. Karin már sehol sincs. Sehol sincs. Sehol sincs.

Szél fúj, és a matrachoz súrlódva szálló homok susogó hangot adott.

Ebben a gyönyörű tájban Kónónak eszébe jutott, hogy most éppen mi történik. Ő elmenekült Karin temetése elől. Ha a hamvasztásra gondolt, úgy érezte, beleőrül. Nagójában szépséges fehér füst száll egy vonalban fölfelé. Curugában felhős volt az ég, hogy is lehetett volna kivenni azt a távoli füstöt?

Kóno fölállt, lesöpörte magáról a homokot, és visszament a hajóhoz. Murai, míg eloltotta a cigarettát, amit szívott, így szólt:

– Az én feleségem is korán meghalt. Tudom én, milyen ez.

Murai, mikor a hajó megérkezett Urazokóba, megkérdezte Kónót, hogy nincs-e kedve inni egyet.

Szakét, szárított halakat meg egy grillhordót vittek a mólóra, és leültek. Kellemes levegőjű tavaszi este volt. Kóno fáradt testét átjárta a durva ízű szaké, amit a helybeli halászok ittak. Murai csöndben ivott, és törökülésben ülve bal lábfejét bámulta.

Egy hónappal később Katagiri jelentette, hogy fölhívta a Sunny Side Home céget, és mailben elküldte egy kuvanai temető telefonszámát. Kóno elolvasta a közömbös hangú mailt, és rövid válaszmait küldött. Úgy gondolta, Katagirire nagyon is jellemző, hogy nem finomkodik, és most ez volt a lehető legjobb.

Kónóra hosszú nappalok, hosszú éjszakák, hosszú évszakok következtek. Úgy élt, mintha álmodna, és csupa álom, rövid alvások kínozták. Karin képe mindenütt ott rejtőzött. A lelke háborgása akkor se csillapodott, ha a békés tengerparton álldogált. Azon is gondolkodott, hogy Karin után megy. De maga is tisztában volt vele, hogy ezek az érzések mulandók. Csak azt tehette, hogy úgy él, mint eddig, semmit se csinálva. Azon kívül, hogy Karin halálának fordulóján minden hónapban elment a sírhoz Kuvanába, az élete ránézésre olyan volt, mint Fantázia érkezése előtt.

Többször is fohászkodott érte, hogy Fantázia megjelenjen. De az istenség, aki úgy cselekedett, ahogy éppen eszébe jutott, ha néha éreztette is a jelentését, emberi alakban nem jelent meg, talán mert nehezebbre esett, vagy talán mert volt ezzel valami szándéka.

Időnként felhívta Oszakában élő bátyja. Ajánlgatta Kónónak, hogy menjen el dolgozni és nősüljön meg. Mikor elmondta neki, hogy meghalt a kedvese, bátyja megkérdezte, nem jön-e haza Oszakába. De Kóno mindig ugyanazt válaszolta. Hogy szeretett városában akar élni, és hogy halott szerelmén kívül nem tud mást szeretni. A bátyja kitartó volt, de Kóno makacsabb volt nála.

Napjait sokszor feszültség töltötte meg. Olyasmiken rágódott, amiken már nem lehetett segíteni: hogy nem volt-e még valami, amit megtehetett volna érte, hogy bizony együtt kellett volna élniük, hogy minden este a karjaiban tartva kellett volna aludniuk. Hogy, amint Karin öccse mondta, ha ő korán észreveszi a csomót, akkor még azelőtt meg lehetett volna műteni, hogy áttétes lett a rák. Megválaszolhatatlan kérdéseket ismételtgetett.

Hogy ő végső soron csak magára gondolt. Hogy neki nem volt hajlandósága csinálni, azért nem tudta Karint ölelni. Hogy nem tudta beleképzelni magát Karin helyzetébe. Karin azon az estén oda akarta neki adni a műtét előtti mellét. Testét, mely végül elmúlik erről a világról, Kóno

bőrének emlékezetére akarta bízni. Karin nem saját tehetetlensége miatt sírt. Az elvesztett lehetőség miatti bánatában sírt. Kóno úgy gondolta, ő tényleg, elejétől a végéig önző volt. Semmit sem értett.

Karin sohasem esett abba a csapdába, hogy túlságosan ragaszkodott volna a saját elgondolásához. Mindig ugyanolyan vonalú, lágy ívű labdákat dobott felé. Az sem hozta ki a sodrából, ha Kóno nem vette ezeket észre. Ő készen állt. Kóno meg olyan játékos volt, aki úgy áll a helyén, hogy nincs is kedve beleütni a labdába, és egyre csak várja, hogy a másik játékos dobásai döntsék el a meccset.

Katagiri más volt. Ő nem próbálta elrejtetni az érzéseit, és egyenes labdákat dobott, kihasználva a teljes zónát, ahol Kónónak lehetősége volt ezekbe beleérni. Ha Kóno a nővéréről beszélt, akkor Katagiri egy hűg arcát öltötte, ha meg a szerelméről, akkor egy barát arcát, és kifejezte örömet-bánatát. De volt-e olyan, amikor ő komolyan odafigyelt Katagirire? Nem csak annyi volt, hogy folyton kihasználva a szerelmes Katagiri gyöngeségét, felhívta, amikor szüksége volt rá, hogy tanácsot kérjen tőle? Olyan gyöngédség, mint Szavadában, benne nincsen. Semmit nem ad, csak elvesz. Ha ezen rágódott, még Katagirit, aki elvileg a legközelebb állt hozzá, se volt képes felhívni.

Nem volt se vége-se hossza az önvádnak. Bizonyos volt, hogy ha Karin esetleg figyeli valahonnan, elhallgat, tanácstalan mosolyt küldve felé.

Eltelt egy év, újra eljött a tavasz. Mire a cseresznye is elvirágzott, Kóno ráunt szétesettségére. Kónónak Kóno életét kell élnie. A tavaszi napsütésben a rendetlen szoba és a koszos konyha igencsak nyomorúságosnak tűnt.

Egy nap Kóno fölkel, és kinyitotta a ház ablakait. És elkezdett takarítani.

Szép lassan kezdett visszatérni eredeti életéhez. Kicserélte a nappali padlójának homokját, időjárás-diagramot rajzolt, keményen dolgozott a hobbigazdaságában. Az az idő hozott teljességet, amelyben semmire se gondolva tevékenykedett. Pecázni is kezdett eljárogatni Muraival. Ha volt fölösleges ideje, fölment a hegyekbe, forrásvizet ivott, tavasszal vadon termő zöldségeket, ősszel gombát szedett. Ha Muraiakhoz zöldségeket meg a hegyen gyűjtött termést vitt, Murai menyé örömmel adott neki friss

halat. Nyári alkonyokon, ha nem is olyan sokszor, mint régen, eljárt úszni is. Mizusimára nem ment ki, Szuisóhamánál úszott a tengerben. A természet befogadta, és úgy tűnt, apránként felhizlalja lesoványodott lelkét.

Eszébe jutott, hogy Katagiri barátnője valamikor ezt kérdezte: „Csinálni valamit, az azt jelenti, hogy előrehaladni?” Fantázia akkor azt mondta, „mindenki maga menti meg magát”. Akkor nem értette, hogy ez mit jelent. Most más. Míg él, az ember halad előre. A holtakat muszáj hátrahagyni.

Karin ezért biztosan nem haragszik. Biztosan azt mondja, hogy mindent bele. Kóno, akivel eddig sose fordult elő, hogy valamibe mindent beleadott volna, ha Karin mondja, biztosan megteszi.

Az az ötlete támadt, hogy elkezd csellózni.

Középiskolában csellózott az iskolai zenekarban. Úgy gondolta, hogy valamikor majd szeretne megint játszani. Elment egy oszakai hangszerboltba, és kiválasztott egy tetszetős tónusú csellót. Kijött ugyan a gyakorlatból, de magát a játékot élvezte. A házban túl erős volt a visszhang, inkább a szabadban szeretett játszani. A hangszeret betette az autó hátsó ülésére, és mindenfelé kipróbálta a tengerpartokon. Meglepő módon a hozzá legközelebb fekvő Kehi partjának hangzása tetszett meg neki. Egyszer úgy hallotta, hogy a cselló hangterjedelme közel esik az emberi hangéhoz, ezért megnyugtató hatású. Kóno úgy játszott, mintha beszélne a hangszerhez. Végül a cselló vált számára a legmeghittebb, legmélyebb beszélgetőpartneré.

Katagiri Taeko egyik kedveséhez sem ment feleségül.

A kedvese mindig idősebb, nős-gyerekes „öreg hapsi” volt, vagy sokkal fiatalabb, az ő szavaival élve „fiúcska”. Minden mellékes szempontot félretéve olyan partnerekkel járt, akikkel nem kellett a házasságra gondolnia. Katagiri a kedveseit csak annyira tartotta, mint az autóját. Jól néz ki, erős és használható társutazásoknál: ez épp elegendő volt. Élvezte, és ha megunt, hát lecserélte őket. Attól se érzett se irigységet, se lelkiismeret-furdalást, hogy vele egykorú barátai közül sokan megházasodtak és gyerekeik lettek.

Szavada, úgy tűnt, nem tudja megbocsátani, hogy Katagiri szórakozásból jár férfiakkal. Valahányszor Katagiri jelentette, hogy szakított egy pasassal, Szavada mindig azt mondta:

– Te, most már hagyd ezt abba, ne járj olyan férfiakkal, akiket nem szeretsz!

– De miért?

– Hiába hiszed, hogy semmi gond, közben sérüléseket szerzel.

– Az jó, a sérülésektől fejlődik az ember.

– Te bolond vagy – mondta mérgesen Szavada.

– Ja, úgy nekem pont jó!

Hogy Szavada hogy érez, azt Katagiri sejtette. De számára Szavada nem a szerelem tárgya volt, hanem fontos barát. Valahányszor csak találkoztak, Szavada régi emlékeket idézett benne, és jól érezte magát vele. Bármit el tudott neki mondani, és néha támaszkodott is rá, de nem akarta Szavadat a szerelem nevű nyelvtan segítségével elemezni és elveszíteni. Katagiri úgy gondolta, Szavadának világos, hogy ő így érez.

És az igazság az, hogy amikor harmincöt éves korában Szavada fölmondott a munkahelyükön, azzal, hogy megy Franciaországba, Katagirinek hiányzott a legjobban.

Katagiri, járhatott akárkivel, nem tudott megszabadulni attól a gondolattól, hogy mi lenne, ha Kóno érzései esetleg feléje hajolnának. Élt benne a halvány remény, hogy a férfi egyszer majd szakít munkamániás szerelmével, és szüksége lesz órá. Évekig nem találkoztak, de akkor sem

felejtette el Kónót. Mailben küldött üzeneteire és leveleire közömbös hangú válaszok érkeztek. Azoknak is örült. Úgy gondolta, ugyanez van vele és Szavadával. Hülyeségnek éppen nem tartotta, de mulatságosnak igen. Hiába tudta, hogy fölösleges, nem bírta abbahagyni a várakozást.

Katagirit az általános ügyektől áthelyezték a könyvelési és személyzeti osztályra, és ő a munkáját mindenhol rendesen ellátta. Az aprólékos munkákat is szerette, és az a típus volt, akiben megbíztak. Karriert csinálni nem kívánt. Miután átkerült a személyzeti osztályra, osztályvezetői rangot kapott ugyan, de ez csak üres forma volt, beosztottak nem tartoztak hozzá, és Katagiri úgy gondolta, neki pont ez való. Számára a munka azt jelentette, mint például a kocsmá törzsvendégének az a hely, ahova mindig leül: megnyugvást, az odatartozás kicsi érzését. Ha nem lenne munka, az bizonytalanná tenné, de azt is utálta, ha túlzásba vitték, és mindent a munka határozott meg. Úgy gondolta, az olyan se jó, se rossz, az éppen megfelelő.

Mikor édesapja meghalt agyvérzésben, Katagiri eltöprengett, nem lenne-e jobb hazaköltöznie a szülői házba, a tokiói Sindzsuku negyed Hjakunincsó kerületébe, de édesanyja azt mondta, hogy amíg egészséges, addig megvan egyedül. Anyukájának a varrás és a kalligráfia volt a hobbi, és könnyedén eljárt mindenfelé. Katagiri irigyelte az anyukáját, aki bele tud feledkezni egy hobbiba. Esetében hobbiként csak az autók jöttek szóba. A GTV után egy Alfa Spidert, majd egy 156-os kombit vett. Utána egy Alfa 33-asa volt, de a sorozatos problémák miatt megunt, és túladott rajta. Azóta egyáltalán nem volt autója. Ha szüksége volt rá, kölcsönzött. Városban ez így meg is felelt, és ha később eszébe jutott is, hogy milyen poén volt, amikor volt kocsija, igazság szerint már nem követte az új autók piacát, a használt nyugati autók meghibásodásaiból meg borzasztóan elege volt. De ettől még, főleg ennyi idő után, nem jött meg a kedve japán autót venni.

Nagyjából akkor, amikor lemondott az autóról, azzal is felhagyott, hogy férfiakkal járjon. Szavada, aki visszatért Franciaországból, kérdezte, hogy miért, de ő csak annyit mondott, „mert elfáradtam”.

Katagiri, mikor kijött Dzsijúgaoka állomás központi kijáratán, a körforgalomnál, a fűzfa oldaláról utcai zenészek énekét hallotta. Két lány alkotta duó volt. Az egyik, talán húszéves, fekete ballonkabátos lánynak olyan tüsihaja volt, mint régen őneki. Nála akusztikus gitár volt, a barna bőrkabátos, rövid bubifrizurás lány pedig, aki egyik kezében csörgődobot fogott, a főszólamot vitte.

Az *All I Wanna Do*-t énekelték Sheryl Crow-tól. Katagiri megörült, mert rég nem hallotta, és megállt. Nemcsak jól énekeltek, de az átdolgozás is ügyes volt. Egyre gyarapodott a hallgatóság. Sok volt köztük a fiatal. Biztos érdekes nekik egy ilyen régi szám, gondolta Katagiri. Aztán két saját szám következett a lányoktól, majd mikor meghallotta az utolsó szám elejét, Katagiri megdöbbsent.

A You Can't Hurry Love volt az.

A Daimaru Peacock élelmiszerbolt sarkából kellett fölmenni, és hátul ott volt a Bonhomme francia étterem. Szavada, miután hazatért Franciaországból, két évig a nagybátyja keze alatt dolgozott, majd átvette az üzletet.

Elmúlt öt óra, a téli nap már teljesen lenyugodott, de még volt egy kis idő a telt házig. Katagiri egymagában vörösborozott a pultnál. Utálta, mikor az üzlet tele volt fiatalokkal, és mindig ebben a fura időpontban érkezett.

Talán mert az üzlet nem felvágós hangulata jól illett Dzsijúgaoka kerületéhez, képes folyóiratokban is szerepelt, és még forgalmasabb lett, mint a nagybácsi idejében. Szavada a főzést egy séfre bízta, de a beszerzéssel és a napi menü összeállításával ő foglalkozott. A mai halétel durbincs volt, a húsétel pedig kacsa narancsszósszal, amit mindjárt szervíroznak is Katagirinek.

– A haspók szót, azt rád találták ki, Katagiri? – szólalt meg Szavada, aki levezetésnek körtesörbetet hozott. – Ma kecskesajtunk is van, amit szeretsz.

– Figyelj, Szavada, ülj már ide! Hozz egy poharat.

– Na, mi történt? – Szavada leült Katagiri mellé, és belekortyolt a vörösborába.

– Mikor idefelé jöttem, az állomás előtt énekeseket hallgattam.

– Igen, igen.

– Két lány volt, tetszettek.

– Ja, a nevüket elfelejtettem, de állítólag elég népszerűek.

– És eszembe jutott...

– Micsoda?

– Azt a számot énekelték, amit Kóno régen sokszor dúdolt.

– Kóno? Az a Kóno, akivel együtt dolgoztunk?

– Igen. Aki elment a cégtől, és Curugába költözött. Emlékszel? Egyszer voltunk nálad. Úgy élt, mint egy remete.

Szavada, mint mindig, amikor gondolkodott, megfogta és elcsavarta az állát, majd végül azt mondta, hogy „megvan”.

– Igen. Te szeretted Kónót. És volt valami köztetek?

– Lekéstem. Már volt egy nője. Na, és akkor elmentünk Niigatába, és találkoztunk veled. Emlékszel?

– Ketten voltatok? Ez már nem jut eszembe.

– Nem, nem ketten voltunk... – Katagiri mosolygott, de ennél többet nem mondott. Szavada elfelejtette Fantáziát. Vagy talán Fantázia felejtette el Szavadat?

– Szóval ez a remete még megvan.

– Meg, igen. A szerelme beteg lett és meghalt, de azután is beszéltünk néha telefonon. Bár úgy egy-két éve nem ad hírt magáról.

– Miért nem mész el hozzá?

– De hisz már nyolc éve nem találkoztunk! – Katagiri száján kicsúszott a nyolcas szám, amit magában számolgatott.

– Nem lesz gond, Katagiri. Azt szeretted volna, ha ezt mondom, nem? – Ha Katagirivel belemerültek a beszélgetésbe, még Szavada is, aki egyébként teljesen átvette a tokiói nyelvet, sok kjúsúi kifejezést használt.

– Te mindent tudsz.

– Régóta ismerlek – Szavada higgadtan nevetett, és fölállt.

Vacsora végeztével Szavada kávéhozott. Finom öltönyének zsebéből előhúzott egy fehér csigaházat, letette a kávé mellé, és így szólt:

– Mindig vissza akartam adni, csak folyton elfelejtettem.

Katagiri tágra nyitotta a szemét. Kezébe vette és egy darabig nézegette a csigaházat. Az a csigaház volt, amit Kónótól kapott és Szavadánál felejtett.

Katagiri hosszasan bámulta a csigaházat. A füléhez illesztette. Hallotta a tenger zúgását. Lehunyta a szemét. Tenyerébe burkolta és melléhez szorította a csigaházat.

Fizetés után Katagiri így szólt Szavadához:

– Elmegyek Curugába.

– Mindent bele!

– Lehet, hogy legközelebb ketten jövünk?

– Azt megnézném, várlak!

Katagiri nevetve magára dobta kasmírkabátját, és kiment az étteremből.

Kóno a kehi tengerparton, egy félig homokba süllyedt betonszigeten ülve csellózott. Napszemüveg volt rajta, mellette fehér bot feküdt. Érezte, amint valami puhán aláéreszkedik. Kisvártatva megszólalt egy hang:

– Kóno, én vagyok!

– Fantázia? – Kóno abbahagyta a játékot, és hang nélkül szólt közvetlenül Fantázia szívéhez.

– Ó, de meg vagyok lepve! – mondta Fantázia. – Ezt hol tanultad?

– Nem kell annyira meglepődni. Én is megöregedtem. Ennyit azért tudok.

Csendesen egymás mellé fektették a szívüket, és mindenfelől hallották az apró kövekkel keveredő homokot mosó, lapos hullámok moraját.

– Nem tudtam, hogy csellózol.

– Régen szerettem a *Gós, a csellista* című könyvet. Karin halála után eszembe jutott, és vettem egy csellót.

– Az a történet az, amiben szerepel egy kakukk, ugye?

– Az bizony. Úgy gondoltam, Karin olyan, mint az a kakukk.

Kóno kezébe vette a vonót, és megmutatta, hogy „ka-kukk, ka-kukk”.

– Nakamura sajnálatos dolgot művelt – mondta Fantázia.

– Ja.

– Mindig csak dolgozott az a nő.

– A végén főosztályvezető lett. Az életéből faragott le, úgy dolgozott..... Bár nem, mert a munka, az olyan. Csak én vagyok más.

– És hol vakultál meg?

Kóno habozás nélkül válaszolt Fantázia kérdésére:

– Itt. Belém csapott egy villám. Úgy egy évvel ezelőtt.

– Micsoda szerencse, hogy életben maradtál!

– Most másodszor. Másodszor csapott belém villám.

– Nahát! – lepődött meg Fantázia.

– Olyasféle nap volt, mint ma – mondta Kóno. Attól még, hogy nem látott, a párából, a napsütés erejéből tudta, hogy milyen idő van. Most is mindennap meghallgatta az időjárásjelentést, és az időjárás-diagramot is el tudta képzelni. Úgy mondta el a történetet, hogy közben maga elé képzelte a kehi tengerpartot, ahogy utoljára látta.

Aznap is ezen a helyen csellózott. Mivel a Curuga-félsziget nyugati oldalát fekete felhők borították, gondolta, eljátszik egyetlen darabot, és hazamegy. Elkezdte játszani Bach hat gordonkaszvitje közül az elsőt.

Ami ezután történt, abból Kóno semmire nem emlékszik. Mások úgy mondták el, hogy akkor érte a villámcsapás, amikor kiengedte kezéből a hangszeret, és menekülni próbált, de részleteket nem tudott.

Mikor feleszmélt, sötétben volt. Föl akarta kapcsolni a villanyt, de nem otthon volt. Ágyon feküdt. Ahogy a villanykapcsolót kereste, Murai hangját hallotta.

– Kaccsan, na, magadhoz tértél, én vagyok az!

– Murai szan?

– Igen. Jól érzed magad?

– Murai szan, kapcsold már föl a villanyt! Itt vaksötét van.

– Kaccsan, figyelj ide, de ne ess kétségbe, jó? Kórházban vagy, és most fényes nappal van.

Murai elbeszéléséből Kóno megtudta, hogy teljesen elvesztette a látását. Megrendült.

– De hát ez nagy baj! Akármit csinálnék, ha nem látok, nem megy, se a ház körüli dolgok, se a vezetés, meg én egyedül vagyok, ez...

– Van valaki, akinek szólni szeretnél?

Katagiri suhant át a fején. Eddig, ha bajban volt, mindig Katagirire támaszkodott. De mi van akkor, ha szól neki? Kóno csak a szülői ház telefonszámát adta meg.

Aznap este eljött a bátyja Oszakából. A bátyja ugyanúgy aggódott érte, mint régen. Azt mondta Kónónak, most már ne makacskodjon, hanem jöjjön haza Oszakába, de Kóno nem hallgatott rá, azzal, hogy itt jobban megszokta. Az édesanyjuk egészséges volt, de a bátyja meg a felesége Kónóék ágyhoz kötött apját ápolta. Úgy érezte, hogy ennél több terhet nem rakhat rájuk. Bátyja aznap este ott aludt, másnap elment a polgármesteri hivatalba meg hasonló helyekre, és mindent elrendezett. Azóta havonta egyszer eljön Curugába.

Fantázia csendben hallgatta az elbeszélést, és amikor Kóno befejezte, megkérdezte:

– Ez az a cselló?
– Igen. Ez megúsza.
– Mikor legközelebb lecsap a villám, bizonyára nem engeded el a csellódat – mondta Fantázia.

– Ki tudja...

Kóno kíváncsi lett volna, hogy ez jóslat-e vagy csak handabanda, és üres tekintetét próbálta Fantázia felé fordítani. Azt is remélte, hogy Fantázia talán megmutatja neki legalább a tengert. De a szeme előtt végestelen-végig koromsötétség volt, és Fantázia elhallgatott. Kettejük között a hullámok hangja terült el. A hullámok lágyan érkeztek a parthoz, a hab a homokon szertefoszlott és felszívódott.

– De ha csak a mindennapi életet vesszük, nincs olyan nagy baj. – Kóno félt a csendtől.

A csend a benne lakozó másik sötétség volt. – Ételt egy önkéntes csinál nekem, kétnaponta egyszer, műanyag dobozokba rakja, hogy már csak melegítenem kelljen a mikróban. A várostól kölcsönöztem beszélő számítógépet. A nappali homokját azért már nem cserélgetem.

– Nahát, szóval a mellett ilyen sokáig kitartottál! Elképesztő – nevetett Fantázia.

– Sok minden megváltozott attól, hogy nem látok. A lakásokat meg az autót is eladtam, a hobbikertészkedés se megy, a jótekonyságot is abbahagytam. Pecázni Murai szan elvitt két-háromszor, de nemrég ő is meghalt, és azóta nem voltam. A hallásom viszont tényleg nagyon jó lett. Szerintem a csellón is jobban játszom, de az emberek lépéseinek zajára, a hangjukra meg az arckifejezésekre is érzékeny lettem.

Murai halála óta nem beszélt olyan emberrel, akivel elengedhette magát. Az önkéntes fiatalember előtt nemigen tudott megnyílni.

– És mi van a többiekkel, Katagirivel meg Szavadával? – kérdezte Fantázia.

– Azt nem tudom, rég nem kerestem őket, úgyhogy inkább én kérdezném tőled.

– Aha. Az az igazság, hogy jó ideje én se hallottam róluk.

– Figyelj, Fantázia, lehet, hogy udvariatlanság, de... – határozta el végre Kóno, hogy kimondja, amin gondolkodott.

– No, mi az?

– Én elfelejtettem az arcodat. Nem jut eszembe.

– Az úgy van jól – felelte Fantázia.

– Olyan arcod volt, mint egy külföldinek, de most már, hiába találkozunk, nem tudok róla meggyőződni.

– Egy amerikai magazinból szedtem az arcom, azt tettem föl. Meg emlékszel, mondtam, hogy a testem is eldobható utánzat, az arcomnak pedig végképp nincs jelentése. Még ilyet, neked is sokat kell még tanulnod!

– Vagy úgy., – Bizony. Úgyhogy az a legjobb, ha nem tudod felidézni. Az igazság bizony a felejtésben rejlik.

Fantázia úgy mondta, mint mindig, de Kónónak sírhatnékja támadt. Beszéljünk valami másról, gondolta.

– Most várok a vakvezető kutyámra. Ha megérkezik, ide el tudok majd jönni busszal. Nem kell többet taxiznom.

– Szóval kutya. Elég szép evolúció a remeterák után – nevetett Fantázia.

– A remeterák jó, csak nincsenek érzelmei, magányos mellette az ember.

– Ha túl sokat törődsz majd a kutyával, Nakamura féltékenykedni fog.

– Dehogy. A féltékenykedés Katagiri kiváltsága. Karin csak nevet majd az orra alatt.

Kóno fejében hirtelen megjelent a levendulaszín blúzos Karin képe. Követte éppen mosolyogni készülő, kedvesen ívelő szájának vonalát. Aztán a kép, mint a gyertyaláng, imbolyogva eltűnt, és csak a sötétség maradt.

– Ha meglesz a kutya, talán el tudok majd menni Kuvanába, a sírhoz.

– El bizony! Bárhova el tudsz majd menni.

– Az jó lenne – mondta sóhajtva Kóno. – Egyszer talán Oszakába is be kellene mennem.

Fantázia ugyanolyan hirtelen szólalt meg, mint mikor érkezett:

– Nocsak, vendéged jött! Én megyek is. Vigyázz magadra!

– Miket mondasz, hiszen én most már bármikor tudok veled beszélgetni!

Fantázia világosan érezhetően megveregette Kóno vállát. Kóno nevetett.
A kora téli égen alacsonyan gomolyogtak a felhők, a tengeren tompa színek tükröződtek. Az ég, melyen nyugaton villámfelhők is gyülekeztek, ugyanazt a képét mutatta, mint amikor a vak Kóno utoljára látta pusztát szemmel.

Lágyan belekezdett a *Letter from Home*-ba a Pet Metheny-től.
Főnt kánya vijjogott.
Csikorgó fékkel megállt egy autó, mely keresztülvágott Kehi fenyőligetén. Kinyílt az ajtaja, és magassarkú kopogása hallatszott.
– Cazzo! Eljöttem! Cazzo! – A nő kiabálva ereszkedett le a partra. Homokba nem való cipőjében botladozva, egyenetlen léptekkel közeledett a tenger felé. Kóno, akinek hallania kellett a léptei zaját meg a kiabálását is, egyre csak játszott a csellón.

Feltámadt a szél.
A kora téli égen alacsonyan gomolyogtak a felhők, a tengeren tompa színek tükröződtek. Az ég, melyen nyugaton villámfelhők is gyülekeztek, ugyanazt a képét mutatta, mint amikor a vak Kóno utoljára látta pusztát szemmel.

Akiko Itoyama^[1]

Tokió Szetagaja negyedében született, ma a Gunma prefektúrabeli Takaszaki városában él. Az elit Vaszeda Egyetem politika- és közgazdaság-tudományi szakán végzett, utána évekig egy lakás- és épületberendezéseket gyártó cég értékesítési részlegén dolgozott, s ami Japánban (mint műveiből is tudjuk) nagyon gyakori, hol ide, hol oda helyezgették az ország legkülönbözőbb részeire települt fiókvállalatok között. Ez (ami szintén nem ritka) bipoláris zavarhoz vezetett nála, és a terápia során fordult az írás felé.

Csak duma az egész című első kötetéért 2003-ban megkapta a Bungakukai folyóirat „új felfedezettek” díját, és jelölték az Akutagava-díjra is, amit végül A tengeren várlak című hosszú elbeszéléseért ítéltek oda neki 2006-ban.

Különleges tehetsége van vidéki helyszínek ábrázolásához és a tájjellegű beszédformák, nyelvjárások visszaadásához, amit ő a kényszerű vállalati áthelyezgetésekkel magyaráz. A kritika kiemeli prózájának zeneiségét, a stílusárnyalatok iránti páratlan érzékenységét, roppant tudatos nyelvi szerkesztését. Témái a mai japán élet, a nagyvállalati létforma, a sodródó, sokszor a társadalomból egészen kihulló fiatalok, az elvonulás lehetősége vagy éppen lehetetlensége.

JEGYZETEK

- [1] Ebben a kötetben három, személynevek után járuló utótagra találunk példát. Az egyik a beszélőnél fiatalabb férfiak neve után szereplő kun, a másik a távolságtartóbb, idegenekkel szemben is használt, udvarias szan, a harmadik pedig a kedveskedő, bizalmasabb viszonyt feltételező csan.
- [2] Az oden úgy készül, hogy a legkülönbözőbb hozzávalókat (egész tojást, halak különféleképpen feldolgozott formáit, jégcsapretket, esetleg húsféléket stb.) szójaszósszal ízesített lében megfőzik, és ebből mindenki azt választ, amit szeretne. Főleg a hideg évszakok kedvelt étele.
- [3] A japán szövegben a hikikomori főnév szerepel. Ez a 'visszahúzódik és nem megy ki' jelentésű igéből származik, és olyan, általában fiatal emberekre mondják, akik képtelenek elhagyni az otthonukat vagy akár csak a saját szobájukat. Sok közöttük a középiskolás vagy egyetemista diák, tehát más jelenségről van szó, mint a NEET-ek esetében, akiknek tanulói jogviszonyuk és munkahelyük sincs (és akikről a NEET című, magyarul 2009-ben megjelent Itojama-novellában esik szó).
- [4] Ez a piros, kerek, Japánban igen elterjedt szerencsehozó figura a zen buddhizmust alapító szerzetesről, Bodhidharmáról kapta nevét: a figura a hagyomány szerint a meditáló Bodhidharma, japánul Daruma alakját formázza, és azért piros, mert Daruma piros lepelben járt. Első ránézésre azonban a figura arca tűnik fel, szemet ugyanis nem festenek rá. Akinek valamilyen kívánsága van, az vásárolhat egy ilyen figurát, és ráfestheti az egyik szemét. Mikor a kívánság teljesült, akkor lehet ráfesteni a másik szemet is. Takaszaki híres Daruma-figurakészítőiről.
- [5] Nacume Szószeki *Kölyök* című regényének (1906) szereplői. A címszereplő Kölyök Edóban felnőtt fiatalember, Kijo pedig szolgáló a Kölyök családjánál.
- [6] Japánban május 5-e környékén sokfelé lehet látni ezeket a ponty alakú, póznára tűzött, a szélzsákhoz hasonlóan megdagadó „lobogókat”. Május 5-én hagyományosan a fiúgyermekek növekedéséért, egészségéért fohászkodnak (a lánygyermekek napja március 3-a), a pontylobogók állításának szokása is ehhez a naphoz kapcsolódik. Egy-egy nagyobb lobogó jár az apának és az anyának, ezek mellett annyi kisebb van, ahány fiúgyermek a családban. A ponty egy kínai legenda szerint fölfelé úszott a folyón, végül sárkánnyá vált. A pontylobogók ilyen kitarást és erőt kívánnak a kisfiúknak is.
- [7] Vagyis május elején, amikor több munkaszüneti nap követi egymást.
- [8] Mindhárom mű a 10-11. században, a japán irodalom fénykorának is nevezett Heian-korban született, és mindháromnak nő a szerzője.
- [9] Az okonomijaki úgy készül, hogy vízzel elkevert liszthez tojást, apróra vágott káposztát és egyéb, tetszés szerinti zöldségeket, húst vagy tenger gyümölcset kevernek, és az így kapott tésztát sütőlapon kerekre formázva megsütik. Az okonomi jelentése kb. 'az ön tetszése, ízlése', a jakie pedig 'sütött, sült'. Barátokkal, társaságban szokás enni.
- [10] A hiragana szótagírás Japánban alakult ki a Kínából átvett, összetettebb és jelentést is hordozó kandzsi írásjegyekből. Szótagírással minden nevet le lehet írni, de a szülők általában valamilyen pozitív jelentésű kandzsi írásjegyet választanak gyermekük nevének leírására. Karin szülei nem így tettek: az ő nevét csak hiragana szótagokkal írják.
- [11] *A lappantyú csillagát (Jodaka no hosi)* is Mijazava Kendzsi írta. A lappantyú neve japánul jodaka, szó szerint 'éjjeli sólyom'. Mijazava meséjében a lappantyút csúnyasága miatt minden madár gúnyolja és kiközösíti. Egyik legfájdalmasabb megaláztatása az, amikor a sólyom megtiltja, hogy továbbra is éjjeli sólyomnak nevezze magát, és az Icsizó nevet kényszeríti rá.
- [12] Más néven okra. Trópusi és szubtrópusi területeken elterjedt növény. Élénkzöld színű, végén elhegyesedő, az emberi ujjnál kicsivel hosszabb termését Japánban megfőzve, salátákban, de húskételek hozzávalójaként vagy nyersen is fogyasztják.
- [13] Fantázia Siga Naoja novellájának (*Kinoszaki nite*, 1917) cselekményét foglalja össze. Kinoszaki helynév, a novella főhőse a kinoszaki fürdőben kúrálja magát vonatbalesete után. A novella születése előtt néhány évvel egyébként Siga Naojának vonatbalesete volt, és a kinoszaki fürdőben gyógyult.

[\[14\]](#) A Wikipediából *(korrektor.)*

TARTALOM

- BALFÉK!
 - 1
 - 2
 - 3
 - 4
 - 5
 - 6
 - 7
 - 8
 - FELHASZNÁLT IRODALOM:
- A TENGERI REMETE
 - 1
 - 2
 - 3
 - 4
 - 6
 - 7
 - 8
 - 9
 - 10
 - 11
 - 12
 - 13
 - 14
 - 15
- Akiko Itoyama[14]
- JEGYZETEK